

MIJN

KUNST !!!

<http://www.thijspostma.nl/>

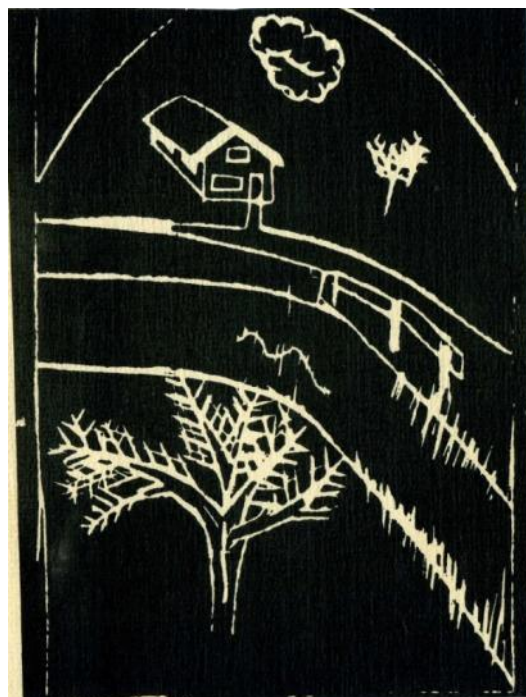
Tekenen en schilderen is ook een hobby van me. Dat doe ik al sinds mijn vroege jeugd, al is het de laatste tijd tot een minimum beperkt. Maar op de lagere school won ik al eens de tweede prijs van Noord-Holland met een tekening over een verkeerssituatie voor het Verbond voor Veilig Verkeer, die de prijsvraag uitschreef. Ik weet nog goed hoe die tekening eruit zag. Men naderde een T-kruising, met rechts een fietser met lang haar die rechtsaf wilde slaan. Aan de overkant stond een vrachtwagen van de firma Dekker, verhuizers uit Bovenkarspel (waar ik als knaapje

allerhande spandiensten uitvoerde en meereed als bijrijder), en er kwam ook een auto van links. Al met al een levensgevaarlijke situatie met die hippie op de weg. Hij werd bekroond, en ik heb hem nooit meer teruggezien. Ik kreeg een prijs van 15 gulden uitgereikt door meester Kuiper, het schoolhoofd. Aan zijn voordeur werd dat 's avonds even snel afgehandeld met de overhandiging van de enveloppe en een warme handdruk. Geen secretaris gezien.

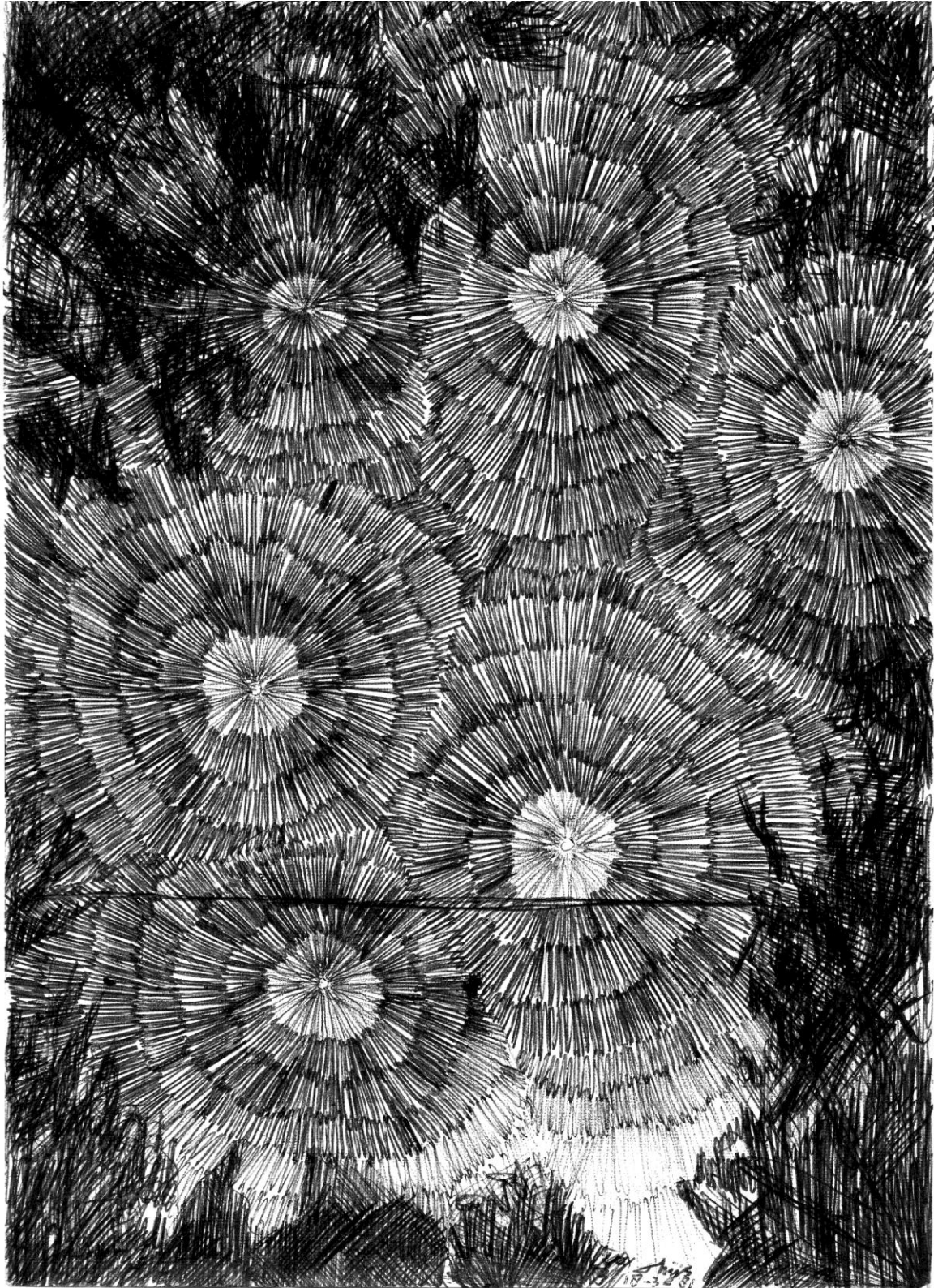

Krantenknipsels uit 1967.

Door mijn omslachtig leven ben ik eigenlijk al mijn teken- en kleurwerk van vroeger kwijt geraakt en verloren. Alleen een kerstkaart van een linoleumsnede uit 1971, die ik voor de wekschool in Hoogkarpel maakte. Van alle klungels was ik de handigste en mijn kaart ging rond die tijd rond.

De beste wensen voor 1972.

Gemaakt op Barbados op 11 jan 1979 toen ik aan een trip door Zuid-Amerika begon. Meer tekeningen heb ik daar niet meer van.

Pas sinds 1979 heb ik wat zorg gedragen voor mijn archief, de verzameling rotzooi die ik achter me aan zeul. Ik begon dingen te bewaren en te ordenen. Al is dat ook nog wel eens mis gegaan bij een verhuizing of wereldreis. Maar ik heb nog wel een paar leuke tekeningen uit dat jaar. Ik was toen op reis door Zuid-Europa, druiven-

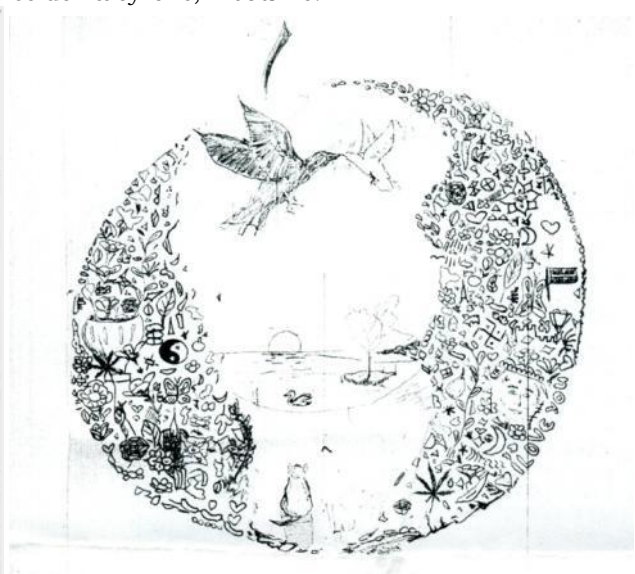
plukken in Frankrijk, liften door Spanje, blowen in Marokko, en relaxen in Portugal, dat soort dingen, u kent het wel. Vijf maanden lang.

Een tekening van David zijn keukentje, en een van Spaanse Esther, druivenplukster in de regen, oktober 1979, St.Sulpice de Faleyrens, Libourne.

Jean-Luc, Istanbul stories, 14-10-1979.

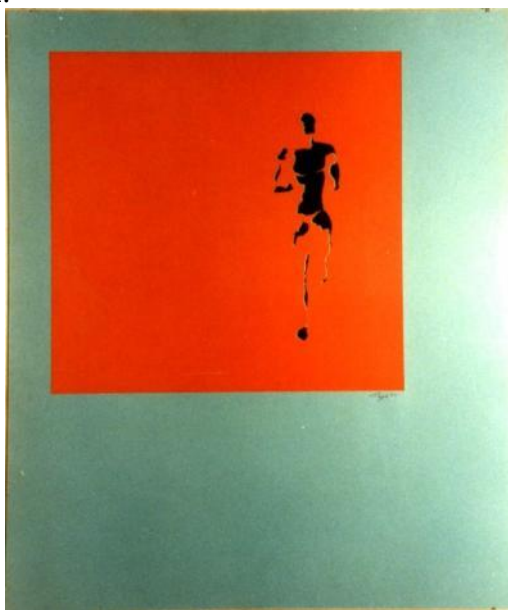
Get the message, 20-12-1979.

In de jaren '80 kwam ik pas goed op gang en maakte van mijn hobby mijn belangrijkste bezigheid. Ik was bezig om kunstenaar te worden. De weg lag open. Kunst was bevrijd van de kundigheid. Nieuwe ideeën waren welkom en iedereen kon het worden. Ik ook. Dacht ik. Waarom niet? Ik kon toch goed tekenen, en had ik geen nieuwe ideeën? Ik stikte ervan! Degene die dacht van niet begreep er niets van. En zo gaat het altijd met Kunst, en met kunstenaars, of kunstmakers. Maar mijn Kunst is gemakkelijk te begrijpen, al is mijn oeuvre dat vooral niet. Stuk voor stuk zijn het gemakkelijk begrijpbare werkjes. Wat je ziet is wat je krijgt.

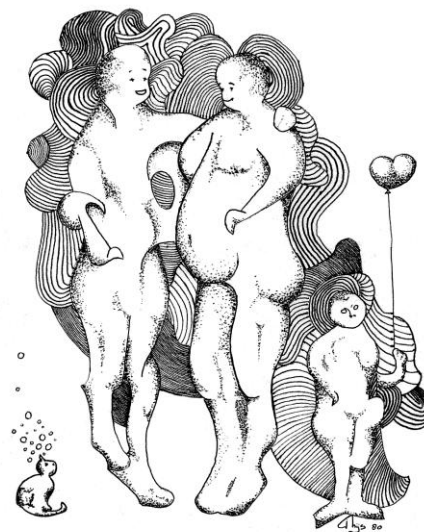

Fly away. Weer een herkenbaar kaartje voor vrienden, 1980.

Maar ik wilde vooral modern zijn. Liefst 'Postmodern', whatever that may be? Voor mij was dat voornamelijk mezelf zijn en zo vrij zijn om alles door elkaar te gebruiken en van alles van iedereen te lenen om er iets nieuws en interessants van te maken. Oud op nieuw en ironisch op commercieel, spetterend op saai en natuurlijk op digitaal.

Hardloper, collage, 1980.

Oude vrienden (opdracht), 1980.

1980 Was het jaar waarin ik voor het eerst een echt olieverfschilderij maakte. Ik had al een stel aquarellen gemaakt van hetzelfde onderwerp, namelijk de Akcay rivier in Turkije. Die had ik lopend gevolgd in de snikhete zomer, en had zodoende stof genoeg voor een paar leuke waterverfjes naar de natuur. Om te proberen deze dus met olieverf als een echte Vincent Appel.

Akcay, november 1980.

Niet slecht voor een beginneling, al zeg ik het zelf natuurlijk. Maar hij was nog niet af, en dat zal eigenlijk voor al mijn werk gelden. Maar ik ga verder zonder daar nog tijd voor te hebben. Al zijn er toch wel een paar dingen helemaal af gekomen, zonder mankeren. Maar vraag me dan niet welke twee.

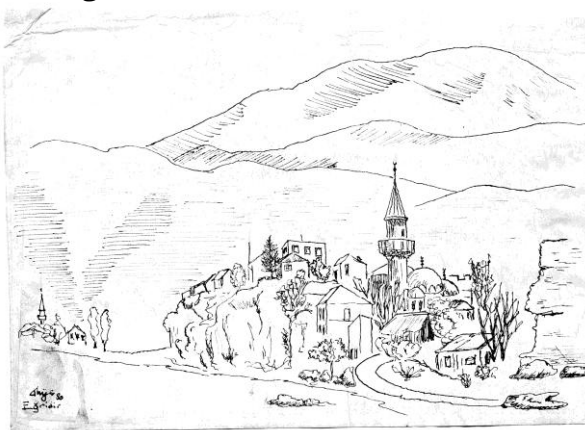

Een van de zeven aquarellen waarmee ik in de Drommedaris heb gehangen, 1980.

Akcaay rivier in Turkije, tussen Egirdir en Antalya, verloren en gevonden, 1980.

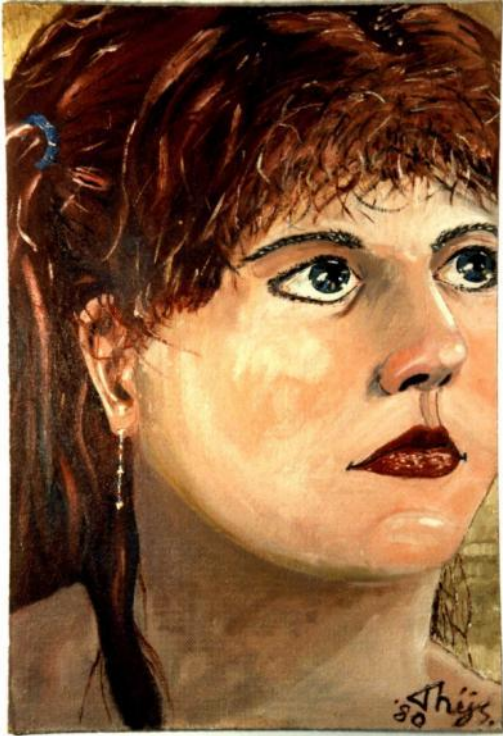
Met een dartpijlje gooide ik blind in de kaart van Turkije die aan de wand hing. Ik was er 3 jaar eerder doorheen gereden op weg naar India, en vond het er geweldig mooi, een onontgonnen gebied met machtige bergen en uitgestrekte dalen. Daar wilde ik een survival tocht maken door een rivier van zijn oorsprong naar de zee te volgen. Mijn pijl stak iets ten zuid-oosten van Isparta, en wees daarmee deze rivier aan. Het werd een helse tocht zonder water en voedsel door de rimboe, berg op en berg af, tientallen zijrivieren overklauterend en op het laatst naakt in de rivier door een kloof heen met watervaleinde, waarna ik uitgedroogd in een gehucht voor dood neerviel. Ik was halfweg en reed achterop bij de dorpschef op zijn oude Jawa naar het volgende busstation om de rest van de survivaltrip te overleven.

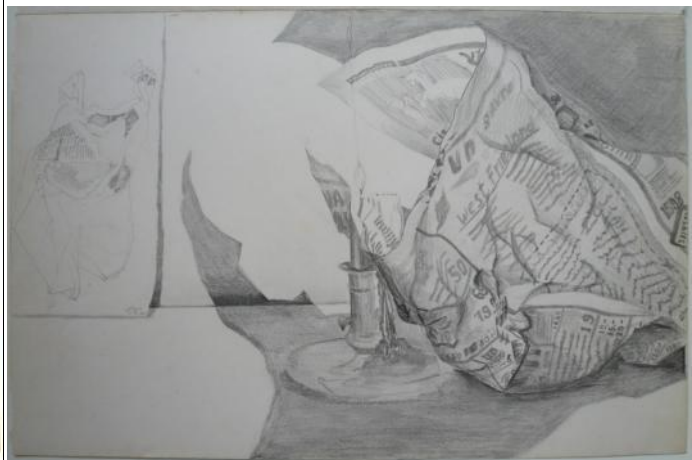
Twee krabbels van onderweg, Egirdir, en mijn gympen, september 1980

Thuis schilderde ik deze 7 aquarellen als herinnering. Samen met twee stenen uit de rivier, die ik ook ingelijst had, mocht ik hiermee een maand in de Drommedaris in Enkhuizen exposeren. Ik was apetrots. Ik hoorde zelfs iemand zeggen dat hij het mooi vond!

Het stond nog in de krant, maar ik ben dat artikeltje ook kwijt geraakt. Ik had Esther toen op bezoek en woonde in een kraakpand in de Oranjestraat. Om hier te overleven had ik olielampen, kaarsen en een accu nodig. Mijn tweede oliekladder lukte al wat beter. Ik had Mieke Smit gevraagd of ze model wilde zitten. Ik wilde een vrouwenportret als een Griekse godin. Ze vond hem niet echt goed gelijken, maar daar maalde ik niet om. Haar ogen zaten boven haar mond en de neus zat tussen haar oren, wat zeurde ze nou?

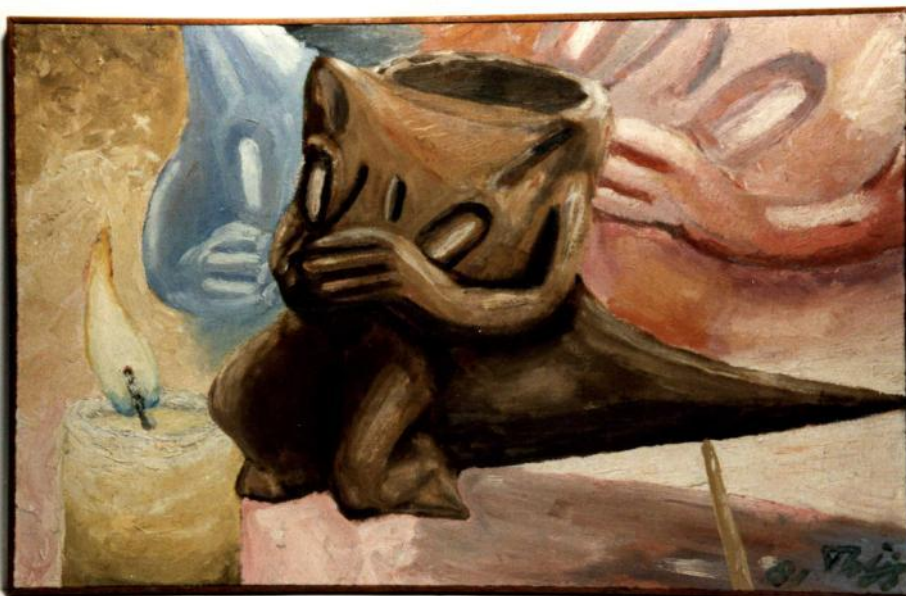

Mieke Smit, olieverf, 1980.

Krantbrand, potlood, 1980.

Ik had de smaak te pakken en vond het resultaat redelijk vooruit gaan. Er kwamen steeds nieuwe ideeën en nieuwe onderwerpen. Voor ik het wist had ik een collectie.

Guatamala, olie, 1981.

Kladder, 1981.

Nargileh (het is de bedoeling dat dit schilderij zo op zijn kant hangt), olie, 1981. Esther, olie, 1981.

Deze was in opdracht van Nico Kooiman die net een zoontje had gekregen, ik deed mijn best om het op een leuk kind te laten lijken. Ik denk dat het mij wél gelukt is, olieverf, 1981.

3 | vrijdag

Nog een paar schetsjes uit 1981, tweemaal Esther, tweemaal een zelfportret.

Grieks Poortje, en Drie Bomen. Eenvoudig en toch boeiend, stijloefeningen, olie, 1981.

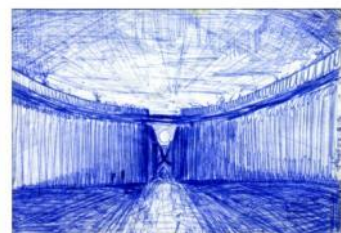
Snel nog twee olieverfjes in elkaar geflanst, daar moet je niet moeilijk over doen want met Kunst is het altijd goed, dat is de kunst.

Electrik men, 1981.

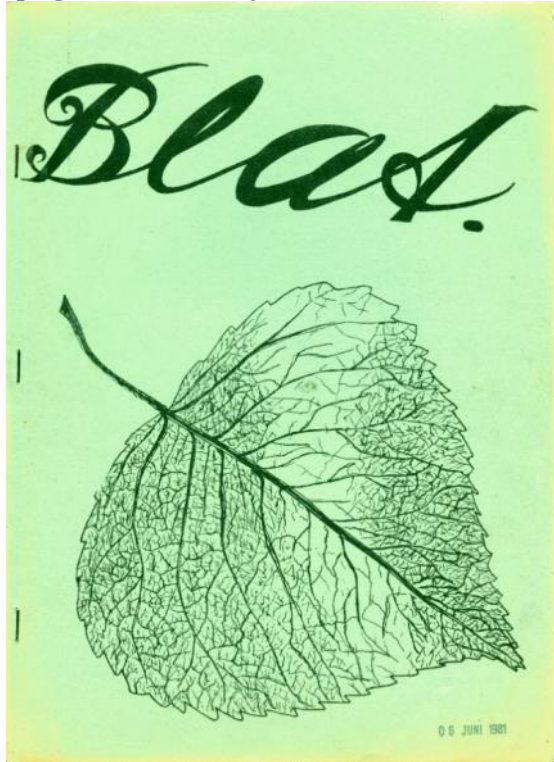
Doelenlaantje, 1981.

Vijf krabbels uit 1981.

Met een groepje schrijvers en schilders uit Enkhuizen hebben Jan Hoedjes en ik in '81 het lokale kunstenaars magazine "BLAT" opgericht en uitgegeven. Hierin konden we ons ei kwijt. Het is een keer of zes uitgebracht en stierf toen een trieste dood door bloedarmoede.

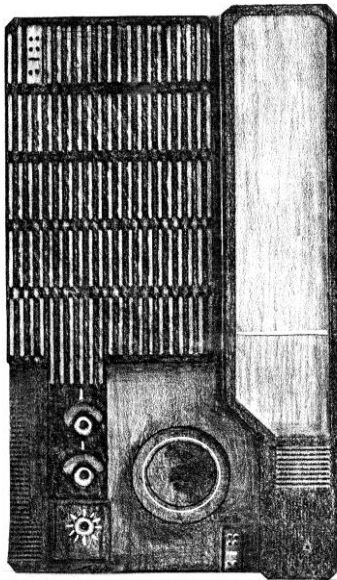
Mijn bijdragen staan nog steeds te boek als beste uit de serie! Ook de ijzersterke voorpagina is van mijn hand.

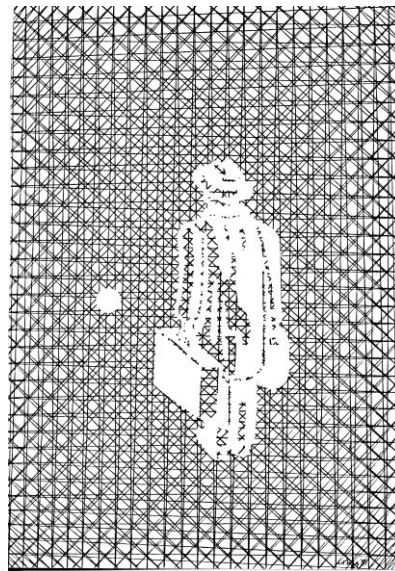
Voorpagina van het eerste Blat, juni 1981.

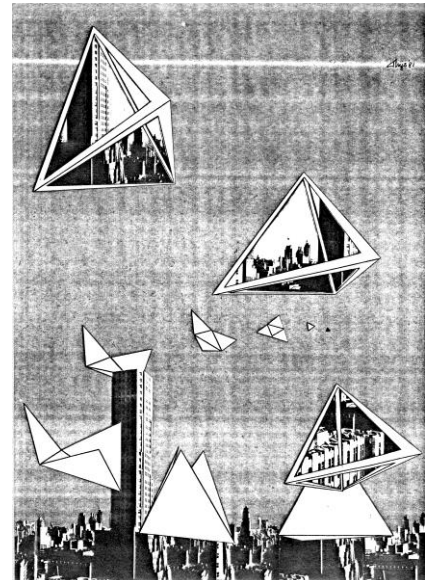
No New York, collage, 1981.

Radio New York, potlood.

Leave New York, inkt.

New York attack, collage.

Ik had een hekel aan de Nieuwe Wereld Orde waar New York symbool voor stond. Een samenleving van glas, staal en beton waarin de mens gereduceerd werd tot een werkbatterij in een isoleercel. Waar winst het altijd won van moraal en waar natuur natuurlijk geen plaats meer had. Kapitalisme zonder weerga was nou eenmaal niet mijn kopje thee.

Aan het eind van 1981 fietste ik met een koffer achterop naar Texel om daar naartoe te verhuizen. Ik vond er werk in de Kaasfabriek en bleef ondertussen mijn kunst oefenen. Begin '82 had ik weer een serie tekeningen klaar rond een onderwerp en kon die in de ruimte van het gemeentehuis in Den Burg exposeren.

Thijs reist door de tijd

Wie dezer dagen de raadselder binnenstapt om de expositie van Thijs Postma uit Den Burg te bekijken zal even verwonderd met de ogen knippen. De ruimte is donker op enkele fluoriserende blauwe spots en een TL-buis na. Deze attributen belichten vijf tekeningen die volgens Postma de belichaming van onze reis door tijd en ruimte moeten verbeelden. De tekeningen hebben elk een witte kubus als onderwerp die op elk vlak met vier zwarte driehoekspiramiden worden getoond. Postma geeft zo verschillende kanten de „gezichten“ van de kubus weer in een achtergrond van zacht rood, grijs of blauw. De bezoeker reist zo als het ware om het kubus driehoeksvarianten heen. Bij de tekeningen geeft Postma ook een filosofische uitleg die moet aanduiden waarom de tekeningen „reiziger“ genoemd zijn. Hij schetst de levensloop van de mens als een reis

door tijd en ruimte. „Want mocht u het niet weten. U reist door de tijd. Door middel van seconden, minuten en uren die verstrijken en de dagen, weken, etc. die nog voor u liggen. Het is een reis die u maakt en ik hoop dat er nog vele jaren voor u zullen volgen want het schouwspel rondom ons is fascinerend“, aldus Thijs Postma in zijn toelichting bij de tekeningen. Met de blauwe gloed in de expositiekelder roept hij inderdaad een ruimtelijk beeld op en daar draagt ook het symetrisch lijnenspel van draad in de tweede kelderruimte aan bij. Daaronder is een spiegel geplaatst zodat de „expositiereiziger“ zichzelf kan bekijken. „Ik hoop dat mijn tekeningen u herinneren aan uw reis door de ruimte.“

De tekeningen zijn te koop. Mensen kunnen tijdens de tentoonstelling een bod op alle vijf tekeningen (in één koop) doen. De hoogsteieder krijgt ze. „Mits het bedrag in mijn verwachting ligt.“ Elk bod dat na de tentoonstelling binnen komt is niet geldig. Geboden bedragen inleveren of opsturen naar Thijs Postma, Wilhelminalaan 5, 1791 LA Den Burg. De tentoonstelling is op werkdagen open tot 24 februari van 9.00-12.00 uur en van 14.00-17.00 uur.

Texelse Courant, 19-1-1982.

THIJS ■■■■
EXPOSEERT

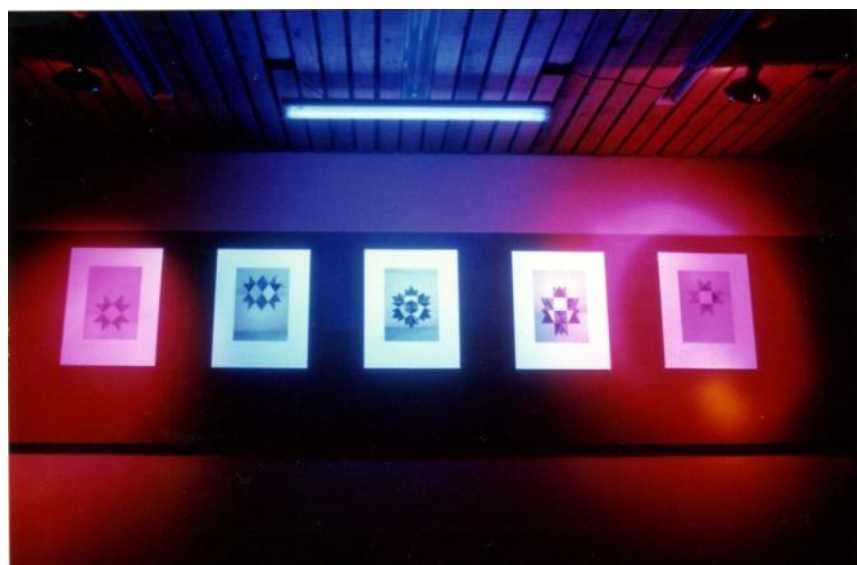
'REIZIGER'

De belichaming van onze reis door TIJD en RUIMTE gebracht in 5 symetrische tekeningen

27.1 tot 24.2.82
in de kelder van het gemeentehuis te

Den Burg

Postertje expo, 1982.

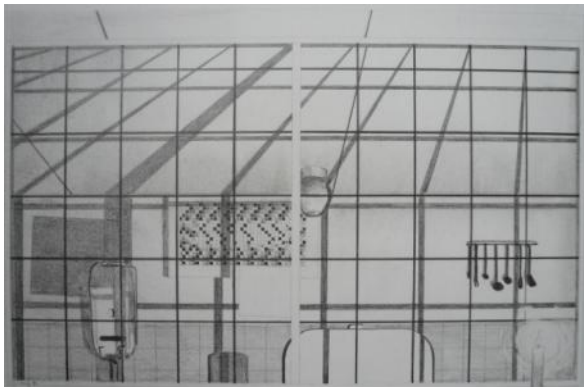

Reiziger, expo in Den Burg, januari 1982.

Reiziger, potlood, 1982.

Stel je voor, ik had ze bijna verkocht. Gelukkig heb ik ze nog want nu zijn ze al veel meer waard. En na mijn dood vang ik er nog het meest voor. Een safe belegging, en daarin schuilt ook de waarde van de meeste kunst. Maar niet die van mij, mijn kunst is zeer tijdelijk en uitermate vergankelijk. Hang het een jaartje op en er is niet veel meer van over. Dat is pas postmodern! Schilderijen zo kortstondig als een toneelvoorstelling. Ik leverde ze bij de vleet met viltstift, oogschaduw en balpen. Art today, gone tomorrow. Kunst die de kunstenaar overleefd is geen kunst maar geschiedenis.

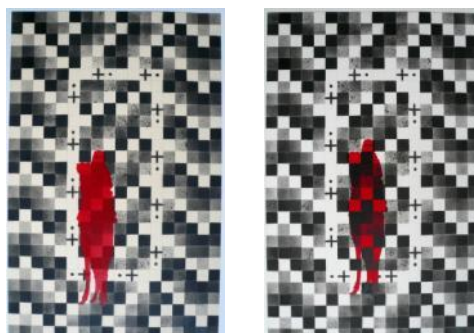

Keuken, potlood, 1982.

Schets, potlood, 1982.

En het heelal zit vol patronen. Ik zag ze overal en begreep hun verband met onze werkelijkheid. Ik begon de ruimte in vlakken te verdelen volgens geometrische wetmatigheden en herhalingen. Escher had me op een idee gebracht en ik kon het niet meer los laten. Abstactie en dubbele bodems in een simpel patroon gevat, een detail van een fractal, een virus op moleculair niveau, een eindeloze tegelvloer met valkuilen en andere onmogelijke dimensies. Ik kon er geen genoeg van krijgen en trok alleen nog lijnen met lineaal en passer. Deze meetkundige constructies zijn me een hele tijd blijven boeien. Al bleef ik daarnaast ook andere dingen tekenen en schilderen, soms zelfs naar de natuur.

A daydream has been taken over by everyday reality, spuitbus op karton, 1982.

Papaver op mijn kleed, viltstift, 1982.

Uhuka Nmba, balpen, 1982.

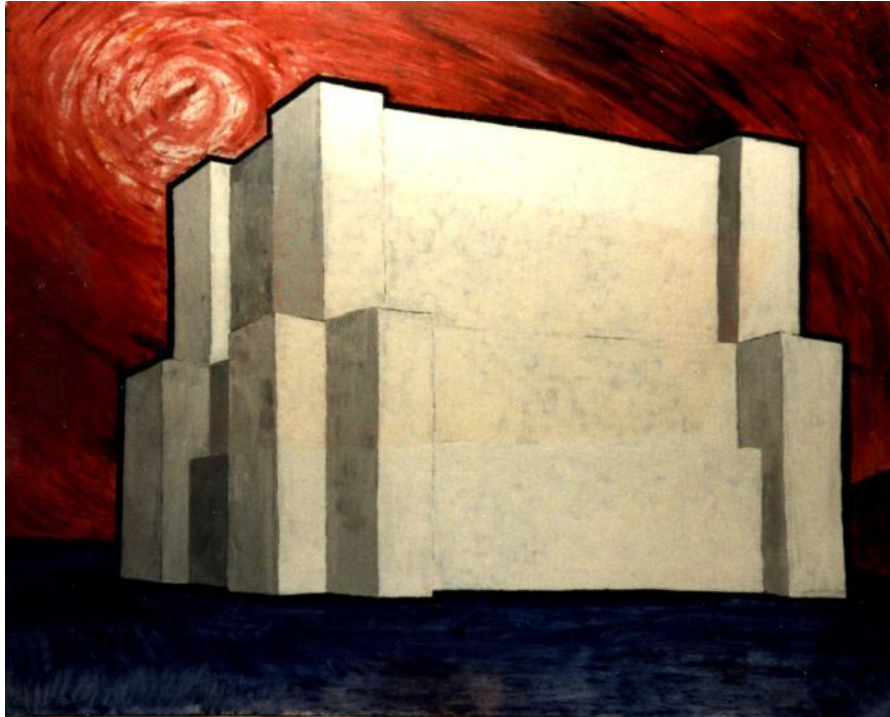
Inspiratie, energie, tijd, potlood, 1982.

Kruis op kerkhof op de Cleveland way, 1982.

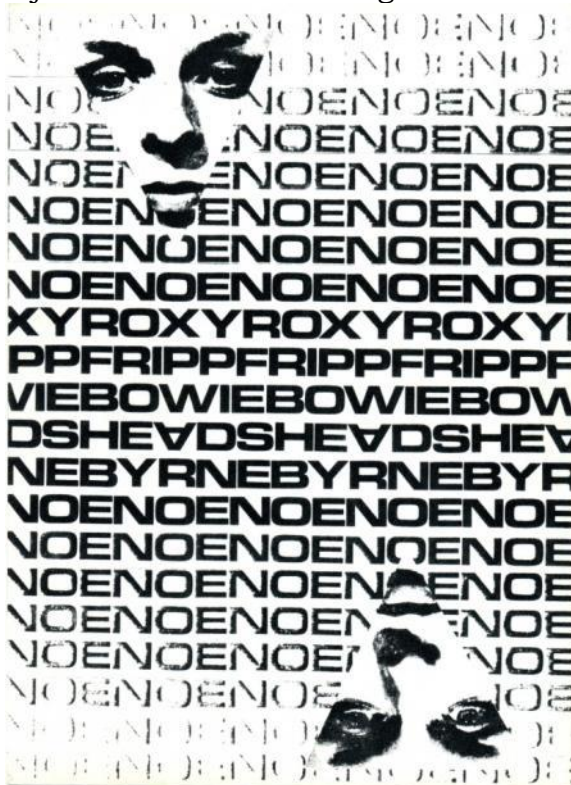
Zo tekende en schilderde ik alles dwars door elkaar. Dan weer fantasie, of abstract, dan weer naturalistisch of volkomen geometrisch. Een bepaalde stijl had ik niet en wilde ik ook niet hebben. Ik maakte wat ik op dat moment een goed of interessant idee vond. Alles en iedereen om me heen kon me beïnvloeden. Elke stijl was goed.

Atomic Time Tomb, olie, 1982.

In april 1982 hield ik een Brian Eno dag in het Asiel, jongeren centrum in Den Burg. Ik was in mijn jeugd al eens een paar keer hulp-DJ geweest bij Karelkje de Jong, en omdat er weinig mensen op het eiland waren die de steengoede muziek van Brian Eno kenden, wilde ik het nog eens proberen. Met mijn verzameling tapes en platen van Brian Eno kon ik de hele middag en avond vullen. Ik had er een boekje over deze bijzondere muzikant voor gemaakt.

Cover van Brian Eno boekje, 1982.

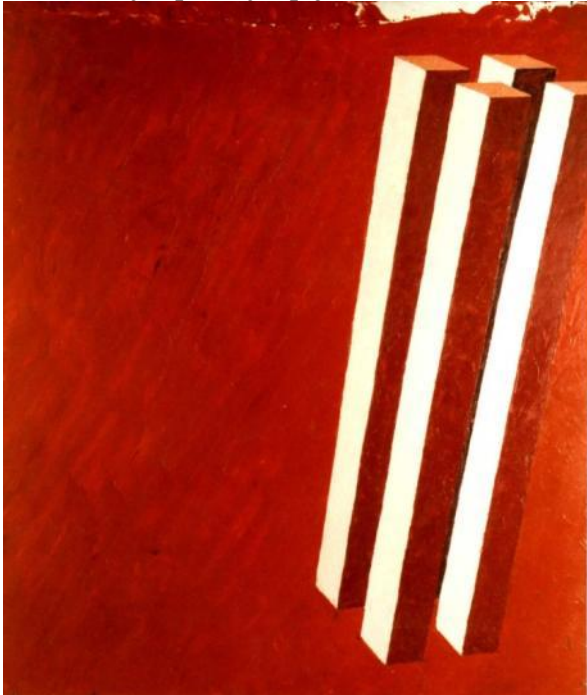
Brain Eno-dag in 't Asiel

Zondag wordt in jongeren centrum 't Asiel een muziekinformatiedag gehouden met als onderwerp de popmuzikant Brian Eno. Vanaf 15.00 uur tot middernacht wordt muziek gedraaid van deze Engelsman die vooral befaamd is om zijn electronische inbreng in bekende groepen als Talking Heads, Roxy Music en King Crimson. Voor bezoekers is er een informatieboekje aanwezig en de toegang is gratis.

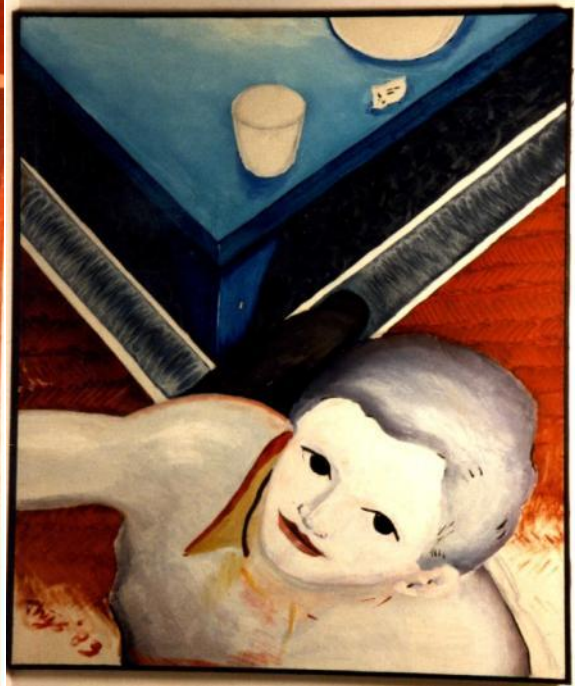
't Asiel is vanaf deze week weer op vaste tijden geopend en wel maandag tot en met vrijdag van 11.00 tot 17.00 uur (scholieren en werklozencafé), woensdagavond van 20.00 tot 24.00 uur en vrijdag en zaterdag van 20.00 tot 01.00 uur. Jeugdwerker Andries Huberts kan nog vrijwilligers gebruiken om de komende maanden een programma op te zetten met bijvoorbeeld optredens van muziekgroepen, film- en thema-avonden, cursussen, etc. Bovendien is de jeugdwerker niet alleen bezig de bezoekers te vermaken. Mensen met problemen van allerlei aard kunnen bij hem aankloppen. Telefoon 02220-4300.

Texelse Courant, 9-4-1982.

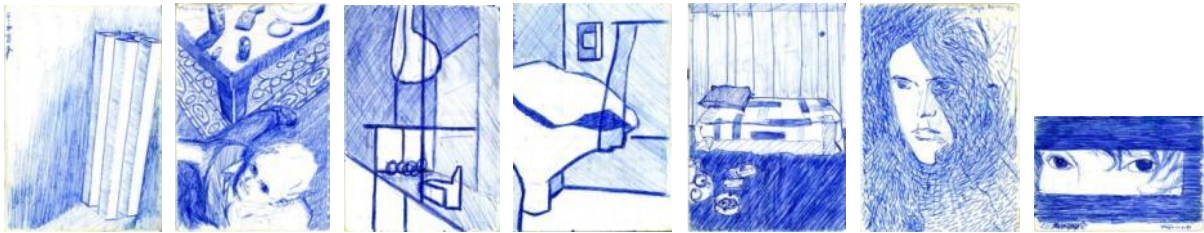
Dat waren nog eens tijden. Twee en een halve schapenkop te pogoën op de Ambient van Eno. Ha ha ha, stomme punkers. Gijs en Deux voorop. Ik was weer eens twintig jaar te vroeg met mijn DJ ambities, net als mijn New York Attack. Ik kon beter thuisblijven en tekenen en schilderen. Schilder blijf bij je penseel en kwak een symphony op je doek.

Four skyscrapers, olie, 1983.

Walk away, olie, 1983.

Krabbels uit 1983.

Fasion boy, olie, 1984.

Vey last sunset, olieverf, 1984.

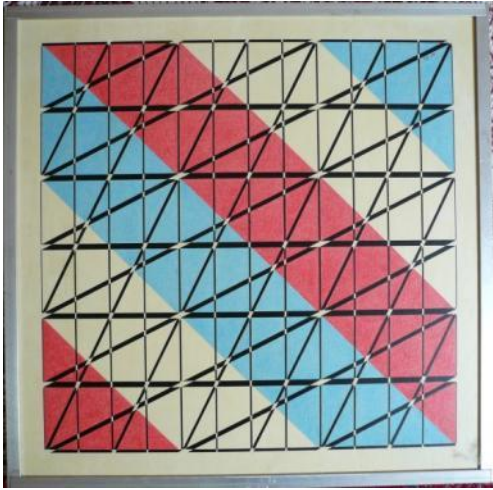
Ondertussen was ik op boerenerf Walenburg gaan wonen, op het Oude Dijkje vlakbij De Koog. In verschillende bouwvallige vakantiehuisjes uit de jaren '60 woonden we met een groepje randfiguranten verspreid over het landgoed. Eigenaar ome Piet (Kikkert) bouwde boerenschuren als in het stenen tijdperk. Fantastische constructies van hout en touw en riet en stro. De een nog groter dan de ander. Het achtererf zag eruit als een Neanderthalerdorp. Ha ha ha, die ome Piet. Als je die tachtigjarige man zag lopen zou je hem geen dubbeltje geven, leek hij over elk luciferhoutje te struikelen. Maar bij windkracht elf zat hij wél bovenop het dak van een wankele schuur om de touwen van de gewichten nog even aan te sjoorren.

Die grote rechts was meer dan 40 meter lang en 7 meter hoog, vol met rotzoot, troep en puinhopen.

Een hoekje ergens binnen in een van zijn keten voor de verwerking van sneeuwkllokjes.

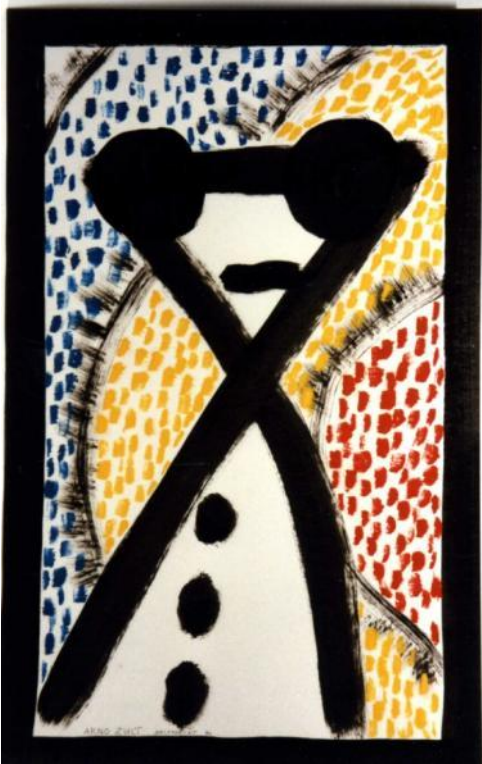

Vierkant op Holland, potlood inkt, 1984.

Look, oogschaduw, 1984.

Ik werkte met verschillende materialen en kladderde er lustig op los. Het gevaar bestond dat er geen echte eindproducten ontstonden.

Arno Zult, huisverf op papier, 1984.

Ik wil naar Zee, viltstift op papiet, 1984.

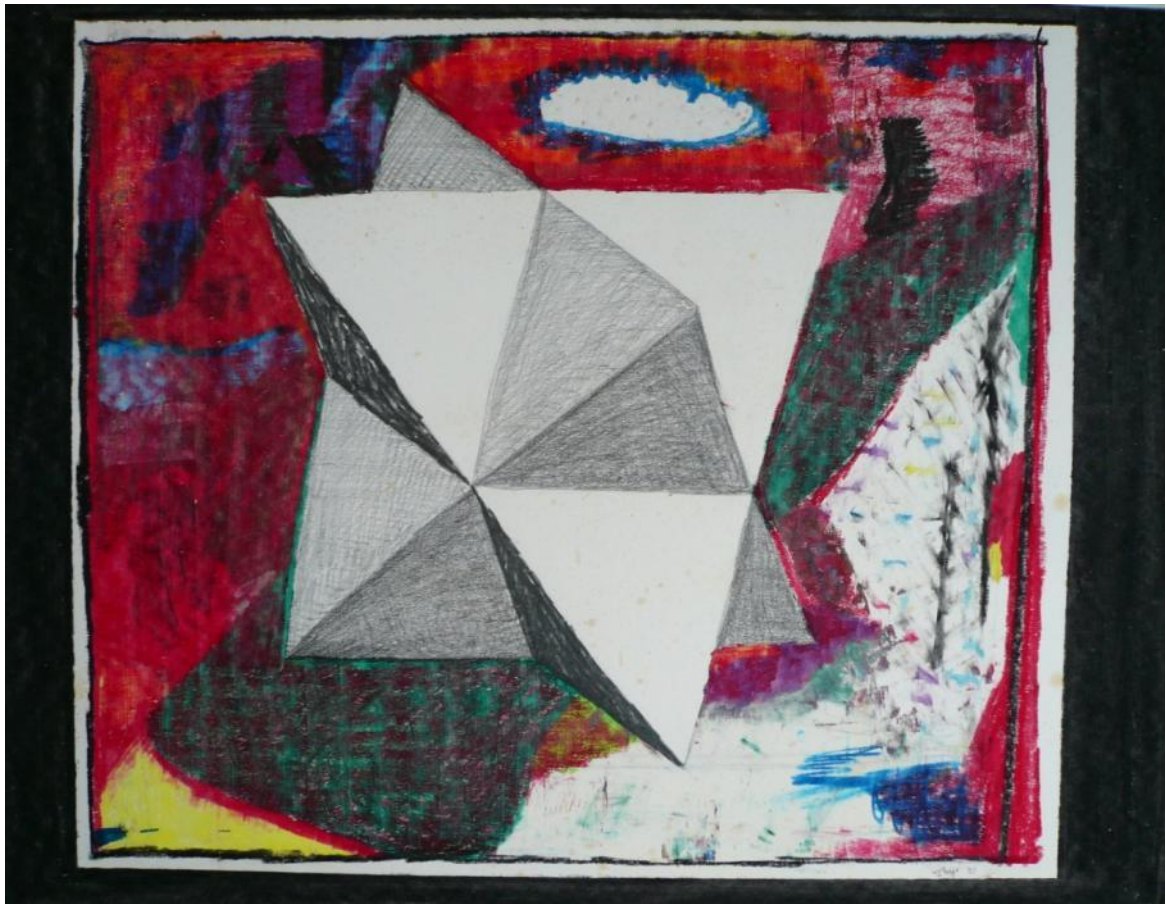
Voorbereidende schetsen, potlood en OI inkt, 1985.

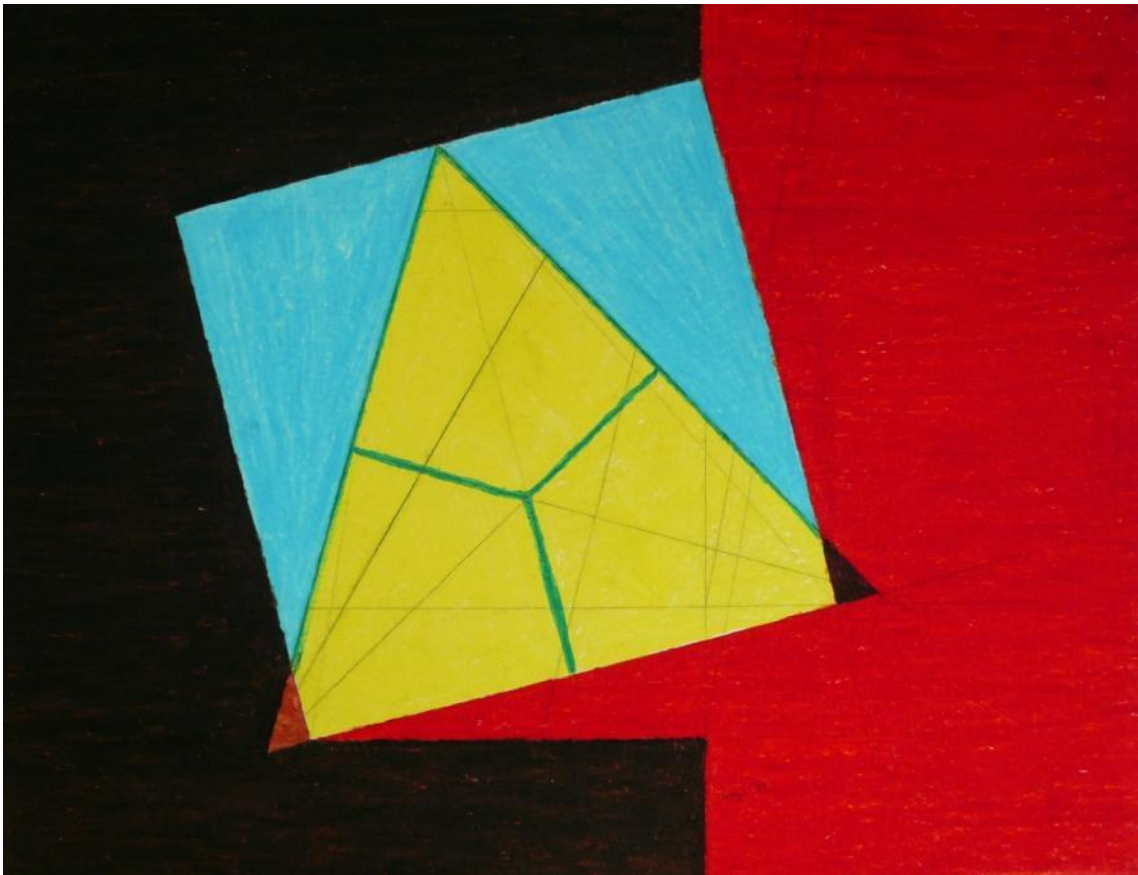
Robot Head Reserve, collage, potlood, inkt, waterverf, oogschaduw, 1985.

Handy cap, gemengde techniek, 1985.

Bukus, potlood en vetkrijt, 1985.

Evenwichtigheidsstoornis, vetkrijt, 1985.

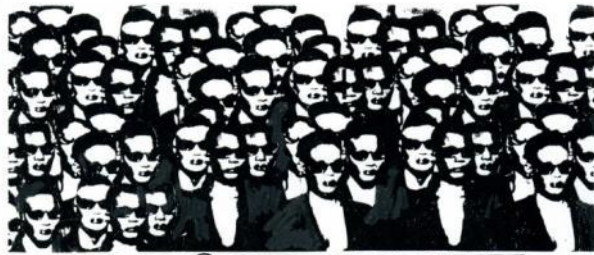

Kids Dark Future, OI inkt, 1985.

Zelfportret en een zelfportret van iemand anders, potlood, 1985.

Met Pinksteren van 1985 hield ik een expositie aan huis om eens al mijn werk te laten zien en ook om eens goed te verkopen. Er verscheen een leuk artikel met foto in de Texelse krant. Ik had twee aantrekkelijke verkoopsters aangetrokken om de kassa te laten rinkelen. Zodat ik zelf hoogdravend met de klanten over de thema's en depressies van mijn Kunst kon orenen.

**PROGRESSIE
PROGRAM**
**MODERNE KUNST TE
KOOP MET JAAR GARANTIE**
SPOTGOEDKOOP
ENSUPERDUUR
**ALLEEN DE EERSTE
EN TWEEDE PINKSTERDAG**
10-20 U. BUYTENGORS 43
**DEN BURG THJS
POSTMA**

Postertje voor huisexpositie, mei 1985.

Kunstverkoop aan huis
„Progressie Program”
 in De Mars
 Texelse Courant
 vrijdag 24 mei 1985

Onder de titel „Progressie Program” houdt de 29-jarige Texelaar Thjs Postma eerste en tweede pinksterdag een kortlopende verkoopexpositie aan huis van het werk dat hij de afgelopen vijf jaar gemaakt heeft. Thjs maakt kunst waarin geen exacte stijl is aan te geven en in zoverre lijkt de titel van dit creatieve pinksterprogramma vooral te duiden op de veelvormigheid van Thjs zijn werk.

„Het raadhuis is niet in het weekend open en ik voel me een beetje een object als ik in de raadhuiskeider bij mijn eigen werk ga zitten. Thuis kan ik gewoon verder mijn gang gaan en als de mensen een praatje willen maken kan dat, maar ze voelen het niet als een verplichting omdat ik pontificaal in mijn tentoonstelling zit”, is de argumentatie van Thjs om niet in de gratis expositieruimte van het raadhuis te exposeren maar om de woonkamer van zijn woning aan de Buytengors 43 voor dit doel te gebruiken. Thjs exposeerde drie jaar geleden voor het laatst in het raadhuis met grafische prenten

die een reis door een zelfbedacht universum moesten verbeelden. De illusie werd versterkt door het gebruik van black-lights.

Geld verdienen

Thjs vertelt met nadruk dat zijn huis beide pinksterdagen open is om werk te verkopen. „Het is een verkoopexpositie. Mensen kunnen kijken of het iets mooi vinden en overal hangen prijzen bij. Ik werk bij het creëren van mijn tekeningen niet vanuit het oogpunt geld verdienen maar het hangt hier ook niet om weg te geven”. De kamer van de woning is voor Progressie Pro-

gram praktisch leeggehaald en de wanden hangen vol met alle mogelijke soort kunstuitingen, variërend in prijs van 10,- tot 2500,-. „Het zou iedereen heb ik geld nodig”, zegt de 29-jarige kunstenaar en het klinkbord vinden in het publiek dat zijn werk beoordeeld komt, volgens eigen zeggen, op het tweede plan.

Grafisch

Wat er in Buytengors 43 zondag en maandag te zien is, is niet eenvoudig te beschrijven. Thjs bedient zich van veel technieken om zich te uiten, variërend van traditioneel stilschilderen tot impressies die zijn gemaakt met fotocopiesapparaat of vergrotingen van foto's van tv-beelden. Opvallend is veel de grafische inslag van veel tekeningen waarbij een paar motieven steeds weer terugkomen en portretten in felle kleuren. Een collage van mutantenhedden toont ook zijn interesse voor science fiction en wetenschap. Mutanten zijn „mensen” die zijn samengesteld met behulp van robot- en elektronische en chemische wetenschap. In de woonkamer hangen vele tientallen afbeeldingen en opvallend daarin is een serie kleine schilderijen van de Azkay rivier in Turkije, die de kunstenaar met rugzak wandelend volgde. Het blauw

Thjs Postma voor een gedeelte van zijn „Progressie Program”

Texelse Courant, 24-5-1985.

Het was een succes en ik had goed verkocht, al kwam de winst niet boven de onkosten uit. Dat was dus een teken dat ik het eiland achter me moest laten en naar de Grote Stad verhuizen om waardering bij een groot publiek te vinden. De Texelse kaas kwam me mijn neus uit. En ik vertrok eind '85 naar Rotterdam.

Hou 'm hard en recht vooruit, balpen, 1985.

Friends, waterverf, 1985.

In Rotterdam woonde ik mijn eerste twee jaar op kamers in de Noordmolenstraat van het Oude Noorden. Niet echt veel ruimte om mijn atelier op te zetten. Later had ik een eigen *Living* op 4 hoog in dezelfde buurt. Om in mijn levensonderhoud te voorzien werkte ik in het Franciscus ziekenhuis, de haven en het Groothandels Gebouw bij het station. Ik ging me nog meer toeleggen op geometrische vlakverdeling. Ik vond het prachtig en mysterieus tegelijk.

Odalisq, vetkrijt, 1986.

Ssssss, vetkrijt, 1986.

Nachtvlinder, vetkrijt, 1986.

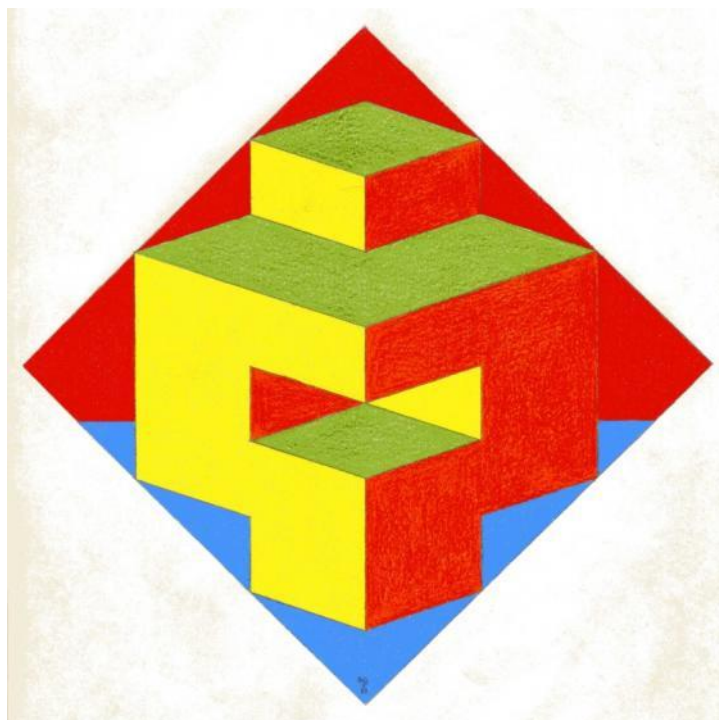

Jezus man, balpen, 1986.

ZP, inkt, 1986.

Deze werkjes moest ik eerst nog even kwijt, de geometrie volgt zometeen hieronder.

De Kooi, potlood, 1987.

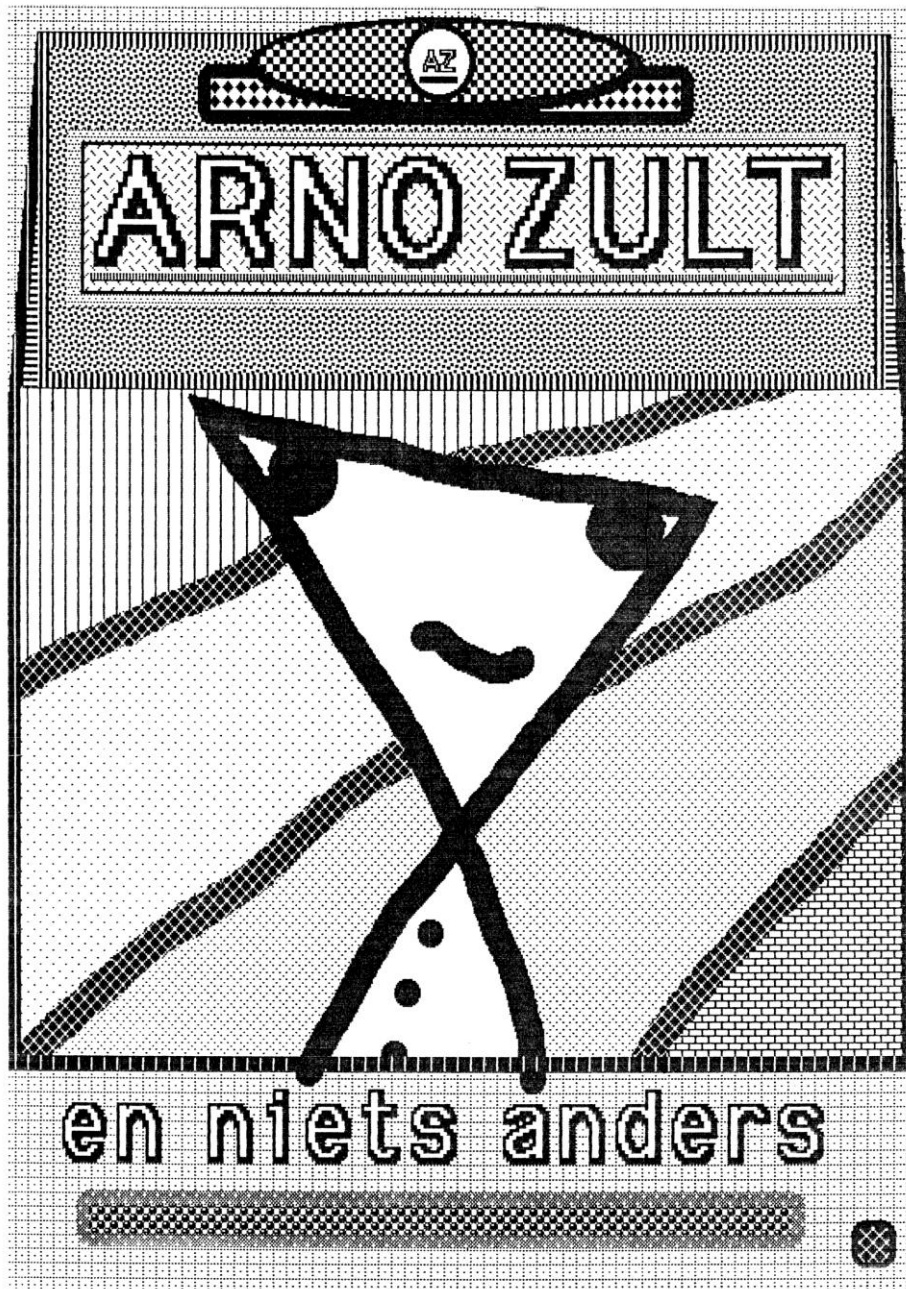
Vierkant op Holland, geld, inkt, potlood, 1987.

Toch nog een vrij werkje ertussen door, omdat ik het niet kan laten.

Oooooh, acryl, 1987.

Ondertussen geef ik mijn eerste eigen gedichtenbundel uit; *Arno Zult, en niets anders*. Arno is mijn galspuwende alter-ego. De cover heb ik op de computer gemaakt.

Cover van mijn dichtbundel, computerprint, 1987.

Het stond vol met nonsens en andere waarheden, zelden op rijm of in vorm. Maar met 2 exemplaren was ik wel lekker snel uitverkocht. Mijn eigen “uitgeverij in ruste” kwam nog van pas op deze manier. Als dichter moest ik het slijpen nog leren. Maar één leuke uit die tijd mag niet ontbreken in dit allegorische overzicht van mijn werken:

Trio.

*Een vrouw in bont
dik en kogelrond
haar haar hoogblond,
en waar zij stond
keken alle mannen naar haar kont.*

*De jonge Telstar
reed zijn snelle kar
van kroeg naar bar,
en bracht zijn gesar
niet alle meiden in de war?*

*Een schone fee
deed aan een kwis mee
trok plots haar broek naar benee,
en zo kwam haar snee
ook eens op TV. (1987)*

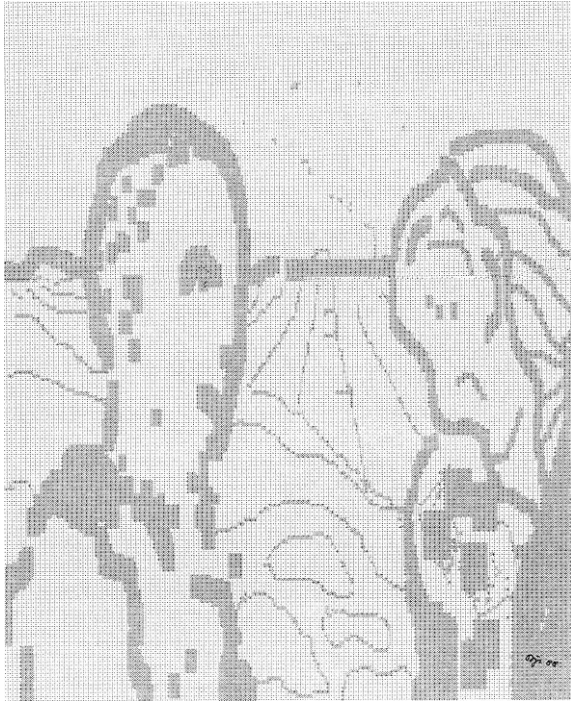
POSTMADERN UITGEVERIJ PROJECTBURO

Nog een dan:

Aan de Top.

*We kopen machines,
we kopen fabrieken.
We kopen mensen en
desnoods hele steden.
We spenderen miljarden,
ze zijn toch niet van ons.
We betalen voor het allerbeste,
hebben de juiste mensen en
beschikken over de juiste plaats.
We beheersen de techniek,
we bezitten de kennis,
we hebben stijl en glorie,
maar bovenal de macht.
We leiden.
We Regeren!
We informeren,
observeren,
infiltreren en
intimideren.
We doen ons best,
we gaan vooruit.
We schijnen met een knijplampje
in onze duistere toekomst. (april 1987)*

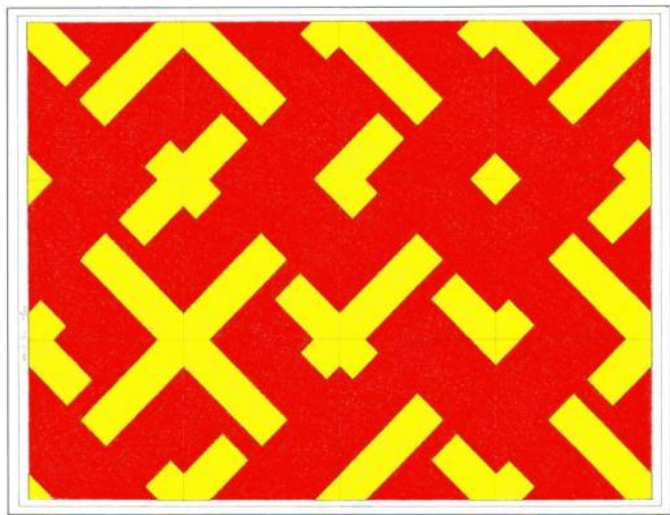
U ziet het; mijn dichtjes hebben hetzelfde hoge niveau als mijn teken- en schilderprestaties. Ondertussen werkte ik aan vele geometrische tekeningen tegelijk en zocht naar dimensies en tegenstellingen in kleur en compositie. Soms waren de resultaten fantastisch goed geslaagd, anderen waren beduidend minder in hun overtuigingskracht. Ik begaf me op het hellende vlak van behang en pakpapier. Ook op de computer liet ik me niet onbetuigd, ik zag de mogelijkheden en liet mijn muis de vrije loop.

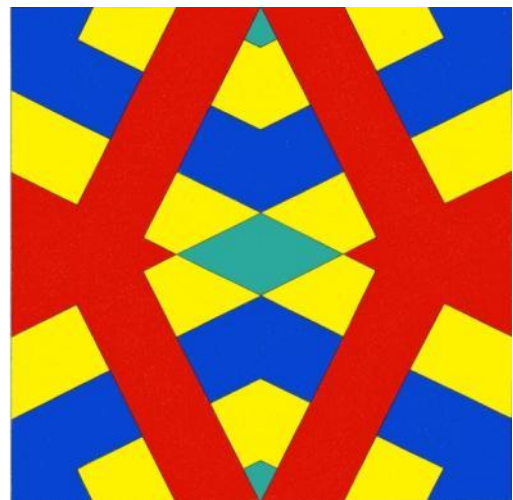
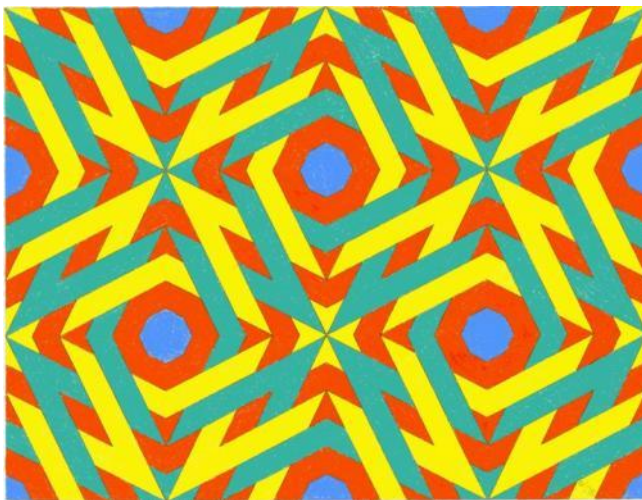
Alien meeting, print, 1988.

Smoke the dog, print, 1988.

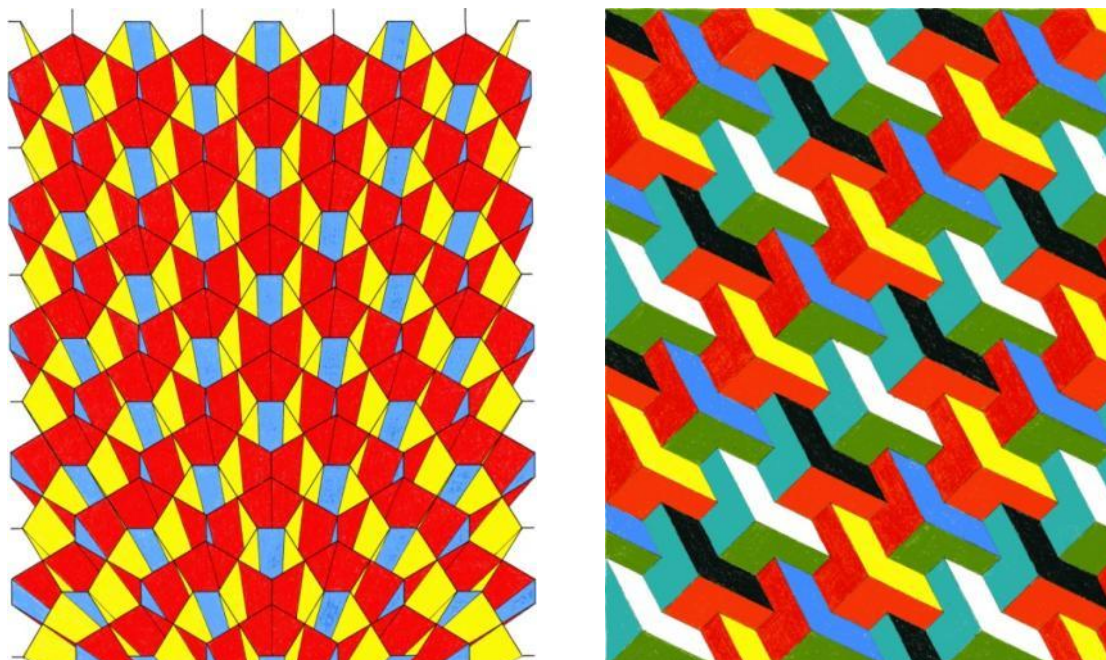

Tegelontwerp en resultaat van 12 stuks, potlood, 1988.

Tegelontwerpen, potlood, 1988.

Het vinden van de juiste constellatie was het grootste probleem en kostte me ontzettend veel schetsen. Als ik de juiste vlakverdeling had gevonden kon het schilderen beginnen. Al was ik tegen die tijd alweer aan de volgende puzzel bezig. Ik had geen tijd om alles in één complexe studie samen te brengen. Ik bracht vele details tot het licht die eigenlijk onbelangrijk waren. Het moest eerst af zijn om te zien hoe onbenullig het er uiteindelijk uitzag.

Twee werkjes in kleurpotlood, 1988.

Het was tijd om me eigen op de kaart van Rotterdam te zetten en regelde een expositie in het Wijkmuseum. Van 16 september tot 13 oktober 1989 hing ik mijn geometrische werk tentoon om eens te peilen of men hier al begreep waar ik het over had. Maar dat viel tegen. Men deed zijn best, dat geloof ik wel, maar abstracte geometrie was al niet meer in de mode sinds Mondriaan. Ik was dus te laat met mijn kleurvlakjes. Al konden zij Peter Struycken, Frank Stella, Hans Hinterreiter en Victor Vasarely natuurlijk niet. Hypermoderne kunstenaars die precies maakten wat ik bedoel.

UITNODIGING
 Om bij de opening van de expositie van Thijs Postma s'n tekeningen en schilderijen aanwezig te zijn op zaterdag 16 september 89 van 2 tot 4 uur waarbij onder het genot van een drankje en een muziekje het werk bekeken kan worden. Mocht u verhinderd zijn dan heeft u verder de gelegenheid van 10-9 t/m 13-10 op werkdagen van 10 tot 4 uur behalve vrijdagmiddag. Tot ziens in het wijkmuseum Oude Noorden, 5^e Pijnackerstraat 6^b Rotterdam...

Uitnodiging voor de opening, fotocopie, 1989.

Noordergids, 14-9-1989.

Opening expositie Thijs Postma in wijkmuseum Oude Noorden

OUDE NOORDEN - In het wijkmuseum Het Oude Noorden aan de 3e Pijpakerstraat 6b werd verleden week zaterdag 16 september een expositie van de kunstenaar Thijs Postma geopend. Deze opening zonder al teveel fraanje, gebeurde door de kunstenaar zelf.

Voor de aanwezigen hield Thijs een korte toespraak. Daarin zei hij onder meer: „Wat hier hangt en wat u hier zo zult gaan zien, zijn afbeeldingen van geometrische figuren. Het ziet er zeer abstract uit en dat is het dan ook.“
De kunstenaar lichte toe: „Via een aantal kruisbestravingen ben ik zeer geïnteresseerd geraakt in vlakverdelingen en meerkundige figuren. Ik begon zo'n acht jaar geleden met een ontwerp voor een vierkante tegel, later volgde er nog meer en nam mijn belangstelling

• De tentoongestelde werken zijn niet groot

voor ingewikkeldere figuren toe als ook voor abstracte en geometrische kunst.“

Thijs legde daarop uit dat hij steeds meer symbolen begon te ontdekken en te ontwerpen. „Meestal is het een ingewikkel-

de puzzeltocht via vele geconstrueerde patronen. Maar soms zie ik in één keer hoe het moet worden. Ik had er inmiddels zoveel te exposeren.“

De exposerende kunstenaar be-

sloot zijn toespraak met: „Het zijn misschien geen kant en klare kunstwerken, maar het zijn wel kant en klare ontwerpen met een origineel karakter, waarvan ik hoop dat ze de kracht hebben om ergens door iemand gebruikt te worden in geest of materie.“

Hiermee was de tentoonstelling geopend en konden de niet al te talrijke bezoekers de omgeving in totaal dertig tekeningen en schilderijen bezichtigen. Daarbij bleek dat de kunstenaar niets te veel had gezegd; het werk bestond uit louter geometrische figuren, ook wel onder te brengen onder de term constructivisme.

De expositie in het wijkmuseum is de vierde expositie van Thijs Postma, maar volgens insiders ook veruit de beste.

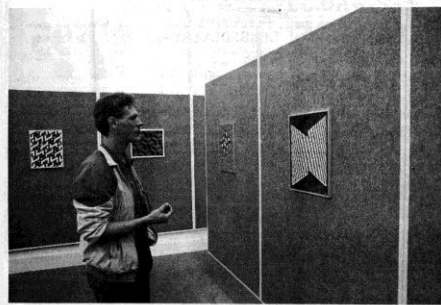
Voorheen gaven zijn tentoonstellingen nog geen vaste stijl te zien, maar nu wel het geval is. Vroeger maakte de kunstenaar ook aquarellen en schilderde naturalistisch werk. Thijs Postma is van oorsprong afkomstig uit Enkhuizen. Hij heeft onder meer op Texel gewoond en ook vele reizen gemaakt. Sinds 4½ jaar woont hij in Rotterdam en dat bevalt hem goed. Hij is dan ook van plan om voorlopig in Rotterdam te blijven wonen.

De expositie in het wijkmuseum is vooral bedoeld om mensen met zijn werk te confronteren en eventueel te shockeren. Thijs ziet er geen heil in om in galerieën te exposeren, want die mensen zijn volgens hem niet meer te shockeren. Overigens maakt het hem weinig uit of men zijn werk nu mooi of lelijk vindt.

De tentoonstelling van Thijs Postma is nog tot en met 13 oktober te bezichtigen in het wijkmuseum. De toegang is gratis.

De openingsdagen zijn doordeweeks van maandag tot en met donderdag van 10.00 tot 16.00 uur en op vrijdag van 10.00 tot 13.00 uur. Het wijkmuseum is gevestigd in het gebouw van de Bewonersorganisatie Oude Noorden (BON) in de 3e Pijpakerstraat 6b.

Openingsfeest Marokkaar

• Kunstenaar Peter de Haan uit het Oude Noorden bekijkt aandachtig het werk van zijn collega Thijs Postma

Krantenartikeltjes in de Noordergids en De Leuk, september 1989.

De opening was zeer geslaagd en verder heb ik mijn neus er niet meer laten zien tot de finish.

Limieten (Wijkmuseum raamposter), acryl, 1989.

Thijs Postma is een kunstenaar uit Noord-Holland, Enkhuizen om precies te zijn, en woont ondertussen al weer 4 1/2 jaar in Rotterdam. Na 3 exposities elders in het land is dit de eerste tentoonstelling in Rotterdam. De werken die tentoongesteld worden zijn niet groot en hebben allen gemeen dat ze een patroon of een systeem als basis hebben, waarbij de inkleuring voor een dieptewerking zorgt. Herhalend en symmetrie in zuivere vormen die op het eerste gezicht simpel lijken, maar bij nadere beschouwing een knap geconstrueerde puzzel blijken. Dat is dan ook wat hij het meest doet; puzzelen en goochelen met vlakken en wiskundige vormen. Zoeken naar een ideale vorm om het vlak zo te verdelen dat het een andere wereld

WIJKMUSEUM OUDE NOORDEN PRESENTEERT Thijs Postma

GEOPEND OP WERKDAGEN van 10.00-16.00 u
BEWONERSORGANISATIE OUDE NOORDEN

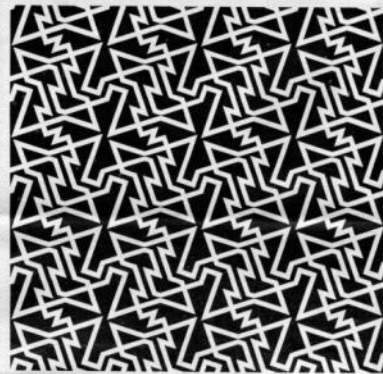
TOEGANG GRATIS

THIJS POSTMA IN WIJKMUSEUM

oplevert, een strakke koele zakelijke onmenselijke afbeelding die zo intrigerend en interessant is dat ie z'n omgeving onderwets laat verbleken.

PLEINEN EN PAKPAPIER

Eigenlijk zijn er erg veel mogelijkheden met die geometrische vormen. Hij zou er het liefst een paar grote pleinen mee willen betegelen. „Maar ook als het pakpapier zou worden, zou dat prachtig zijn“, zegt hij. „Een tekening of schilderij is te beperkt en wordt door te weinig mensen gezien“. Hij zou graag willen dat er meer mee gebouwd dan toe nu toe. Hij denkt dan aan behang, vloerbedekking, kleding, logo's, stempels. „Volgens mij kan het op vele manieren toegepast worden. Een openbaar gebouw met op elke verdieping een ander patroon op de vloer lijkt me leuk, maar een voorbeeld te noemen“. Vandaar dat hij weer eens laat zien waar hij mee bezig is. Postma hoopt dat deze tentoonstelling contacten oplevert die hem mogelijkheden bieden om sneller of commercieel of groter werken. Want, zo zegt hij, „ik kom bijna altijd tijd, ruimte en geld te kort om de constante ideestroom in tastbare materiele kunst om te

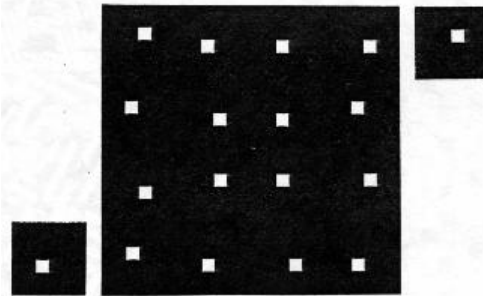

De kunstmarkt bood me een kraampje om mijn werken aan de man te brengen. Ik had er een boekje voor gemaakt met vele ontwerpen in zwart-wit en kleur. Omdat ze gratis waren verkochten die als enige zeer goed. Er moest weer eens geld bij.

Abstracte geometrische motieven ontworpen binnen een vierkant die bij herhaling een saaneengesloten symmetrisch patroon opleveren. De geometrische motieven binnen het vierkant en het symmetrische patroon van vele dezelfde saaneengesloten vierkanten zijn vaak totaal verschillend van vorm. Elke afbeelding in dit boekje kan men in 16 vierkante vlakjes verdelen om zo het enkelvoudig segment te analyseren waaruit het symmetrisch patroon is opgebouwd. Er zitten heel eenvoudige tussen tot enkele zeer gecompliceerden. De patronen in dit boekje zijn allen door mijzelf ontworpen en zijn geen absolute vormen maar slechts voorbeelden van wat er mogelijk is en met een beetje fantasie kan het assortiment nog oneindig ver uitgebreid worden. Een computer met grafische mogelijkheden kan hierbij goed van pas komen.

Thijs Postma
Rotterdam 1989

Voor en achterzijde van het boekje Vierkant op Holland, copie, 1989.

Kunstmarkt, Leuvehaven, 14-5-1989.

Nog even viel ik terug op herkenbare figuren en vormen. Ik wilde meer duidelijk maken dan patronen. We waren op weg naar het einde en iemand moest ze waarschuwen. Ook al kwam het zelden over.

Last dance, acryl, 1989.

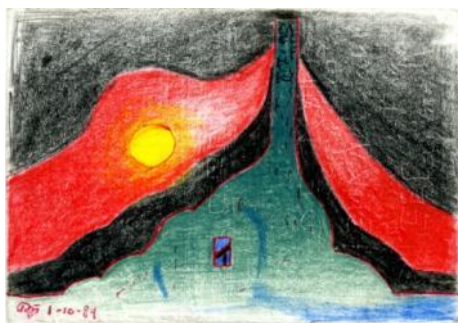
Dangersun, inkt en viltstift, 1989.

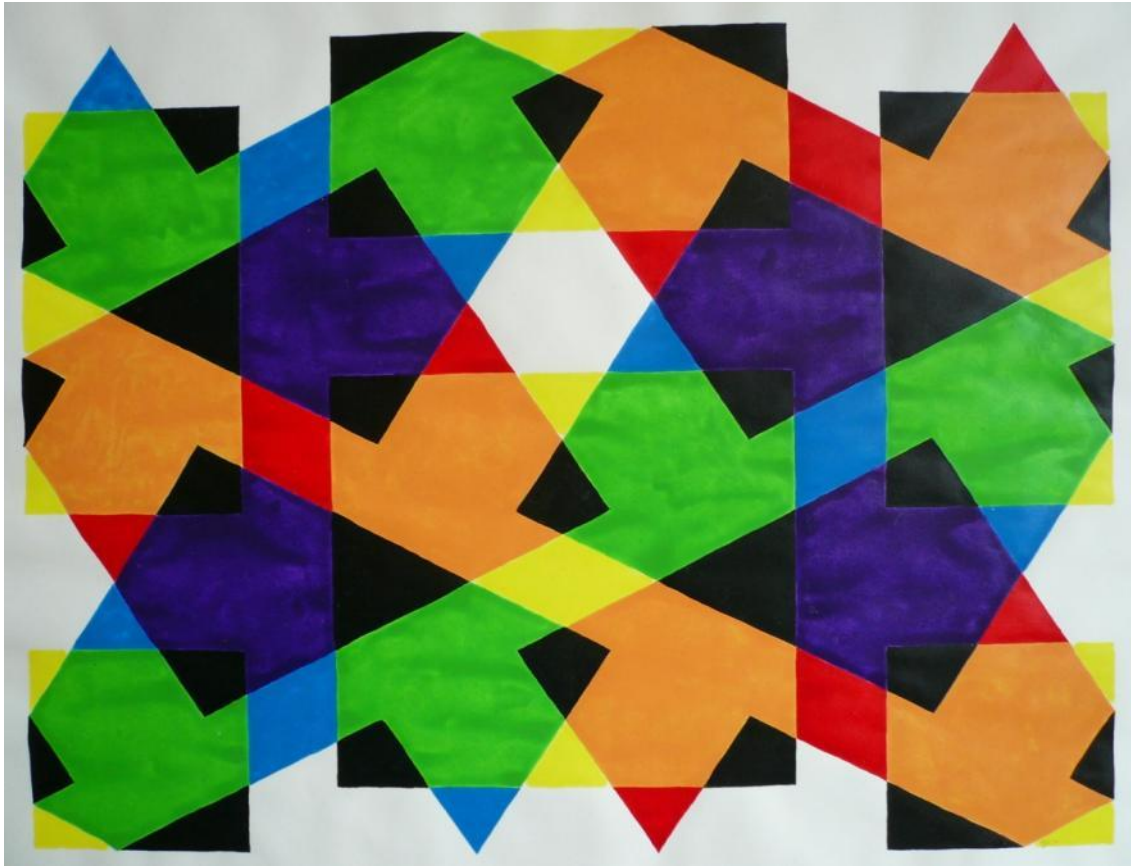
Louis Ferdinand Celine, acryl, 1989.

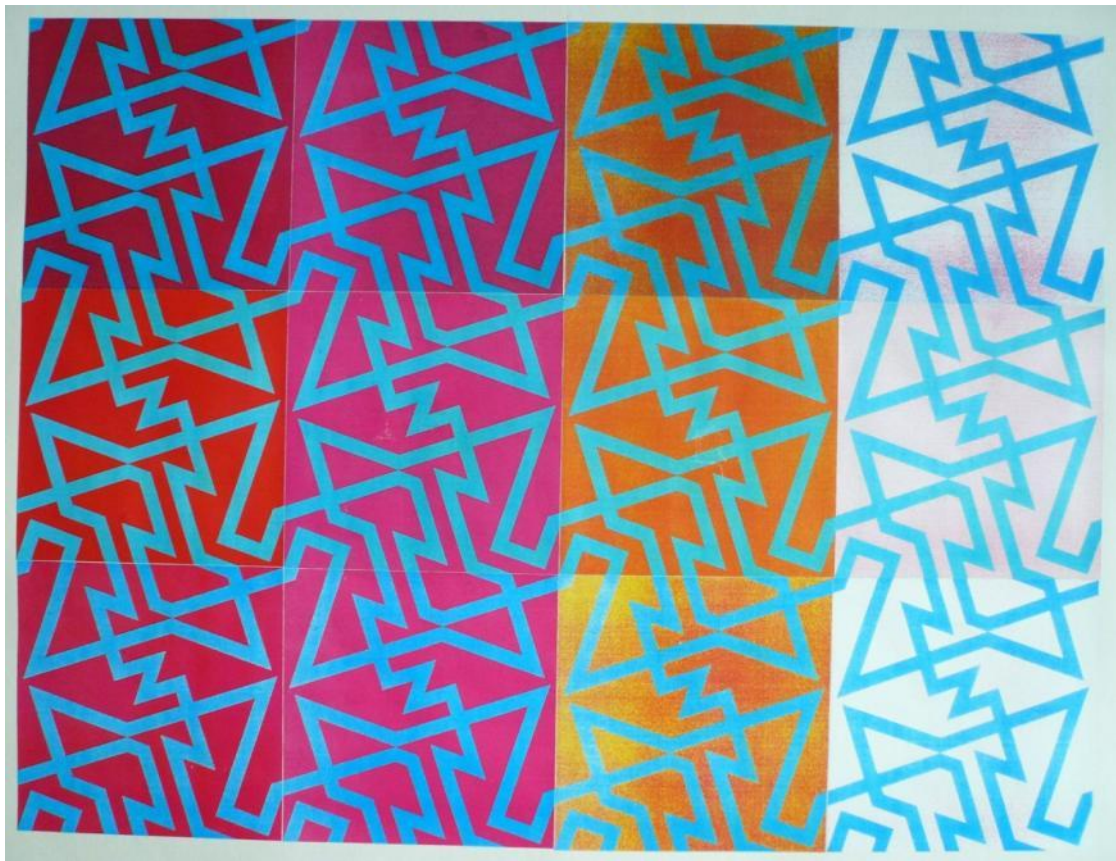
HmMMM, viltstift, 1989.

Green factory, potlood, 1989.

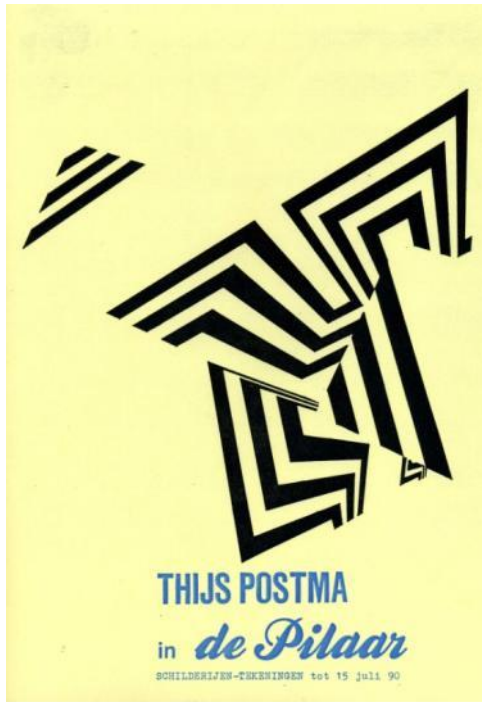

Confusion, acryl, 1990.

Parallel universum, fotocopie, 1990.

In 1990 werd ik door mijn oude vrienden in café De Pilaar in Den Burg gevraagd om weer eens op Texel te komen exposeren. Of vroeg ik het aan hun? Ik weet het niet meer precies. Exponeren in een café is altijd een risico, maar op Texel durfde ik dat wel aan.

Raamposter, kleurcopie, 1990.

Texelse Courant, 27-6-1990.

Ik volgde mijn intuïtie om tot composities te komen die uit het platte vlak naar voren traden alsof ze zich in de driedimensionale ruimte manifesteerden. Experimenteren met vijfhoeken, zevenhoeken en andere veelhoeken werd een soort obsessie voor me en ik verloor mezelf in eindeloze constructietekeningen die maar niet van de grond kwamen.

Struc, potlood, 1990.

Verloren en gevallen, pen, potlood, 1990.

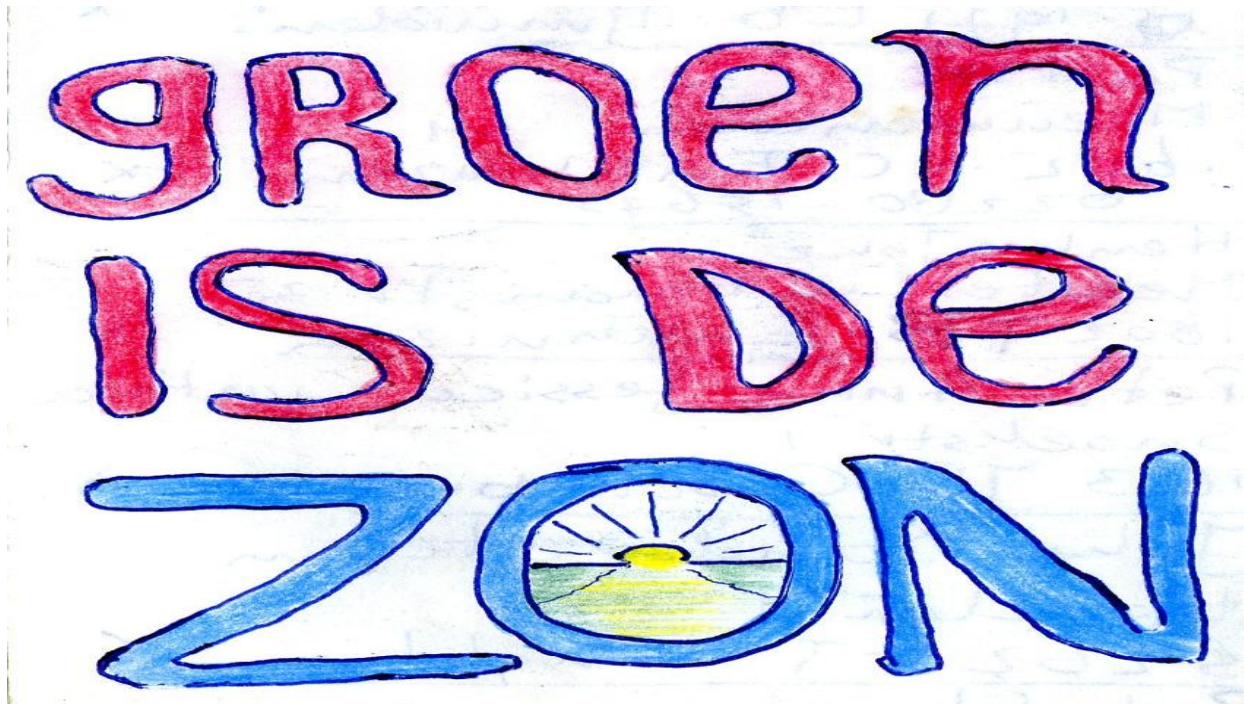
Los uit de pols tekende ik ook nog andere werkelijkheden en bleef mezelf verbazen met werkjes die nergens vandaan kwamen. Overal maakte ik krabbels van en de ideeënbus stond niet stil. Tegen het einde van het jaar moest er ook nog een Nieuwjaarskaart gemaakt worden. Dat was inmiddels traditie geworden en het werd elk jaar met december een ware dwangneurose om die kaart op tijd op de post te hebben. Doch deze had ik lekker vroeg te pakken.

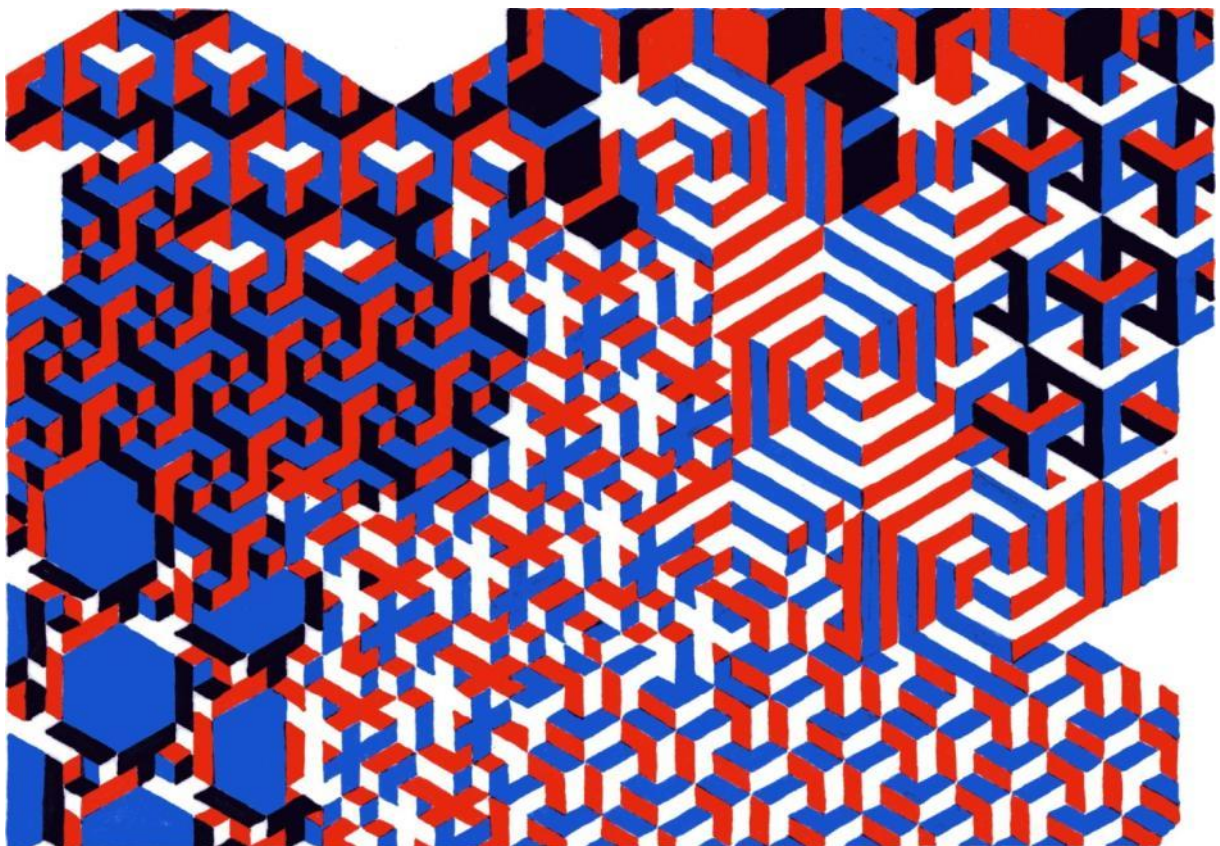
Veel Geluk, ook volgend jaar, viltstift, 1990.

De jaren '90... Tja, was dat niet de mooiste tijd in ons hele bestaan? *The sky was the limit*. Decadentie op zijn allerhoogste top, er gingen miljarden om. Maar er was een keerzijde. De rijkdom werd betaald met overbevolking, armoede, vervuiling en oorlogen om de laatste bronnen. We leefden in een droom die slechts 's avonds om 8

uur even verbroken werd. Dus gooide ik in 1992 mijn televisie uit het raam. Weg met die manipulator alias Big Brother. Ik was met decadente Kunst bezig en had honger noch dorst naar het alledaagse gebeuzel van de mensheid. Want:

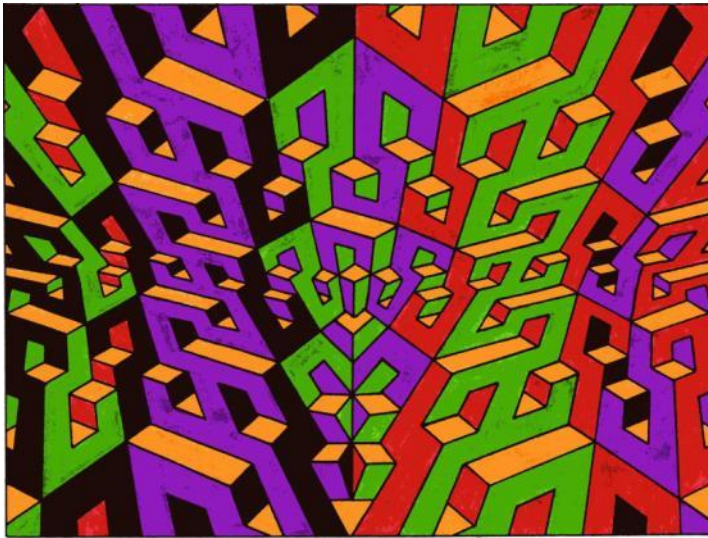

Groen is de zon, pen en potlood, 1991.

Versnelling, viltstift, 1991.

Het waren drukke jaren en ik was weer aan het reizen geslagen. In 1992 was ik in het voorjaar naar Egypte geweest, in de zomer wandelen met Jos Zwart in Zwitserland, en in oktober vertrok ik naar India voor een jaar in het Verre Oosten. Ik was heel in Sidney in Australië gekomen voordat mijn geld op was. Niet slecht, en ik had eindelijk de hele string eilanden van Indonesië gezien; Sumatra, Java, Bali, Lombok, Sumbawa, Flores en Timor. Vandaar vloog ik naar Darwin in het noorden van Australië en croste per bus het hele land door in 3 maanden tijd. Alice Springs, Ayers Rock, Adelaide, Melbourne, Bleu Mountains en ten slotte Sidney waar ik nog net een ticket terug kon bemachtigen.

Droomhuis, viltstift, rechts potlood, 1992.

Toen ik weer in Nederland was heb ik me in Hoorn gesetteld. Ik was wel klaar met Rotterdam. Ik wilde nu oud worden in oostelijk Westfriesland, en koos Hoorn als cultureel centrum. Dat bood perspectief. Eerst op een kamer tegenover het station, later een benedenwoning in de Jozefstraat.

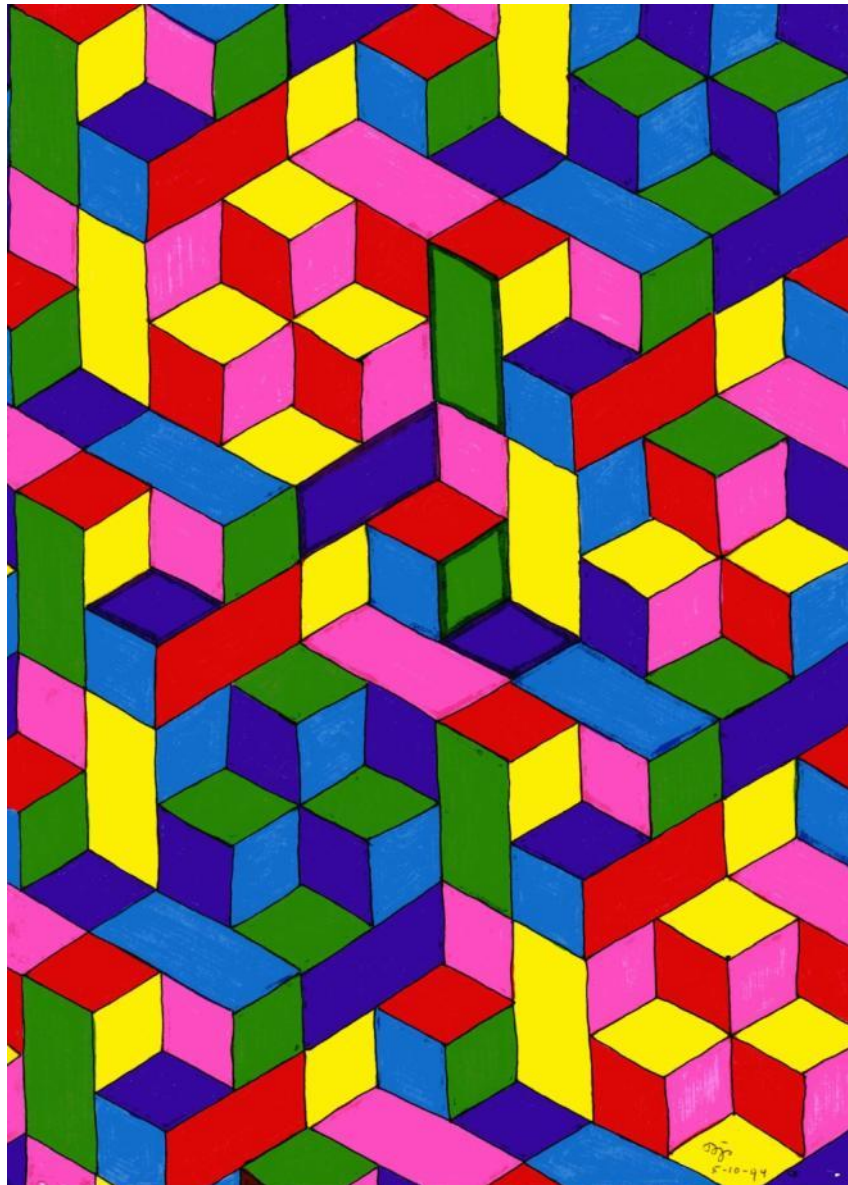
Plotseling was ik meer gaan schrijven dan tekenen. Ik had meer te vertellen via het geschreven woord dan via het platte doek. Al bleef ik pen en papier gebruiken om tekeningen te maken. Toch zakte de productie van kleurenwerkjes naar een dieptepunt. Kijk zelf maar:

Twee krabbels uit Indonesië en een van later tijd, pen, 1993.

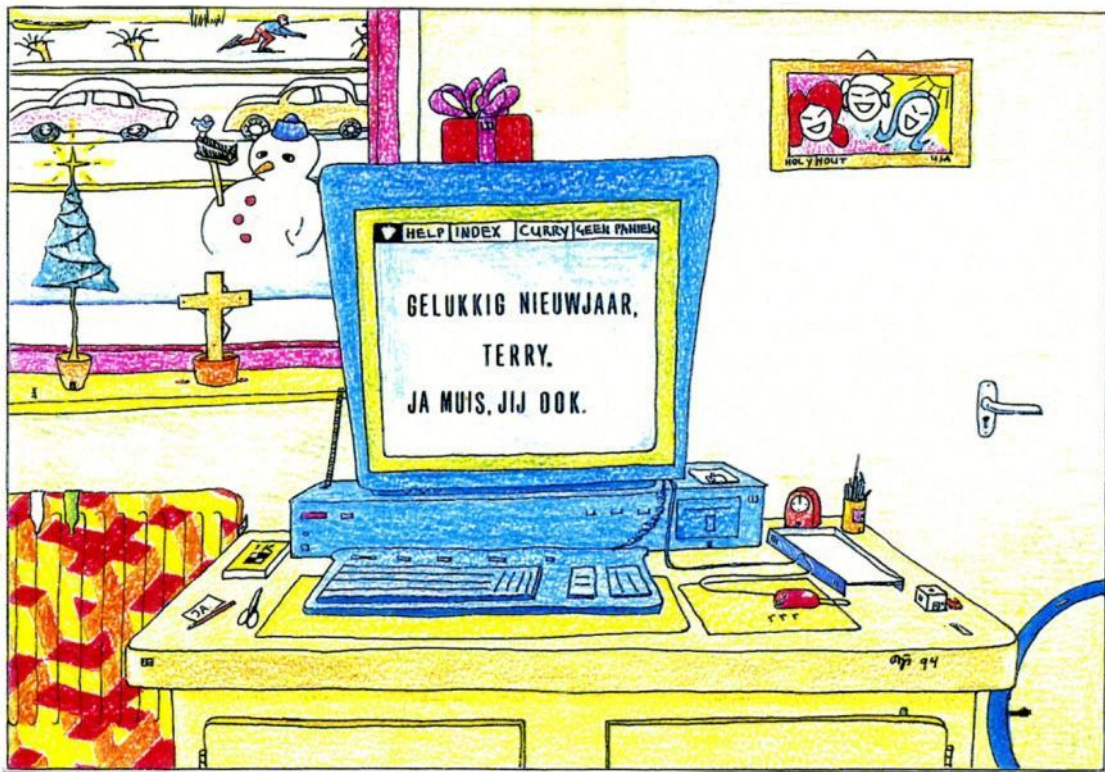

Krabbels uit 1994.

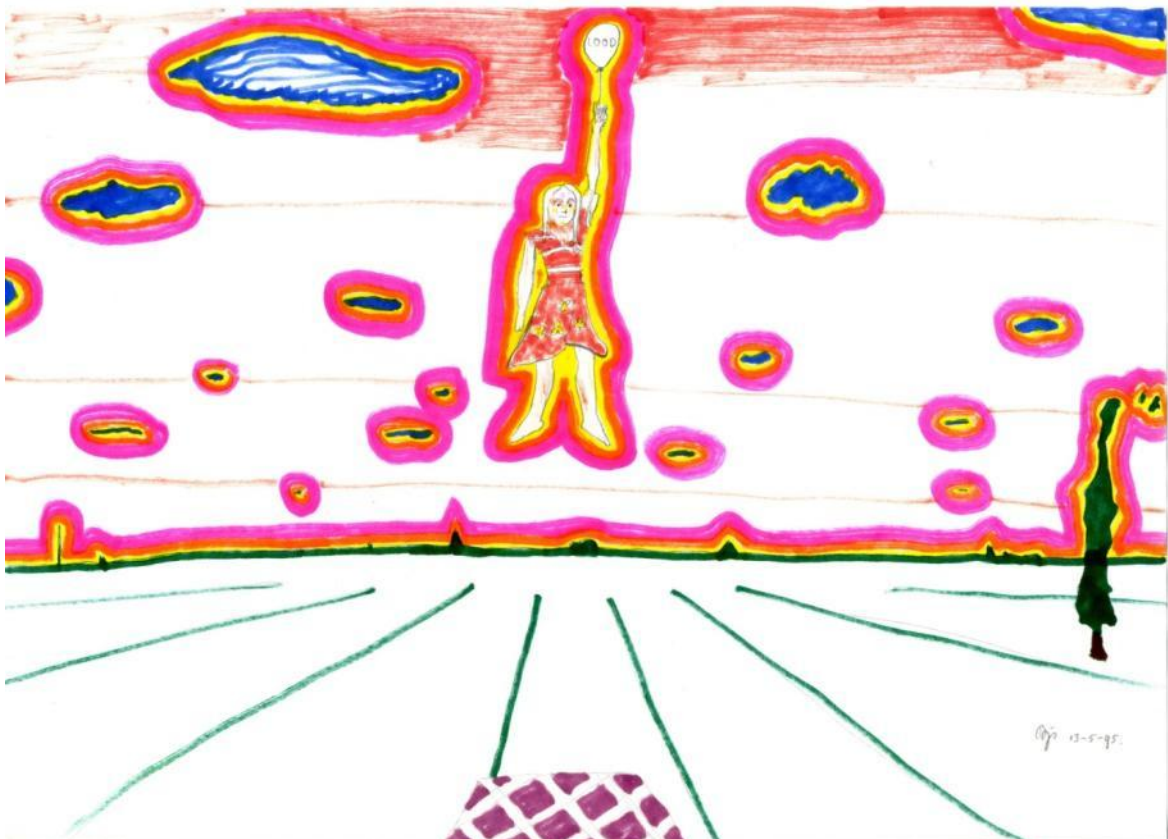

Rudiment, viltstift, 1994.

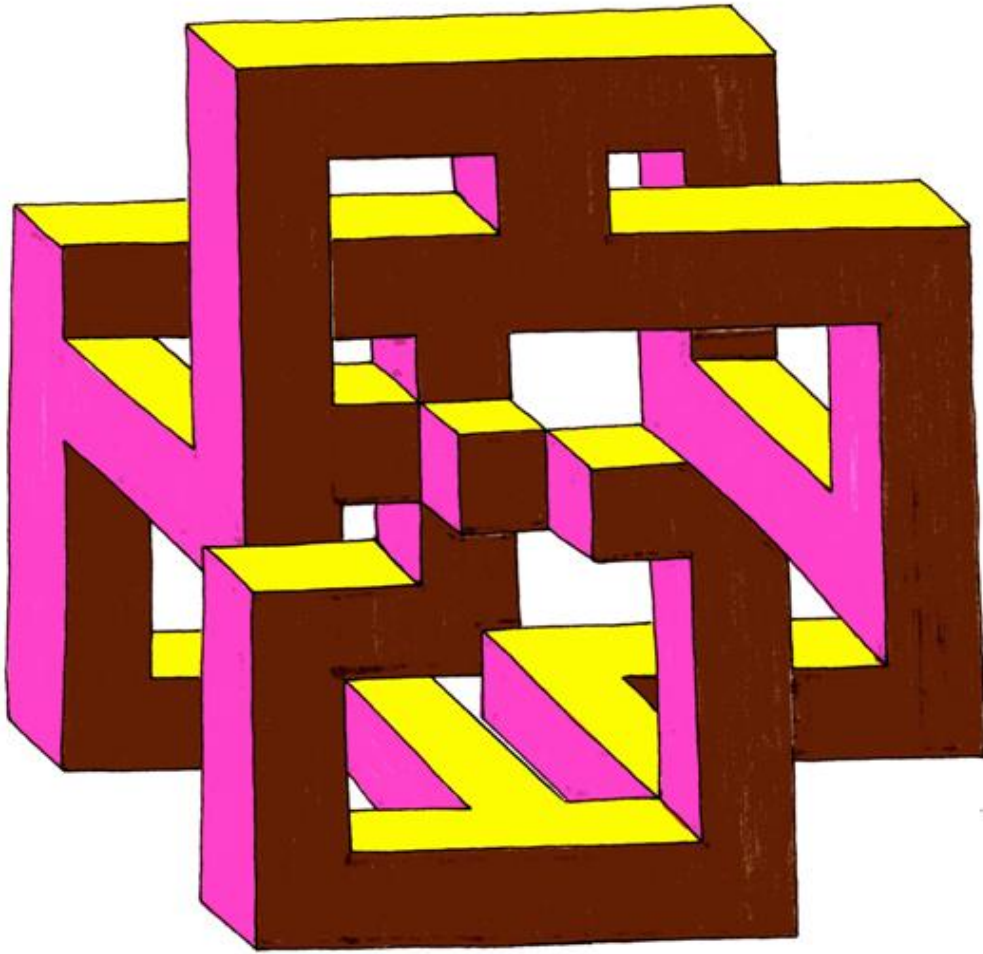
Dan maar weer een kleurige Nieuwjaarskaart gewrongen. Ik wilde mijn fans niet teleurstellen en kon geen betere bedenken.

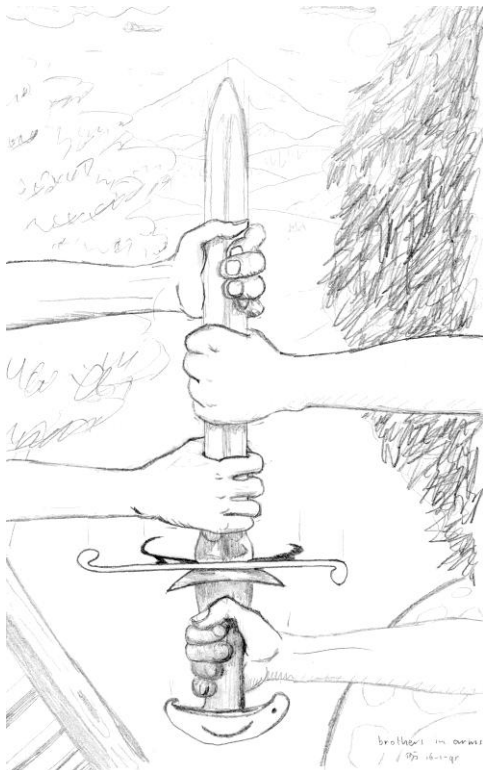
Nieuwjaarskaart, potlood, 1994.

Loden ballon, viltstift, 1995.

Stugen, viltstift, 1995.

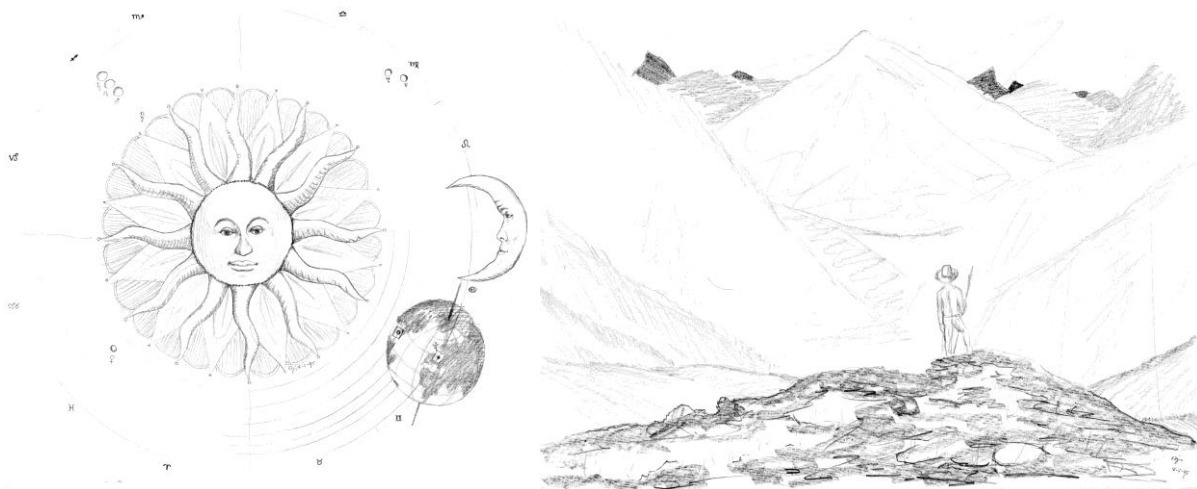
Brothers in arms, schets, 1995.

Last drop, schets, 1995.

Talking Heads, balpen, 1995.

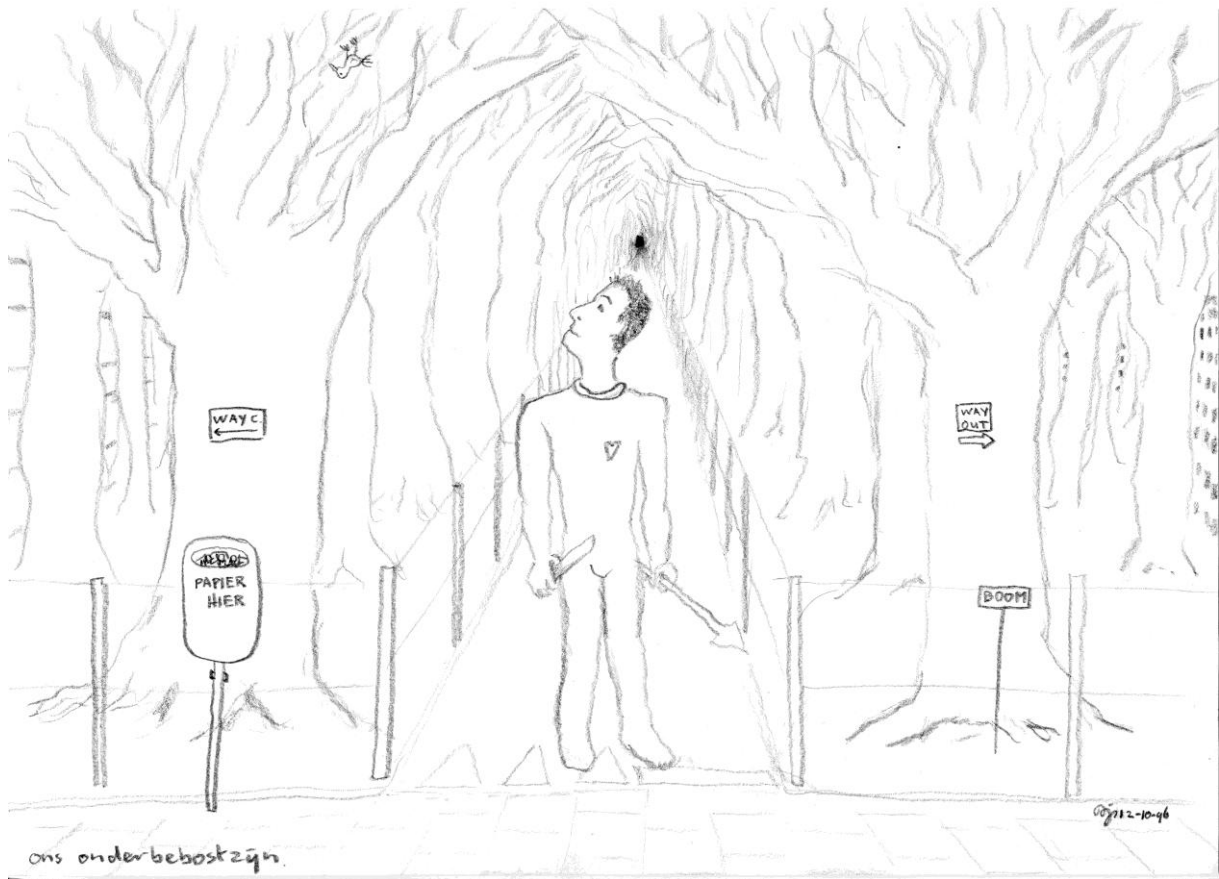

Schetsjes, potlood, 1995.

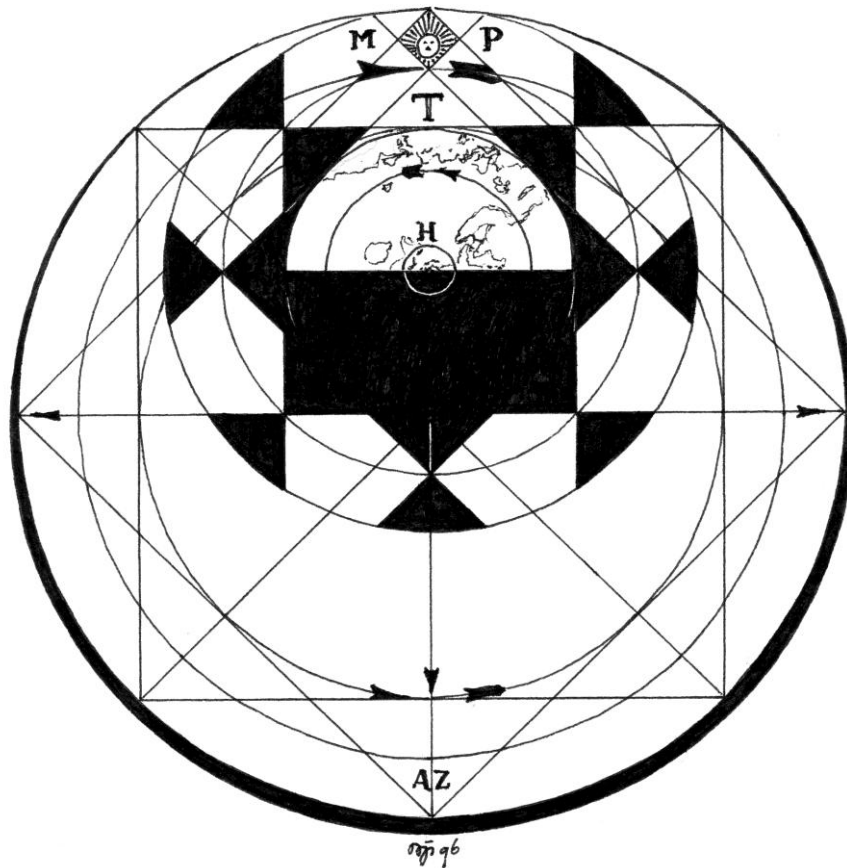
Had ik last van een schildersblock? Artistieke bloedarrenmoede? Nee, het ontbrak me niet aan inspiratie en creativiteit, meer aan tijd en ruimte en geld en zin. Zin om nog meer paarden voor de zwijnen te werpen. Ik was het schilderen een beetje moede. Al schreef ik des te meer. Arno Zult had nog twee bundels geschreven: *Onder de Boom* en *Sprongen*, waarmee ik jullie verder niet zal vervelen.

Krabbels uit 1996.

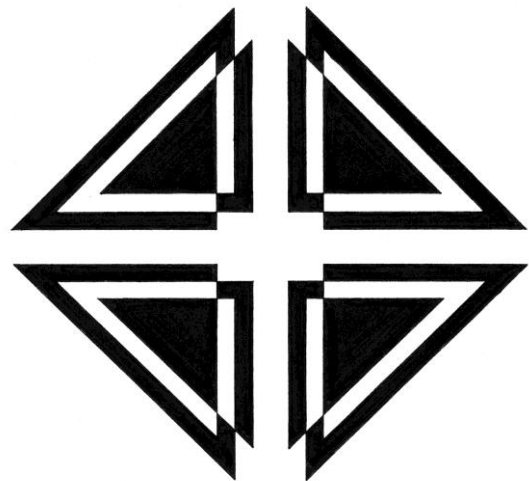
Ons onderbestzijn, potlood, 1996.

MTP egocentrum, inkt, 1996.

Funky stuff, inkt, 1996.

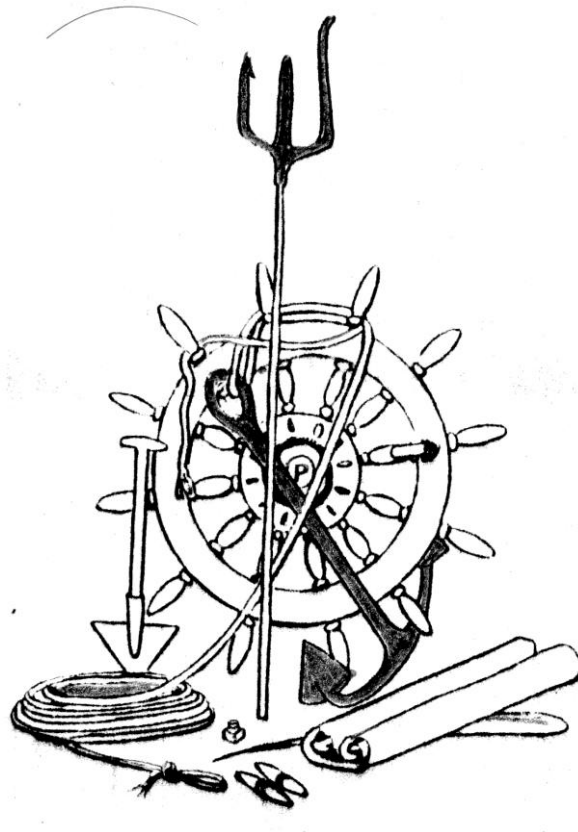

Bezigheidstherapie, inkt, 1997.

Speak to me, pen, 1997.

Op de 50ste trouwdag van mijn vader en moeder, 8 januari 1998, besloot ik om de familiestamboom uit te gaan zoeken. Schippers, schoenmakers, sigarendraaiers en landbouwers waren mijn voorvaderen.

Postma-Plukkel, potlood, 1998.

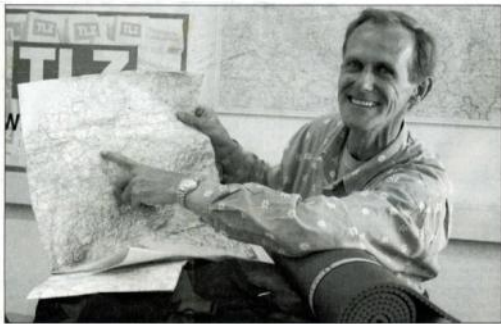
Het was inmiddels 1998 geworden en ik werkte voor verschillende uitzendbureau's voor verschillende constructiebedrijven. Ik kon nergens aarden en overall verveelde ik me eigen rot. Ik had een sterk verlangen om weer op reis te gaan, weg van dit alles. Ik besloot om naar Jeruzalem te lopen. Dat was weer een nieuw avontuur. Ik wilde er een missie voor de natuur van maken en probeerde de mensheid op deze manier nogmaals te waarschuwen om waakzaam met onze natuur om te gaan. Anders zouden we op een catastrofe afstevenen. De tocht zou een 'Eco-Walk' gaan worden en ik nam hiervoor de naam van Sar Mattheus aan. Van tekenen kwam dat jaar niets meer.

Promotiemateriaal voor mijn Eco-Walk van Amsterdam naar Jeruzalem, 1998.

Door Duitsland heen gekomen verscheen er een artikel over mijn tocht in twee grote provinciale kranten. In Weimar deed ik ook een interview live op de Duitse radio.

TLZ THÜRINGEN

Noch tausende Kilometer vor sich hat Thys Postma auf seinem Fußmarsch nach Israel. Der Holländer will die Menschen aufzufristen, stärker im Einklang mit der Natur zu leben. Foto: So/Peter Mischke

Langer Fußmarsch in die Jahrtausendwende

Holländer auf Ökowanderung nach Jerusalem – Station in Weimar

■ Von Heidrun Deibel

Weimar. (tlz) Thys Postma hat derzeit nur ein einziges Ziel: Er läuft die Jahrtausendwende zu Fuß entgegen. Wenn weltweit die Sekularisten knallen, will der Holländer in Jerusalem ankommen sein. Gebirgt hat er dort aber nicht in einem Lassoheft. „Ich trage mein Heft auf dem Rücken“, versichert der 43jährige gesten bei einer Stoppstelle in der TLZ.

■ Im Einklang mit der Natur

Am 21. Juni ist Postma in Amsterdam gestartet, gestern betrat er sein müdes Wanderlager für eine Nacht in einer Weimarer Jugendherberge. etwa 25 Kilometer sind

sein Tagesziel. Anstehende ist ein wenig vor dem Fußmarsch über Chemnitz, Prag, Wien, Budapest, Sofia und Istanbul ist für den drabigen Holländer sein Homage an die Natur seine Philosophie. „Wenn wir mit nach schiefen Autos und prägenen Häusern trachten, stellen wir nicht nur stoffliches Know-how an der Natur, sondern geben auch ein Leben vor.“

Postma besitzt heute weder ein Auto, noch das andere. Er ist Vegetarier, will aus Ehrfurcht vor der Kreatur keine Tiere essen und macht sich Sorgen um die tropischen Regenwälder oder die Verschönerung der Gewässer durch toxischen Müll. Bei aller Skepsis gibt er die Hoffnung nicht auf, daß die Menschheit irgendwann aufhört, die Natur zu plündern

und zur großen Unruhe bereit ist.“ Dennoch: Kinder wollen er nicht in diese Welt setzen, meint der Junggeselle.

■ 17 Kilogramm im Gepäck

Postma fühlt sich eins mit der Natur. Wenn er keine preiswerte Unterwäsche findet, schlägt er fucheltes sein Heft ins Wald auf. 17 Kilogramm schlägt er auf seine Wanderung im Rucksack mit sich – darunter sein „Heft“: fünf Foto, und seine „Mittelschicht“ aus Rücken mit Lebensmitteln und einem kleinen Hund. Mindestens 90 heißt der Maschinenbau-Konstrukteur dank seiner Naturverwandtschaft zu werden.

Während die große Menschheit besteht, wird über die Details kurzfristig entschieden, alle zwei bis drei Tage muß sich der Weltbummler, der schon alle Kontinente bereist hat, eine neue Karte kaufen. Weimar war für ihn keine unbekannte Größe. Zusammen mit den bürgerlichen Namen des Wanderers an.

Thys Postma, so sein ziviler Name, kommt aus Hazen in Holland. Jetzt sind von Berufs wegen mit Maschinen aus und ist 42 Jahre alt. Binnens zwanzig Jahren hat er fünf Kontinente bereist. Vorige Woche führte ihn sein Weg durch das Erzgebirge, im Augenblick ist er in Böhmen unterwegs. Jerusalem möchte Postma zu Jahrtausendwende erreichen.

Die bisherigen Touren des Holländers widerspiegeln seine Vorliebe für symbolhafte – er sagt: heilige – Orte. Er war in Glaston-

Stonehenge und Benares, am Ayers Rock, in Delhi und in Machu Picchu. „Ich lese mehr, wenn ich Plätze besuche, die für viele Menschen von Bedeutung sind“, sagt Postma. Die Nutzungsverwendung dieser Methode zog ihn beispielsweise, als in Berlin die Grenze fiel, zum Brandenburger Tor. Der Freudenrausch am Pariser Platz hat für ihn die Wiedervereinigung auf den Punkt gebracht.

Auch den „Eco-Walk“ von Amsterdam nach Jerusalem will Thys Postma als äußeren Ausdruck von Ideen verstanden wissen. „Mein Weg führt von der Dekadenz zu den Quellen der Kultur“, erklärt er

beim Kaffee in der Jugendherberge Lichtenstein – und verweist sich in Sar Matthäus, der mit ein paar Gerten die Auwäliche des zeitgemäßen Lebens karikiert.

Dazu schob er seinen drabigen Körper auf dem Stuhl nach vorne, wusch den Kopf in dem Nacken, stopfte sich mit der rechten Hand offenbar blindlings Hamburger in den Mund und regelte mit der linken einen unsicheren Fernscheit: Zapp, zapp, zapp! So kommt die Welt herunter, sagt er, und das Symbol dafür sei Amsterdam. Amsterdam, sagt Thys und kommt in Fahrt, die freie, tolerante, die beste Stadt des

Freie Presse

Kulturjournal

Die Mission des letzten Hippies

Thys Postmas Spaziergang von Amsterdam nach Jerusalem – von der Dekadenz zu den Quellen der Kultur

Von Ronny Schilder

Ein Mann geht zu Fuß von Amsterdam nach Jerusalem. Im Rucksack stecken sieben CDs mit Musik von David Bowie, George Clinton und den Rolling Stones. Wenn ihn jemand begegnet, dem er seine Ansichten vermitteln kann, zieht er Papiere aus der Tasche mit einem selbstverfaßten Manifest. „Eco-Walk“, Öko-Spaziergang, heißt das anderthalbjährige Projekt, das am 21. Juni 1998 seinen Anfang

Thys Postma in der Lichtensteiner Jugendherberge. Auf seinem Weg nach Jerusalem hat er jetzt Böhmen erreicht. Foto: Andreas Kretschel

Westens, zumindest diesseits von Amerika! Er selbst habe gute Zeiten dort erlebt, in den Sixties und Achtzigern, auf den Wiesen des Vondelpark, dem Paradies der Bräutchen. Doch bevor Vorbei der Glaube an die Harmonie, die Hoffnung in der Krise. Dekadenz und Benakultur. Die Natur droht in der Verschwendung zu erstickern, während die Gewalt unter den Menschen wächst. Postma will der kollektiven Unwissenheit, wie er das empfindet, sein eigenes Beispiel entgegenzusetzen. Vielleicht der letzte Hippie, der da in das Land der Götter zieht. Er selbst begriff die Wanderung als einen künstlerischen Akt.

Thys Postma hat noch mehr Talente. Er führt die kleinförmige Reproduktion einer Zeichnung mit sich, die er im Stil von Leonard Echter gemalt hat: eine geometrische Anordnung mit logischen Brüchen in der Perspektive. Fünf Ausstellungen habe er in Holland schon gehabt. Auch schreibe er, zum Beispiel über seinen jüngst verstorbenen Vater, dem er mit dem Buch ein überlebendes Denkmal habe schaffen wollen.

Dieser Vater muß ein strenger Mann gewesen sein und eine prägnante Figur für Thys. Früh verwaist sei der Vater, ein Zeitzeuge der Weltkriege und der Sowjetion; ein Unternehmer, handfest, unbeirr und willensstark, den bürgerlichen Idealen untreu. Viel Konfliktpotential im Verhältnis zu einem notorischen Sinnenwucher, wie der Sohn einer ist. Der Mann, der sich jetzt Sar Matthäus nennt, hat zwar als Techniker in Holland regelmäßiges Geld verdient und will das weiter tun, wenn er aus Jerusalem zurückkehrt. Aber länger als zweenhalb Jahre will er ihn noch nie in einem Job, und das wird sich kaum ändern lassen.

Was soll's. Die Hauptgeorge Postmas, was die Zukunft betrifft, ist ohnehin nicht, was dann aus ihm werde, sondern, daß es eine gibt. Er könnte sich vorstellen, in einem Land der Dritten Welt zu leben und dort etwas Sinnvolles auszuführen. Nur nicht: Zapp, zapp, zapp.

TLZ Thüringen, 24-9-1998.

Freie Presse, 9-10-1998.

De winter liep ik door Roemenië en Bulgarije. Nieuwjaar vierde ik in Sofia. Daarna ging ik op Istanbul aan. Onderweg kwam ik in Plovdiv toevallig een Franse jongeman tegen die lopend onderweg was naar China!!! Nog gekker dan ik dus. We konden het goed met elkaar vinden en trokken samen naar de beroemdste stad van het Midden-Oosten: Constantinopolis. Daar kwamen we als helden in de krant de Sabah. Hier scheidden ook onze wegen

Hollandah Matthäus ve Fransız Valery ik kez gördükleri İstanbul'a hayran kaldılar. Bıgdan ve camiiyle İstanbul'u "egrotik" olarak nitelendiren maceraperestler, yoğun trafığı görünce şaşırıyorlar. İstanbul'un tadını çıkarın iki maceraperestten biri İsrail'in diğeri de Çin'in yolunu tuttu.

Barışa yürüyen adımlar

İki arkadaş... Maceraperest, gezginler, barış ve çevreciler. İkisi de aynı amaç için yola çıktı: Hollandah, diğeri Fransız olan iki yolda. İki yıllık yürüyüşün bir yılını katmış İstanbul'da tamamladılar. Sar Matthäus Makine Mühendisi ve Hollandah Philippe Valery ise ekonoimist ve Fransız. Ortak özellikleri ne çevre ve barışa katkıda bulunmak.

İki yıl sürecek
Maceracı iki arkadaş uzun yoldaki buluşmalarından önce bir buluşmaları gündelik yerlerde mesajlarını iletmek için. Nöbetlerini sürdürüyor. Tabii ve barış için bu yürüyüşün bir zamanlar için hafif bir yordama olsun diyecektir. Philippe ve Sar, yolculuklarını

1998'in başında çıktılar. Çevre ve barış için ne görürlerse ne alıp, fotoğraf çekiyorlar. Sar Matthäus'un, son derece İsrail'de nöktalanacak. Yaklaşık 5000 kilometre yol yürüyüşü, Amsterdam'dan yola çıkan Sar, Almanya, Avusturya, Macaristan, Romanya, Bulgaristan, Türkiye, Edirne, İstanbul, Antalya, Sırbya, Ürdün, İsrail güzergahı üzerinden geçecek yürüyüşünü Jerusalem'de bitirecek. Philippe Valery, Fransızdan çıkıyor yürüyüşü Rusya, Slovenya, Yugoslavya, Bulgaristan, Türkiye, Edirne, İstanbul, Trabzon, İran, Türkmenistan, Kazakistan güzergahını tamamlayacak. Çi'de nöktalanacak. Valery yaklaşık 10 bin kilometre yol yürüyüşü. Her iki gezginin yürüyüşü 2000 yılında son bulacak. **CEMAL KÖYER (SİA)**

Philippe Valery en ik in de Sabah, 31-1-1999.

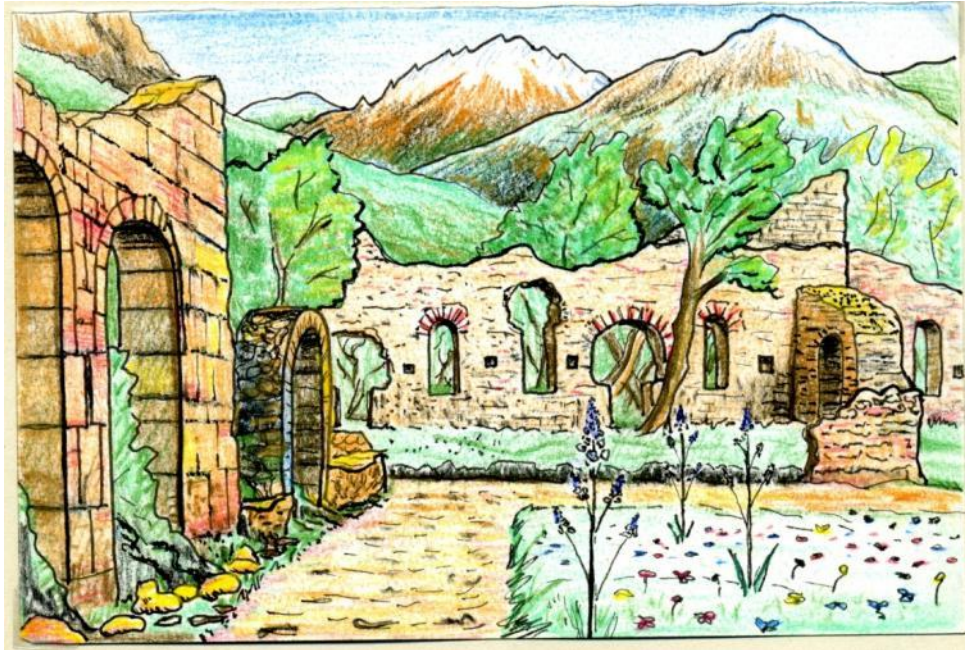
Onderweg had ik niet veel mogelijkheden om te tekenen. Ik had al genoeg om over te schrijven, als ik dáár al tijd voor had. Pas in Turkije had ik eindelijk een paar weken rust om mijn tekenpen weer ter hand te nemen.

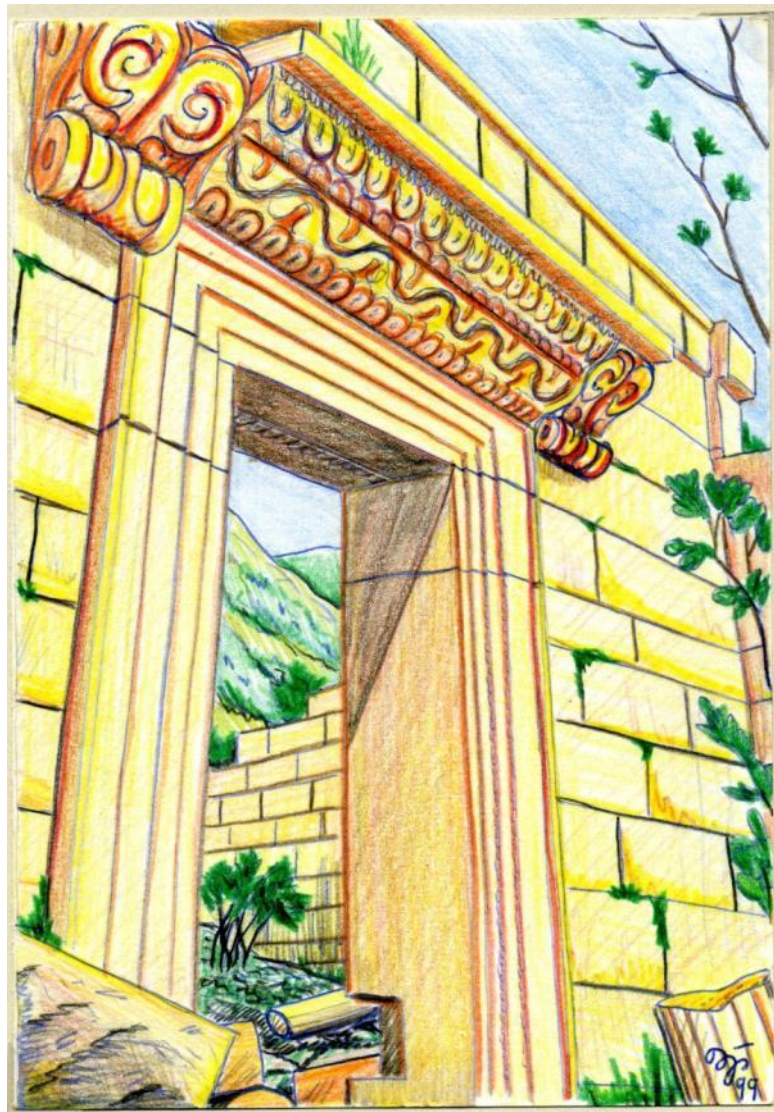
Gypsy, fantasiekrabbel, balpen, 1999.

Byzantijns mozaiek, potlood, 1999.

Ruïnes Olympos, potlood, pen, 1999.

Tempelpoort, Olympos, 1999.

Kamperen in het Taurusgebergte, 4-5-1999.

See the old man walking down the old road, balpen, 1999.

Zo voelde ik me wel eens; een oude man die een oud pad volgt. Maar in Antalya liet ik een paginagroot artikel in de Turkish Daily News verschijnen door mijn vriend en hoofdredacteur Hasan te bewerken. Hij was enthousiast over mijn onderneming en wilde alles weten over mijn missie voor de NATUUR.

APRIL 17

SHERATON STYLE...

Let's say Hello to Spring with the music of Larry O'Neil and Tiger at the Coliseum Bar on Saturday, April 17, 1999 at Sheraton Ankara.

Sheraton Ankara HOTEL & TOURS

No Entrance Fee Please call 008 54 54 ext. 2018 for details.

More Domestic News, pages A3, A4 & A5

Amk for nature from Amsterdam to Jerusalem

The writer: Just a pilgrim with a message, walking from Amsterdam, the freest and most decadent city in Western Europe, to Jerusalem, the source of our civilization, to ask people if they want to take more care of nature and the environment

SAR MATTHEWS
TDM Guest Writer

About four years ago, I got the idea of walking from Amsterdam to Jerusalem. Because I enjoy walking so much, I liked the idea of hiking it all the way from Holland to Jerusalem. It had to be a special journey, and I wanted to do it with a special message. I am an environmental freak and a nature-lover, and I see that people and companies are doing a lot of harm to our environment. People, companies and government should work together to clean up their households, their systems of production and the nature around us. In particular, a lot of factories, large and small, all around the world are polluting the air and water with their out-of-date production systems and are a real danger to man and nature.

But also, the many cars and trucks all over the world today are polluting the air and are a big obstacle for efforts to protect our ozone layer. How do we get rid of all the nuclear waste produced by nuclear power plants, the arms industry and hospitals when there is still no safe disposal method? Plus, all the ordinary people at home and on the street who just throw their waste and garbage out of the window or on the side of the road are polluting nature and our environment.

After years of working and gathering money for this "Eco-Walk," I set off at the end of August last year. To organize it all cost me a lot of energy and cash. Initially, I tried to find the right walking route for the night time. But finally I just put my pack on my back and started walking. Holland was quite easy because it is flat and I know the way over there. In Germany, the real adventure of my trip began. But Germans at home are very friendly, helpful and well informed about environmental issues. All the people I talked to supported my mission and the idea of my walk. They helped me with whatever I needed. I did 25-30 kilometers a day and had a day of rest after 5-7 days of walking. After a little more than a month, I reached the Czech Republic.

Czechs and Austrian balances
Compared to Germany, the Czech Republic is very old-fashioned, probably because it is a former communist country. People are not very friendly, living in their own historical dreamworld, and are not interested in walkers on the road. Prague is a beautiful city, and I stayed there eight days, but in all the three-and-a-half weeks I was walking through that country, I met only two nice people. I was a little disappointed that nobody seemed too concerned about environmental problems.

I was glad to reach Austria and find immediately that the Austrians do care about their environment. There is almost no garbage beside the roads and villages and houses. Also, everybody I met was friendly and ready for a chat. They understood my message right away and agreed with all the issues I was talking about. Vienna is a fine city and has many historical buildings, but it was quite expensive for me, so I walked further along the River Danube until I reached the border of Hungary a couple of days later.

Hope in Hungary, less in Romania and Bulgaria
Hungary is another former communist country, but they are making a lot of progress over

there and modernizing their whole industry and economy. I think their industrial companies find it more important to reach the same level as Western industrial companies and increase their profits than to protect nature and keep the environment clean, so there is still a lot of work to be done by environmental groups and individuals. However, I talked to many young people, and most of them know about the problems and are aware that something has to be done to change the minds of the captains of industry regarding the way they construct their factories and in particular their methods of industrial waste disposal. While in Hungary, I gave a few interviews to the media to get my message spread all over the country. I stayed eight days in Budapest because there was a lot of work to be done and many people to talk to, and also Budapest is a very beautiful city with lots of things to see and enjoy.

From there I walked southeast to Szeged in seven days and another day westward before I crossed the border into Romania. Romania is a very poor country, and there is almost no money or expertise for building Western-style industry. The Romanians try to survive with old-fashioned factories and industries that were built long ago in communist times. That industry is mostly very dirty and polluting, on such a massive scale that it is terrifying to see. People don't realize what harm they are doing to nature, and they don't want to know either, because to make some money is more important to them than environmental issues. And who can blame them?

Unfortunately, a lot of factories are closing down because the products they make are out of fashion or produced cheaper, cleaner and better by Western companies. With unemployment rising, more and more people are becoming discontented about the situation in their country and disillusioned by the liberation from communism. Romania is in real trouble, and I think the West should help a lot more than it does now. On the other hand, people were very friendly, helpful and hospitable to me and often invited me to sleep in their houses because the nights were too cold to sleep outside in my tent. It was December and there was snow everywhere. My message wasn't of much use to them and was like a bird on the wing, disappearing into thin air.

I kept on walking over small roads through

Turkey: Without doubt, the people here are the most friendly I have met on my long path, and because they like to communicate with me about environmental issues, they make me very happy, so my walk through this country is already a success

the Carpathians from village to village until one day I reached Bulgaria and took a rest at Vidin, a border town on the River Danube. From there, I walked for seven days to Sofia and celebrated Christmas and New Year in that capital city. Right after New Year, I walked to Plovdiv in about five days, and there I met a French guy who was walking from Marseilles in China. After two days of rest, we walked together to Edirne, in Turkey, which took us another week. Bulgaria is also very poor, and life over there is pretty gray and grimy, although people are pleasant and helpful. I concentrated more on my walking than on trying to convince people about the importance of my Eco-Walk and its message. First, the language was a problem, and second, I thought that in this country, as in Romania, the health and cleanliness of the environment were a low priority for the people.

Edirne: a relief!
I was glad when we reached Edirne after a long and sober walk through those gray, poor, cold countries. Edirne was really something else; the streets are so full of life with the many shops everywhere and the music from every corner. And the people were amazingly friendly and wanted to help us with whatever we asked for. The first day we were there, we met a man who helped us to get in contact with a newspaper and TV journalist to do interviews for the Turkish media and get the message across to Turkish people. Erkal Uçlan was himself an environmentalist and was working hard to teach people in and

The walk: Because I enjoy walking so much, I liked the idea of hiking it all the way from Holland to Jerusalem. It had to be a special journey, and I wanted to do it with a special message

around Edirne about the environmental problems and the pollution from the factories in that area. He knew what was going on and gave us a lot of information. But he was also a little bit disappointed by the local government and the people in charge of the factories and industries, because he said they don't care enough about nature and that they find profit more important than health and a long life in sustainable natural surroundings. He helped me with the translation of my Eco-Walk manifesto, so I was able to let Turkish people know about my program and message.

After three days, my French friend and I decided to continue together to Istanbul. From Edirne, we followed a small road that lead us to Kirkilareli, Vize, Saray and other rural areas where the villages are small, the roads wide and the views are beautiful. The real winter was over and the weather began to improve. Sometimes the sun shone so bright and strong that it felt like spring, although it was still only the middle of January.

In this area, we did not see much industry, but it is a pity to observe that local people don't care much about the rubbish they produce and just throw their garbage into their own backyard, on the street or right at the side of the road. Maybe in former times, it did not matter that much, and nature was not polluted by garbage that was made of natural things itself. But nowadays, the trash of ordinary households and little workshops doesn't consist of natural materials any more; the waste includes a lot of plastics, metals, glass, batteries, inked papers and chemicals that are a major danger to the environment and pollute nature in many ways and for a long time. This thoughtless, childish behavior happens not only in Turkey, but also in Romania, Bulgaria, Hungary, the Czech Republic and unfortunately also here and there in Western countries because of stupid people who should know better.

It is a shame to see that in such beautiful surroundings, somebody gets rid of a truckload of garbage and trash just beside the road where the wind and the rain will spread it over a large area. As long as their houses and hands are clean, they don't give a damn about nature, the appearance of their surroundings or the way the next generation will have to deal with those problems.

Istanbul is magnificent, but ...

The closer we got to Istanbul, the more pollution we saw, such as filling stations and car repair shops that let the gasoline and old oil from car engines just flow over the ground into a hole in the backyard or into the street's rainwater drainage channels. When we reached the city of Istanbul itself, the amount of traffic was overwhelming. The fumes and gases from all those cars, trucks and buses are really too much and give you a headache and a sore throat right away. At least, that's what they gave me.

Istanbul is a magnificent city, and the center is not a bad place to stay and look around, partly because whole sections and streets are free of cars, which made me happy to see. I also met many people who are aware of the problems. Quite a few of them are already doing a lot to improve things in their households, at their workplaces or in their neighborhoods.

When I visited the Association for the Protection of Nature, I was really impressed by the amount of constructive work they are

doing all over Turkey. That was a very enjoyable and instructive afternoon, and they helped me to get in contact with NTV Radio and TV to do interviews on both. They also gave me information about other environmental organizations and the ecological farms in Turkey that work together with vegetarian restaurants and shops selling natural vegetables, fruit and other products. So on a small scale, there are many good things going on in Turkey, and I hope that the national government, the local administrations and the industrial sectors will help to make it happen on a larger scale!

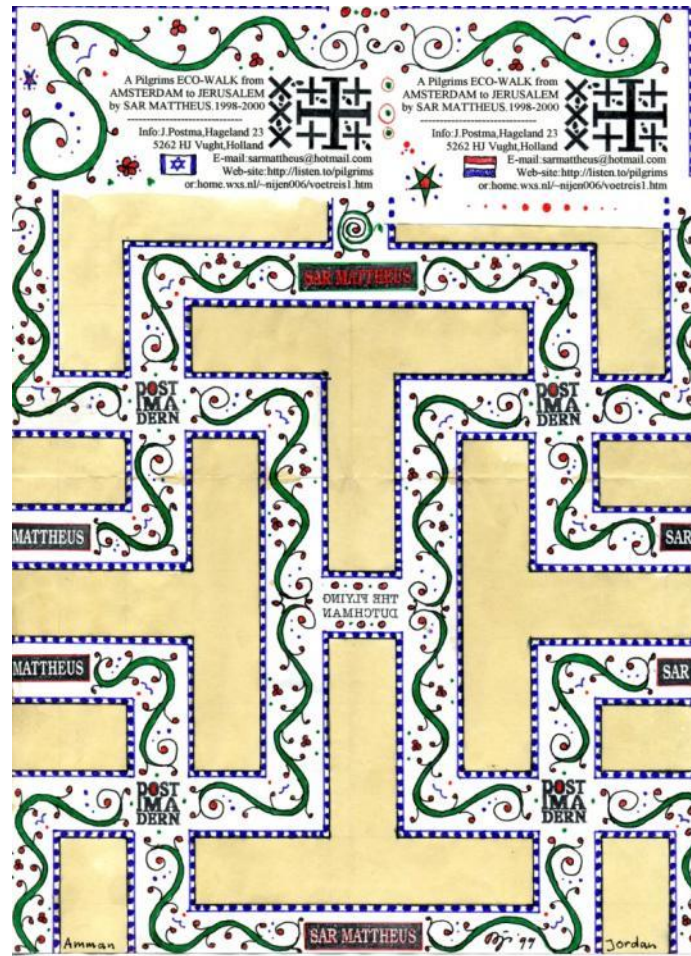
This earth does not belong to us alone, but also to other living creatures and to the generations that will follow us. If we don't respect this shared ownership, we are lower than animals and an evolutionary failure. I think we all have to change our lifestyle sooner or later, because environmental problems around the world will rise to a scale that will be a real danger to humanity as a whole if we go on polluting and exhausting natural sources as we are doing now. Sometime in the future, there might be a point from which there is no turning back and things are polluted so badly that it will be too late to try to clean it up, or resources will be consumed until they are exhausted. I think it is better to change now, while there is still time left to bring things back into balance, than to wait and postpone the problems to the future, when change will be inevitable and a lot more painful. But who am I? Just a pilgrim with a message, walking from Amsterdam, the most free and decadent city in Western Europe, to Jerusalem, the source of our civilization, to ask people if they want to take more care of nature and the environment.

South to Antalya

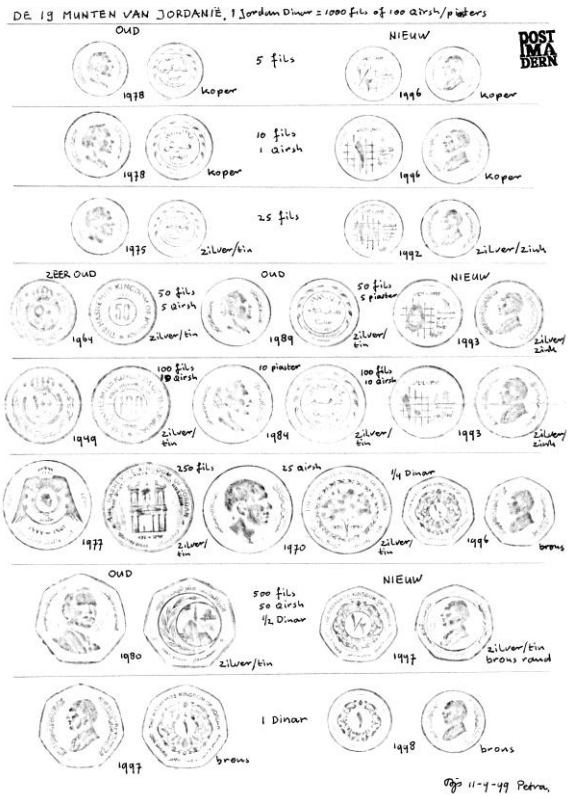
After 10 days in Istanbul, I walked over the Bosphorus Bridge to Asia and continued my walk alone. My friend Philippe went another way, and we promised to meet each other again somewhere, somehow, in the near future. I walked eastward to Sakarya, then turned south from there, the road winding through the mountains to Eskişehir, Ayvaz, Eginir and Antalya, where I arrived one month later. It was a long and sometimes arduous walk, but people all over Turkey are very friendly, helpful and hospitable, so I was never worried that I had nothing to eat or no place to sleep. They always helped me solve my problems, and most of the time they didn't want to accept money or even talk about it. The many glasses of tea and cigarettes I had for free are beyond counting, and almost everybody I met was very positive about my Eco-Walk and understood my message.

Now I am taking a holiday at Olympos for a few weeks. I still have a long way to go, but as I want to reach Jerusalem at the end of December 1999 to wait for New Year 2000, I have plenty of time. I still have nine-and-a-half months left to reach my destination. Up to now, I have faced no really big problems or dangerous situations, and I hope it stays that way. The weather is getting better all the time, and I think I will enjoy the rest of my walk here in Turkey very much. Without doubt, the people here are the most friendly I have met on my long path, and because they like to communicate with me about environmental issues, they make me very happy, so my walk through this country is already a success.

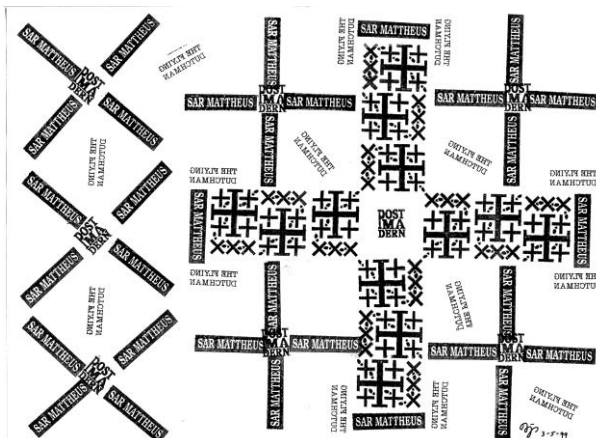
Here in Antalya, I have also received a lot of help from people, and I have done a few newspaper and TV interviews that were arranged by a very kind man from a photo shop. It is a very pleasant city; the old center is relaxed and quiet, there are a lot of things to see and the view over the Mediterranean is outstanding. I will come back one day. All I ask is that people support me on my walk and help me with finding the way. And maybe there is somebody who will sponsor me because my pilgrimage is very long and has cost me a great deal of money. And please, people, think about what I am saying and care about our fragile nature. This world is the only one we've got and the only one we'll ever have. Thank you very much for reading this

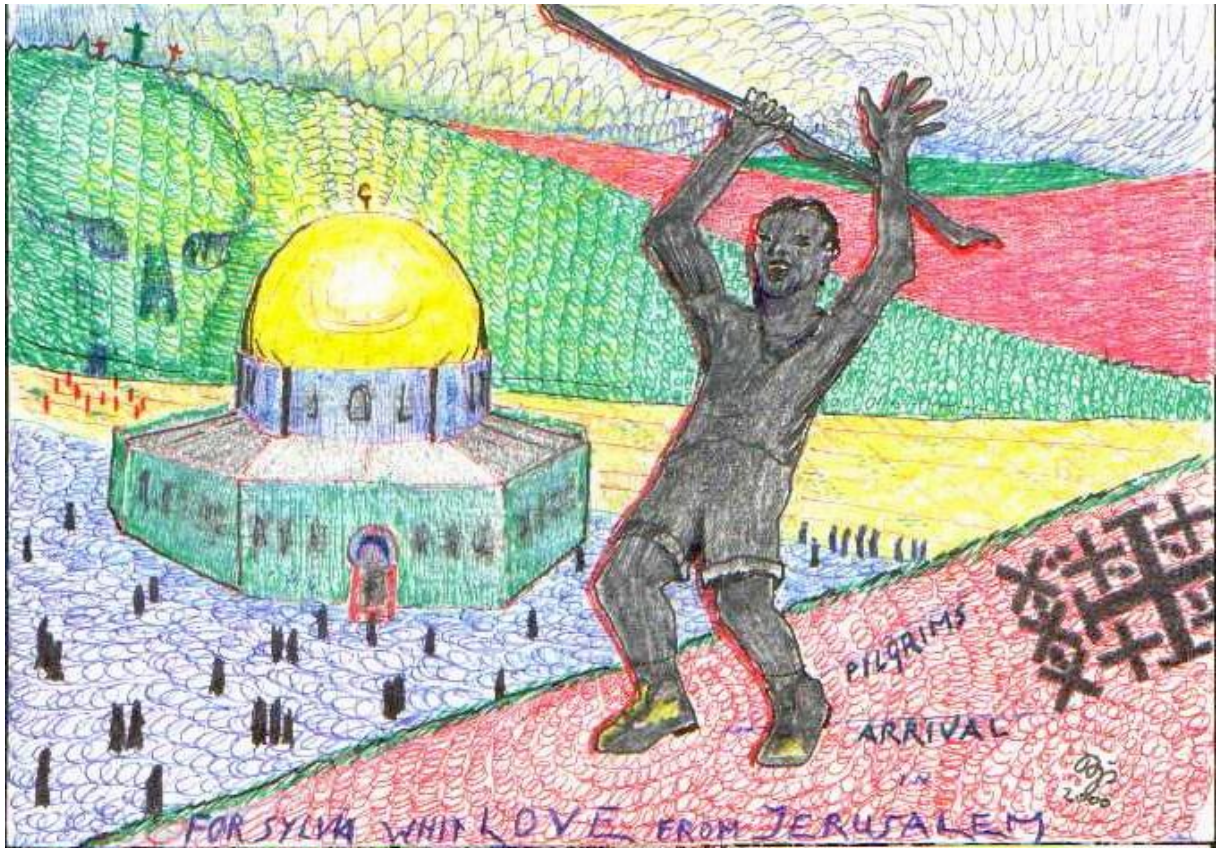
Amman Sar Mattheus Jordan, balpen, koffiewaterverf, stempelinkt, 1999.

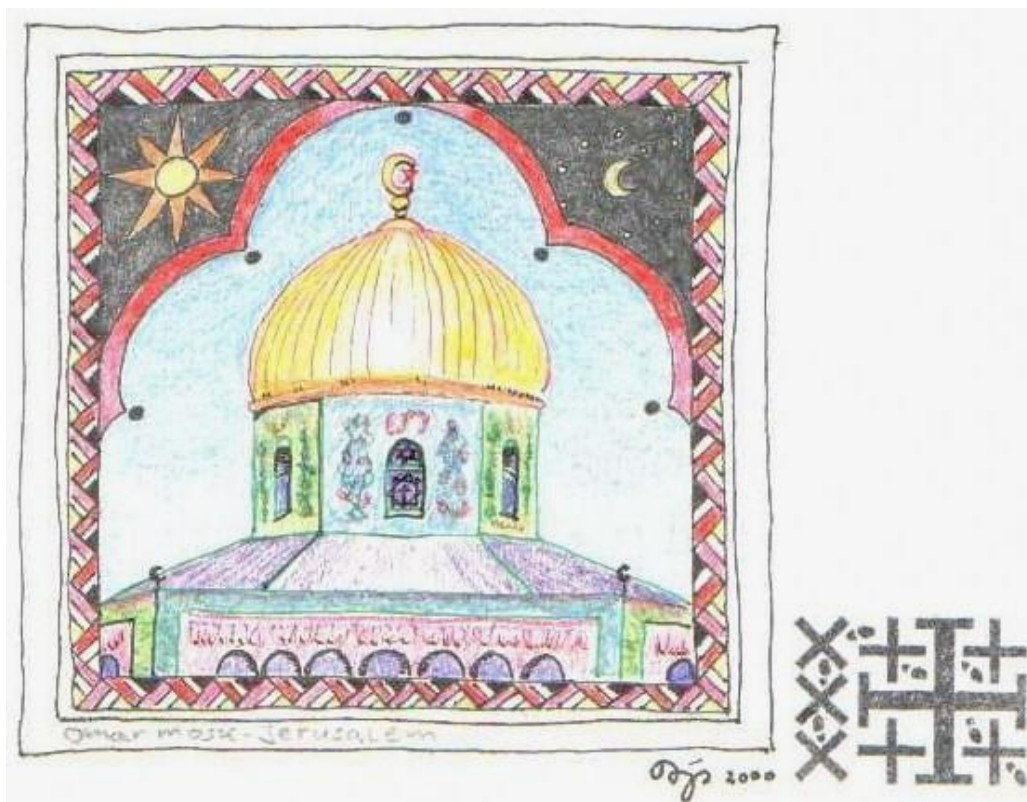
19 Jordaanse munten, potlood, 1999.

Eco-Walk, stempels, 1999.

Pilgrims arrival (7-11-1999), potlood, balpen, 2000.

Golden Dome of Jerusalem, potlood, 2000.

Ik was eindelijk, na 14 lange maanden wandelen in Jeruzalem aangekomen op 7 november 1999. Mooi op tijd om het Millenniumfeest mee te vieren.

Tussen Aqaba en Jeruzalem.

Krabbel met pen, 2000.

Mijn boomhut in Babylon Town, 25-3-2001.

Na zes maanden Israël was mijn visum niet nogmaals te verlengen en nam ik de boot terug naar Turkije. Daar ging ik in mijn oude Orange Hostel in Olympos werken als gastarbeider achter de bar. Later organiseerde ik als berggids wandelingen naar de Lost City in de bergen achter Olympos. Een pracht van een ruïne-stad bovenop een bergtop van 750 meter hoogte. In de winter van 2001 verhuisde ik naar de kamelenfarm Babylon Town van Ali Turan verderop de landweg. Daar organiseerden we een paar kamelentrips per week voor bustoeristen, met eten, drank en muziek (meestal Santana; Ali's favoriet). Ik sliep in een boomhut op 7 meter boven de grond.

THE LOST CITY WALK

A 5 TO 6 HOUR ROUND WALK ON A MOUNTAIN TRAIL TO THE LOST CITY OF ZEUS WITH AN EXPERIENCED GUIDE. THE RUINS OF THE LOST CITY ARE SPREAD OUT OVER A MOUNTAIN TOP AT 750 METER HIGH, SO IT'S A BIT OF A STEEP SCRAMBLE TO GET THERE AND IT TAKES ABOUT 2 TO 2 1/2 HOUR.

LUNCH AT THE RUINS AND ABOUT ONE HOUR TO DISCOVER THE PLACE AND ENJOY THE BEAUTIFUL VIEWS. TAKE YOUR OWN LUNCH AND 1 1/2 L. OF WATER WITH YOU, AND WEAR GOOD WALKING SHOES.

STARTING AT SHERIFF'S (ASK FOR MATTHEUS) WHERE YOU CAN BUY LUNCH AND WATER AND GET MORE INFORMATION.

BE THERE AT 9:00 AM, START AT 9:15 AM, EVERY TUESDAY, THURSDAY, SATURDAY, AND SUNDAY FROM 1 MARCH TILL THE END OF OCTOBER.

3.000.000 -TL PP. MINIMUM 4 PERSONS. CONTACT SHERIFF'S AT 8 9 2 1 3 0 1

SEE YOU THERE, MATTHEUS

THE LOST CITY WALK

A 5 TO 6 HOUR ROUND WALK ON A MOUNTAIN TRAIL TO THE LOST CITY OF ZEUS (UPPER OLYMPOS) WITH AN EXPERIENCED GUIDE. THE RUINS OF THE LOST CITY ARE SPREAD OUT OVER A MOUNTAIN TOP AT 750 METER HIGH, SO IT'S A BIT OF A STEEP SCRAMBLE TO GET THERE AND IT TAKES ABOUT 2 TO 2 1/2 HOUR.

LUNCH AT THE RUINS AND ABOUT ONE HOUR TO DISCOVER THE PLACE AND ENJOY THE BEAUTIFUL VIEWS. TAKE YOUR OWN LUNCH AND 1,5 L OF WATER WITH YOU, AND WEAR GOOD WALKING SHOES.

STARTING AT KADIRS TREE HOUSES (ASK FOR MATTHEUS) WHERE YOU CAN BUY LUNCH AND WATER AND GET MORE INFORMATION.

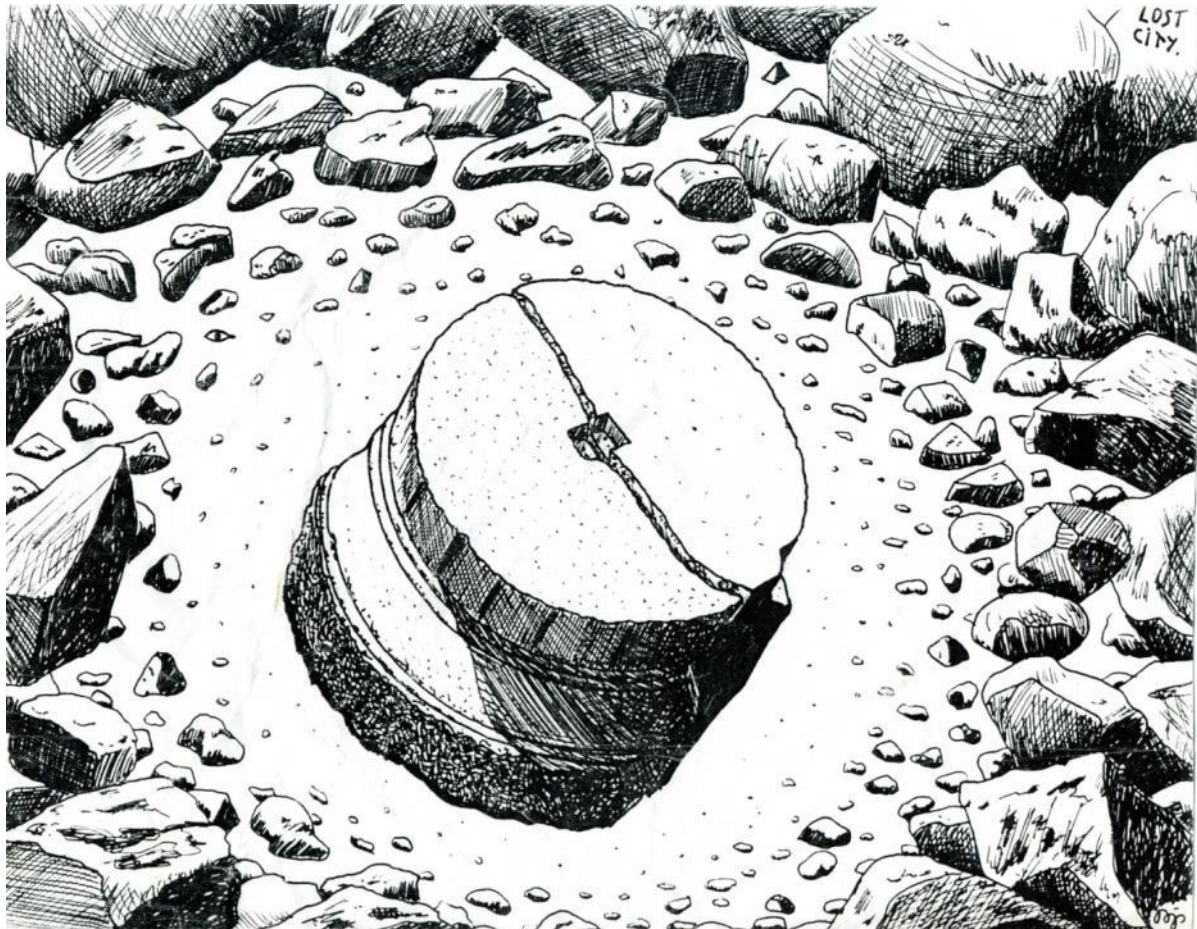
BE THERE AT 9:15 AM, START AT 9:30, EVERY TUESDAY, THURSDAY, SATURDAY AND SUNDAY, FROM 1ST MARCH TILL THE END OF OCTOBER.

2.500.000 TL PP., MINIMUM 4 PERSONS. CONTACT RECEPTION OR MATTHEUS AT 0 535 412 6221.

SEE YOU THERE, MATTHEUS

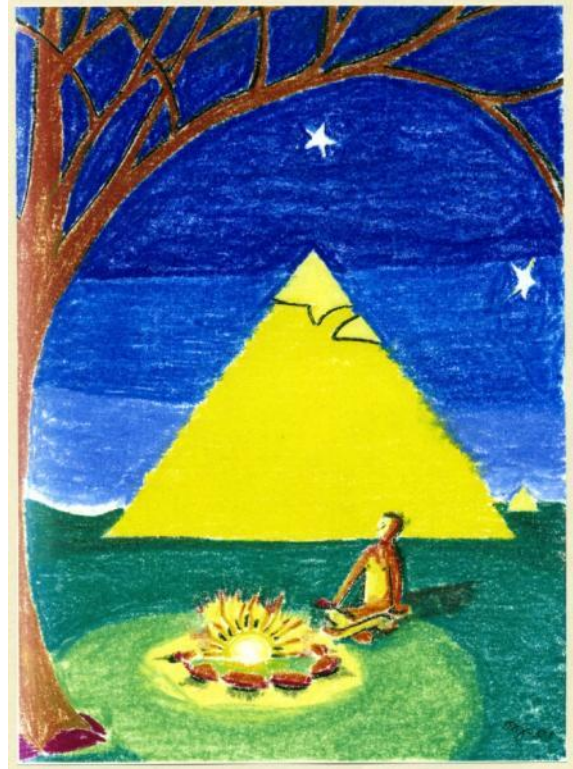
Twee postertjes die ik bij de hotels en restaurants ophing, 2001.

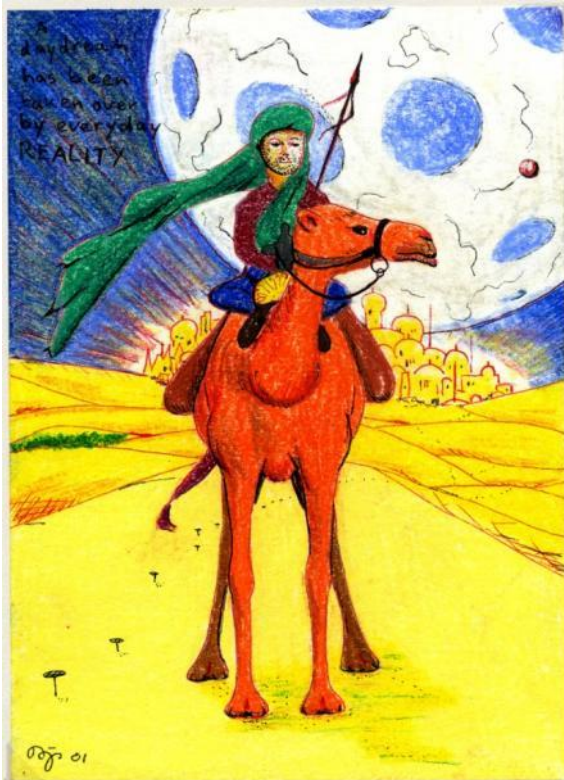
Lost City, pen, 2001.

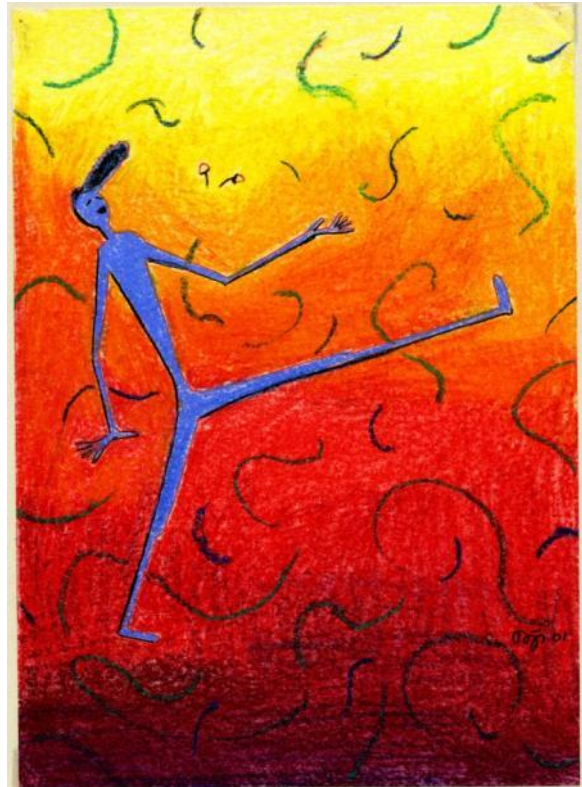
Gaya's dance, guache, 2001.

Meditate, guache, 2001.

A daydraem has been taken over by everyday reality, guache, 2001. Psyloman, guache, 2001.

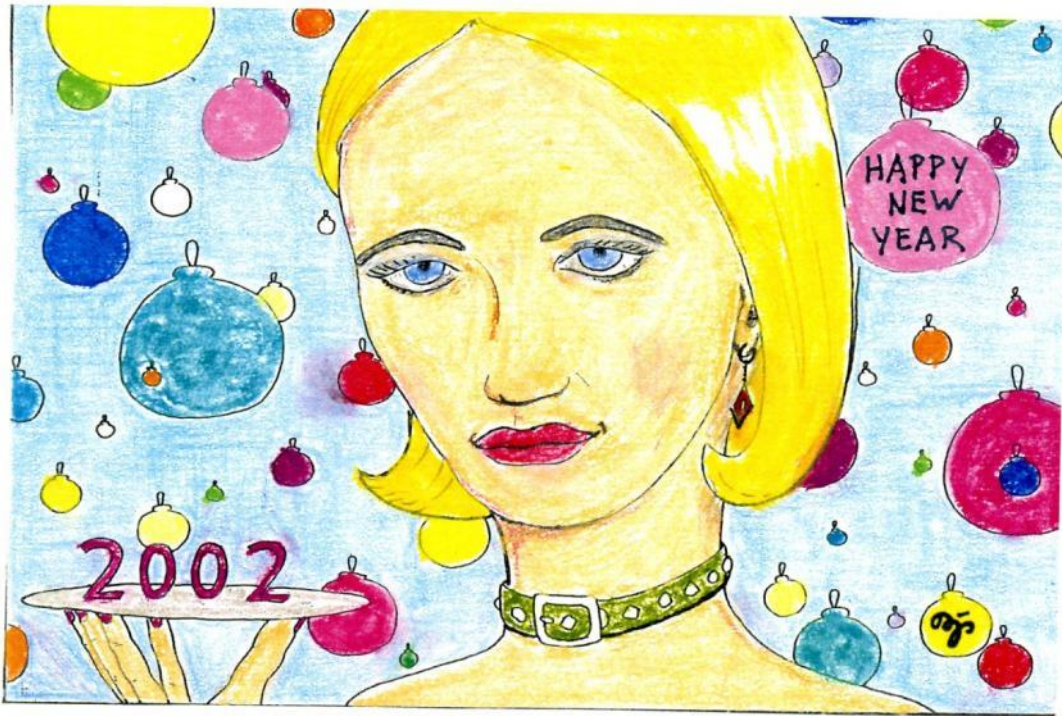
Ik leende af en toe de guachekrijtjes van Sumbul, onze huiskunstenaar die vele bouwsels van fantastische voorstellingen voorzag. Of de Babylon reclameborden schilderde. We trokken dagelijks met elkaar op, als ik niet op mijn Lost City tour was tenminste.

Lost man, potlood, balpen, 2001.

Babylon times, potlood, 2001.

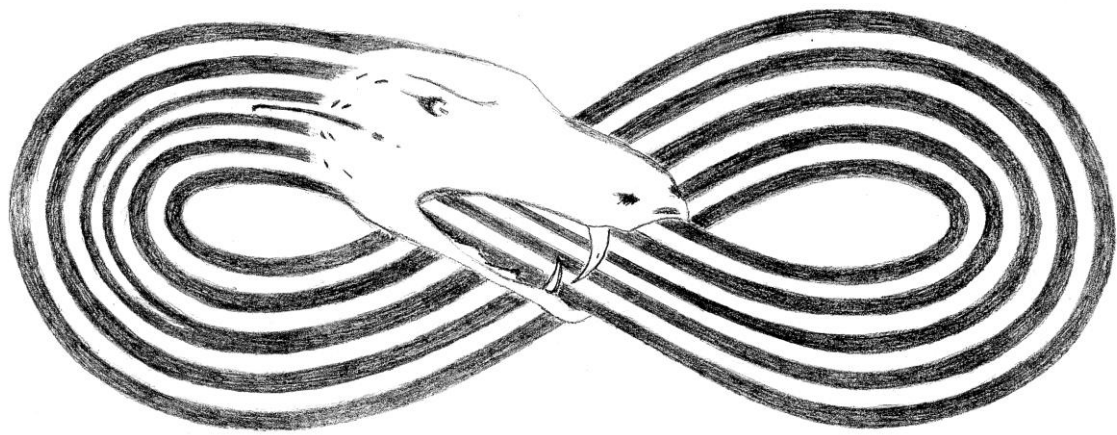

Happy New Year 2002, pen en potlood, 2001.

In augustus 2001 was ik weer terug in Nederland, en ging in Enkhuizen wonen. Eerst bij mijn moeder voor nood, want ik bezat bijna niets meer na drie jaar afwezigheid. Alles lag stil en ik was gedesillusioneerd. Ik had een geweldige reis gehad en wilde eigenlijk nooit meer stoppen. Wat deed ik in dit koude kikkerland? Ik maakte een steen met alle vondsten die ik in mijn eigen kleine tuin vond. Het puinpadje van onze geschiedenis.

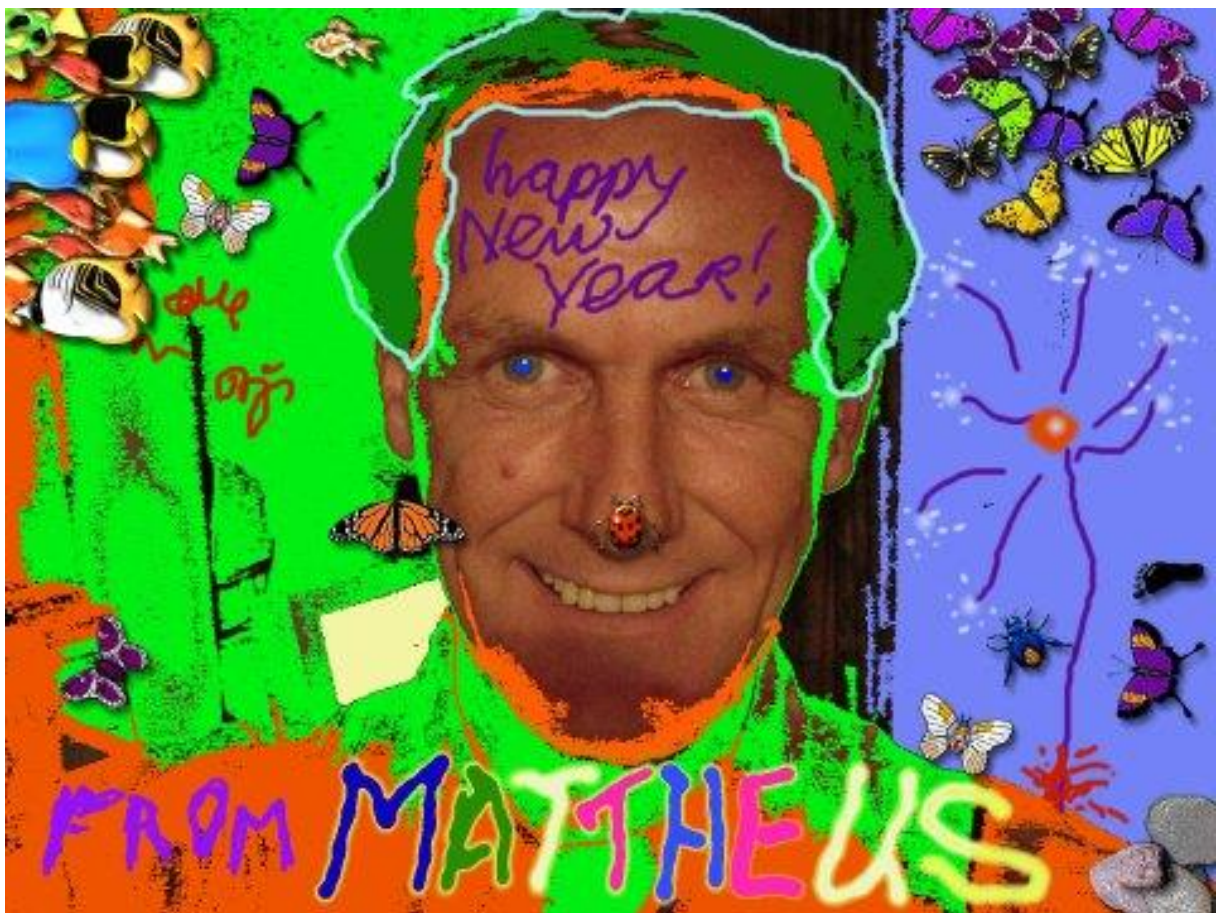

Tuinpuin, vondsten van 3,5 vierkante meter in cement, 2002.

Dj
13-7-02

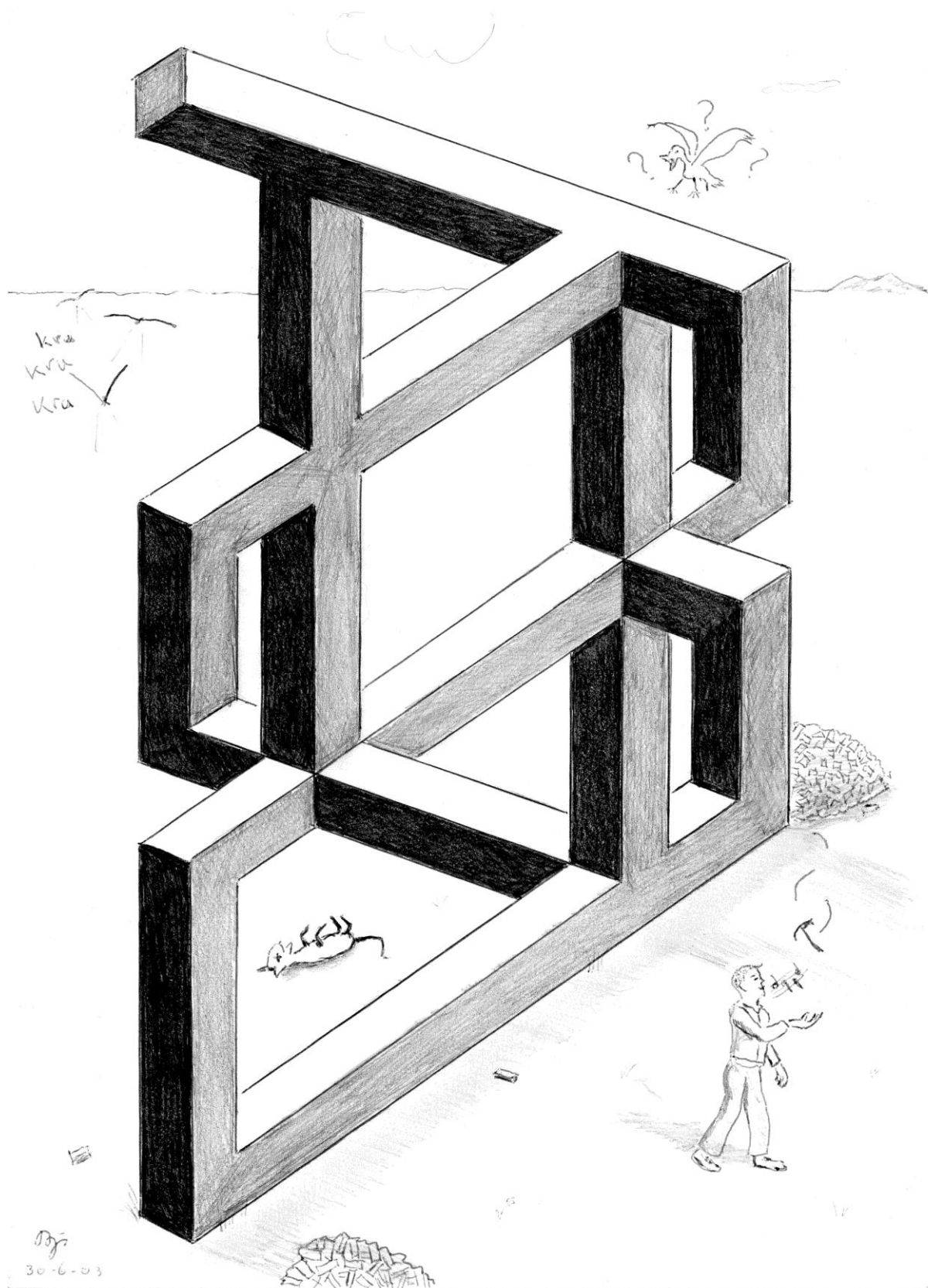
Oroboroslang, potlood, 2002.

Alweer Nieuwjaarskaart 2003, photoshop, 2002.

Er was alweer een jaar voorbij. Ik had bijna niets getekend. Al was schrijven wat de klok sloeg, ik had mijn reisverhaal om neer te pennen. Daar ging meer energie in zitten dan ik aanvankelijk dacht. Maar goed, tijd zat. Het papier is geduldig, placht men te zeggen.

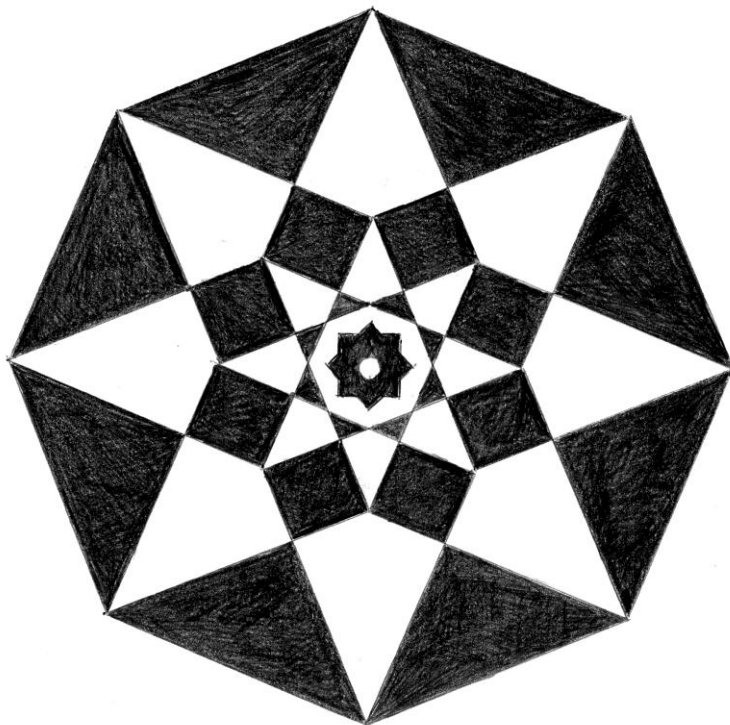
Pas in 2003 had ik weer eens zin om wat te schetsen. Het was klein van opzet en niet bedoeld om verder uit te werken. Zomaar eigenlijk wat ideetjes.

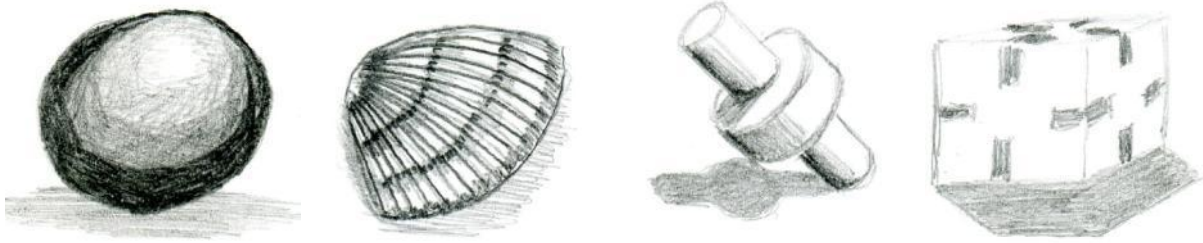
Fluitje van 'n cent, potlood, pen, 2003.

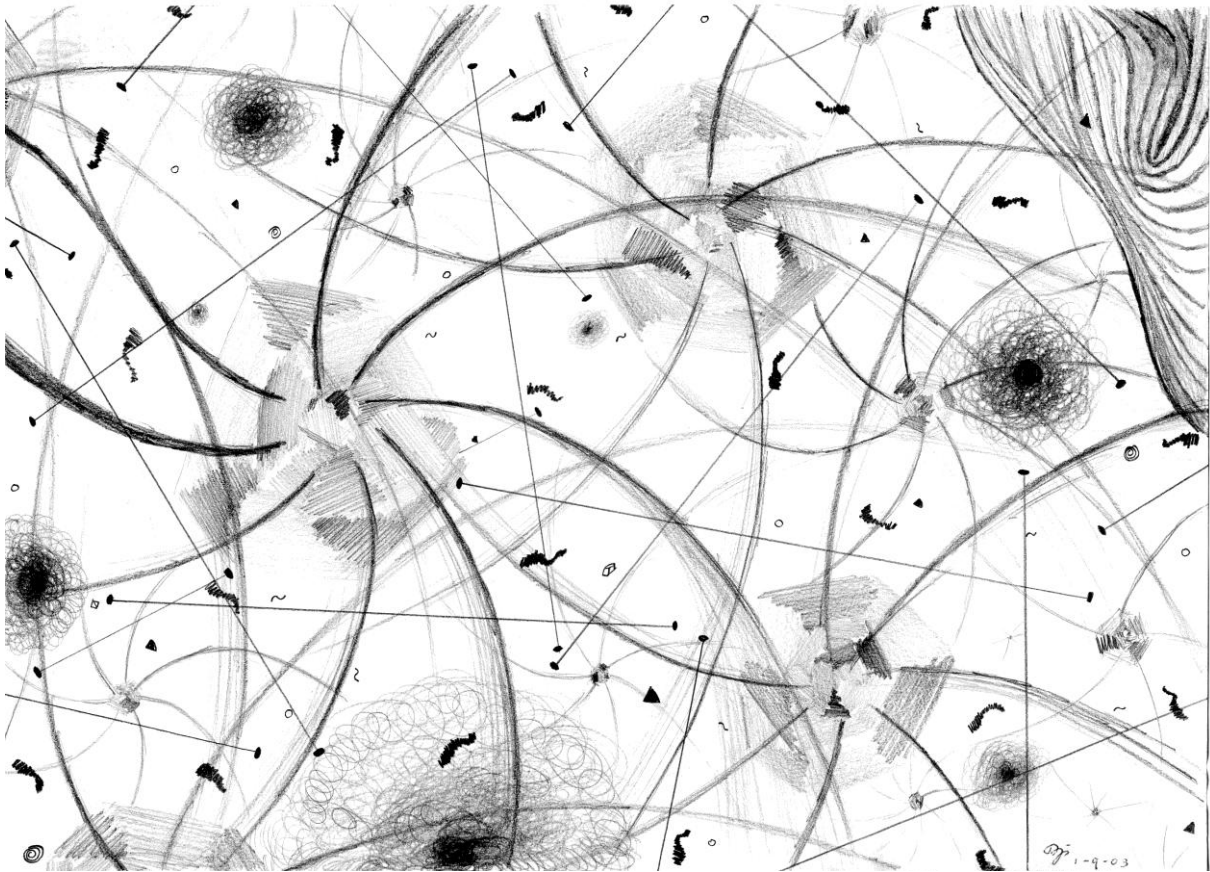
Drie maal de grootste, potlood, 2003.

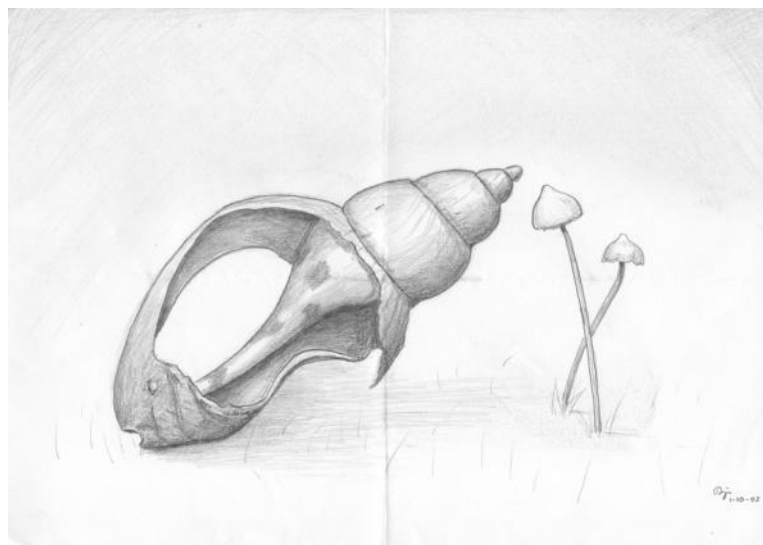
Islamitische achthoek, potlood, 2003.

Vier kleine schetsjes, potlood, 2003.

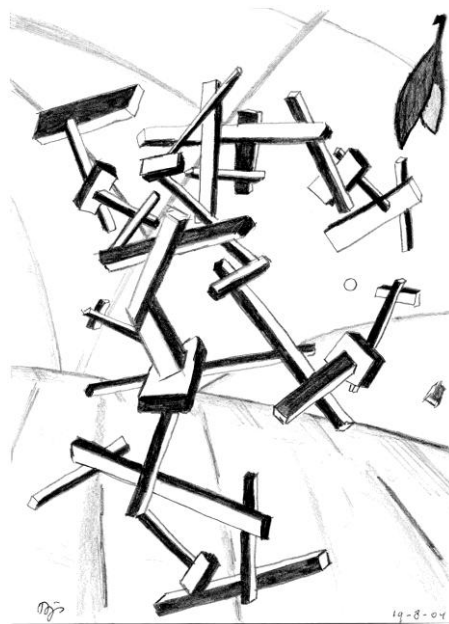
Deeltjes, potlood, 2003.

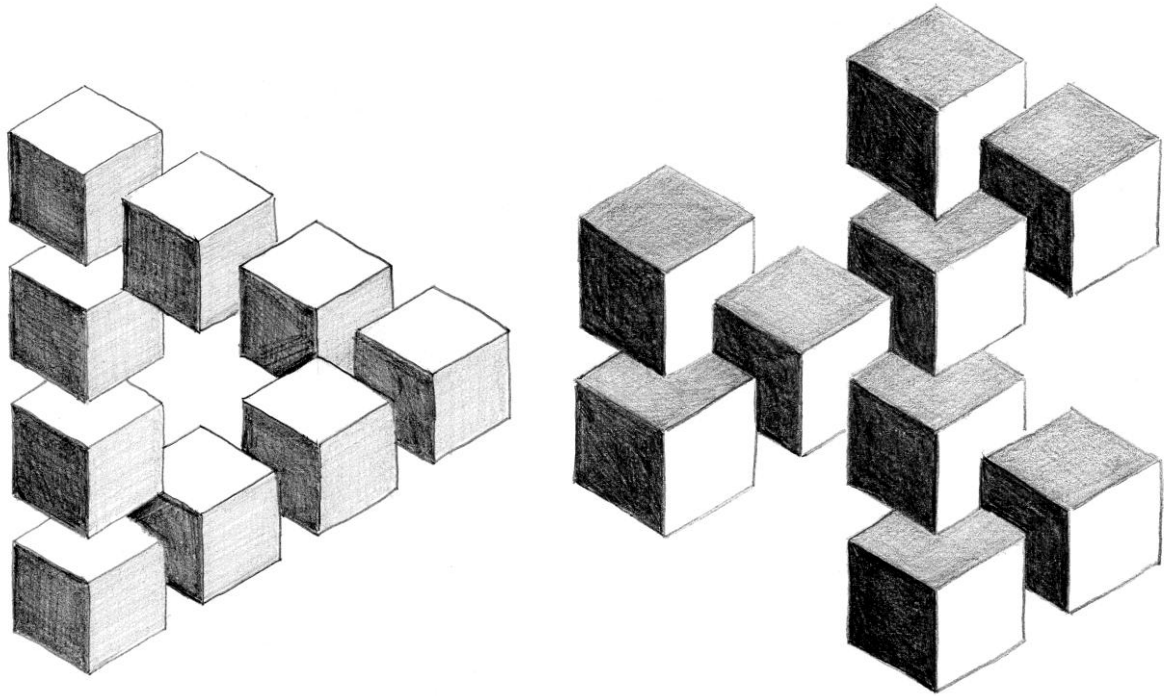
Schelp met paddo's, potlood, 2003

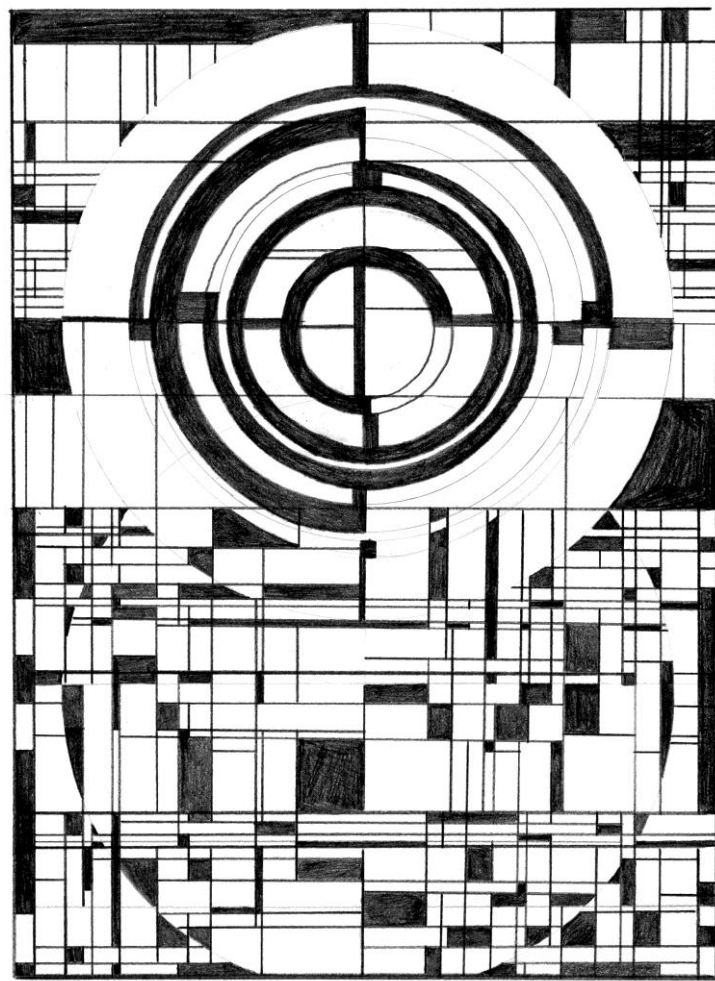
Toorop, potlood, 2003.

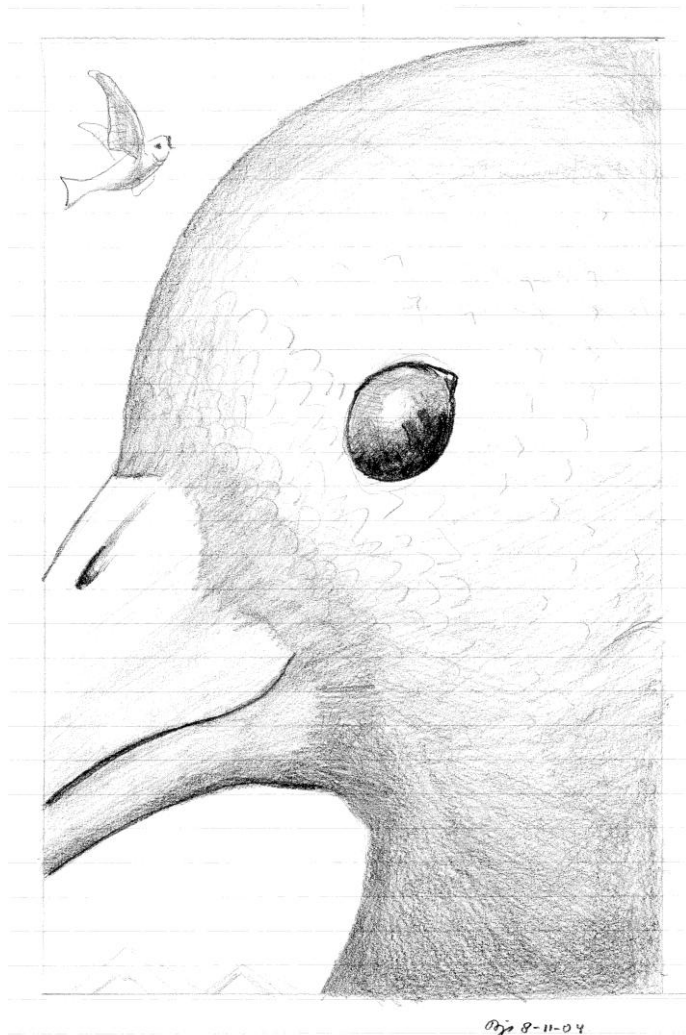
Schetsjes, potlood, 2004.

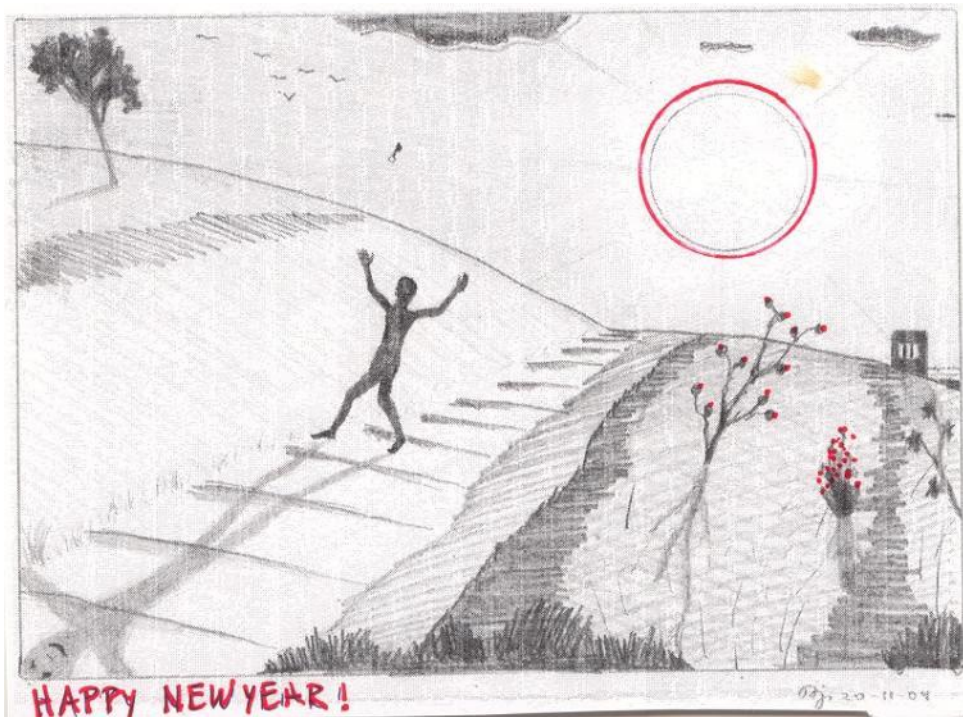
Schetsjes met kubus, potlood, 2004.

Black is back, potlood, 2004.

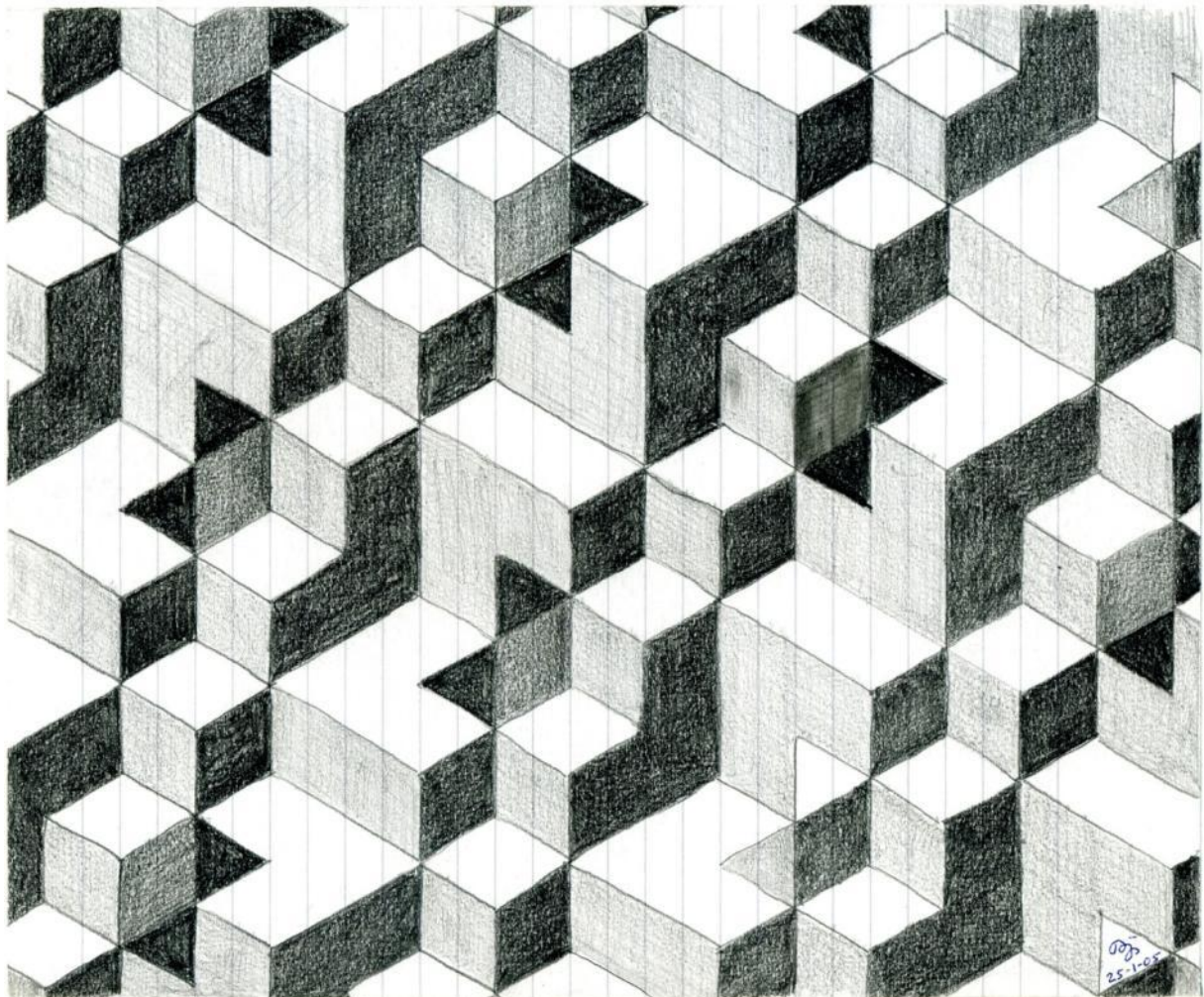

Birdseye, potlood, 2004.

Nieuwjaarskaart 2005, potlood, balpen, 2004.

Was het zomaar opeens alweer 2005, en ik had nog niets gepresteerd op kunstgebied. Ik lag nu al jaren achter en er bleef nog veel meer werk liggen. Bergen en bergen, die ik niet zou verzetten. Daar kwam ik gewoon niet aan toe. Ik had het te druk met kuilen graven voor anderen.

Repeat, repeat, potlood, 2005.

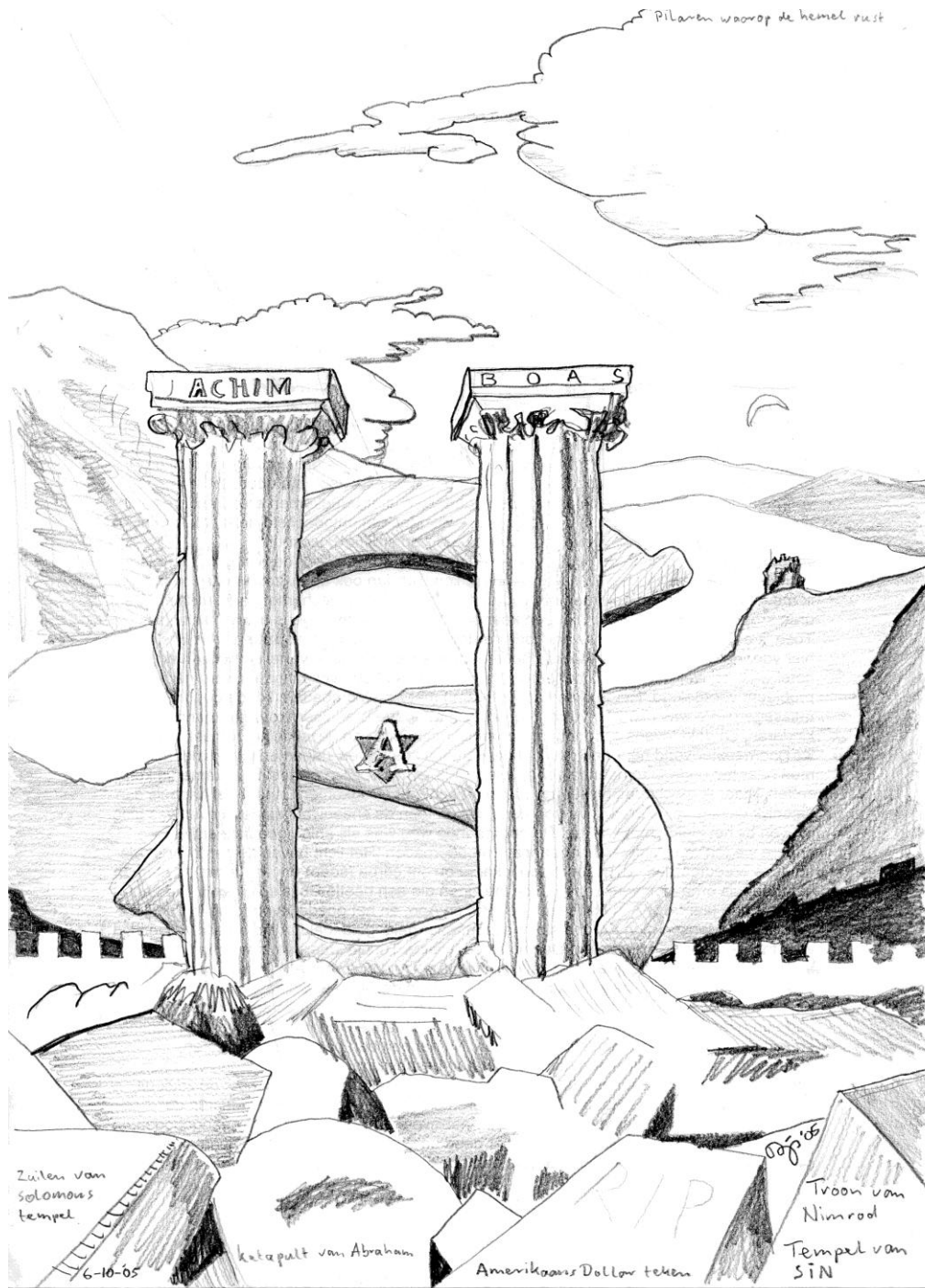
Schetsjes, potlood, 2005.

Alexandra, (nagetekend), potlood, 2005.

Heel af en toe kwam er nog een goed werkstuk tot stand. Ik was bijna alleen nog met pen of potlood bezig. En ik zat te veel te vaak achter de computer, of was op

zoek in de archieven naar familiegegevens. Dat boekje samenstellen heeft me een hoop tijd gekost.

Achim en Boas, potlood, 2005.

Beestenbende, potlood, 2005

Schetsjes, potlood, 2006.

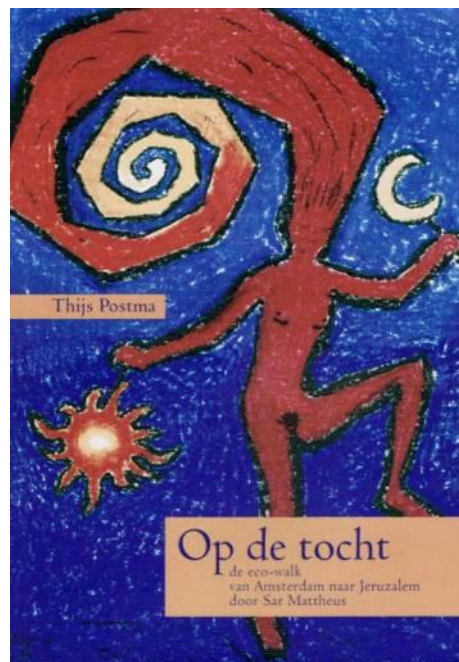
POSTMA - PLUKKEL

een genealogie

Stamboomboek over 9 generaties met veel aanverwante families
o.a.: ANDRINGA, de HAAN, BOUWMAN, WALTERING, ZEILSTRA en
van der GRACHT,
uit o.a. FRIESLAND, WESTFRIESLAND en DEN HAAG
Met veel foto's en plaatjes.

Cover van mijn stamboomboekje, print, 2007.

Thijs Postma

Op de tocht

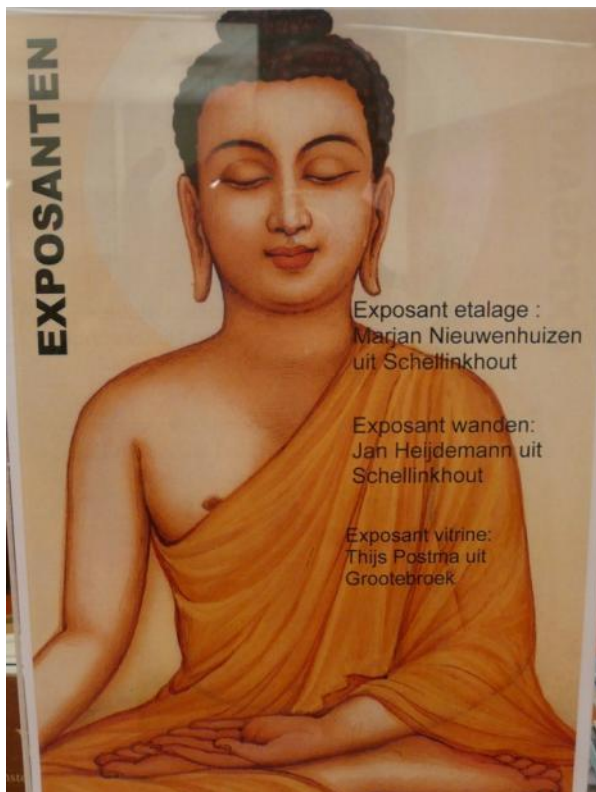
de eco-walk
van Amsterdam naar Jeruzalem
door Sar Mattheus

Cover tochtboek, 2008.

Vier Nieuwjaarskaarten, 2006, 2007, 2008 en 2009.

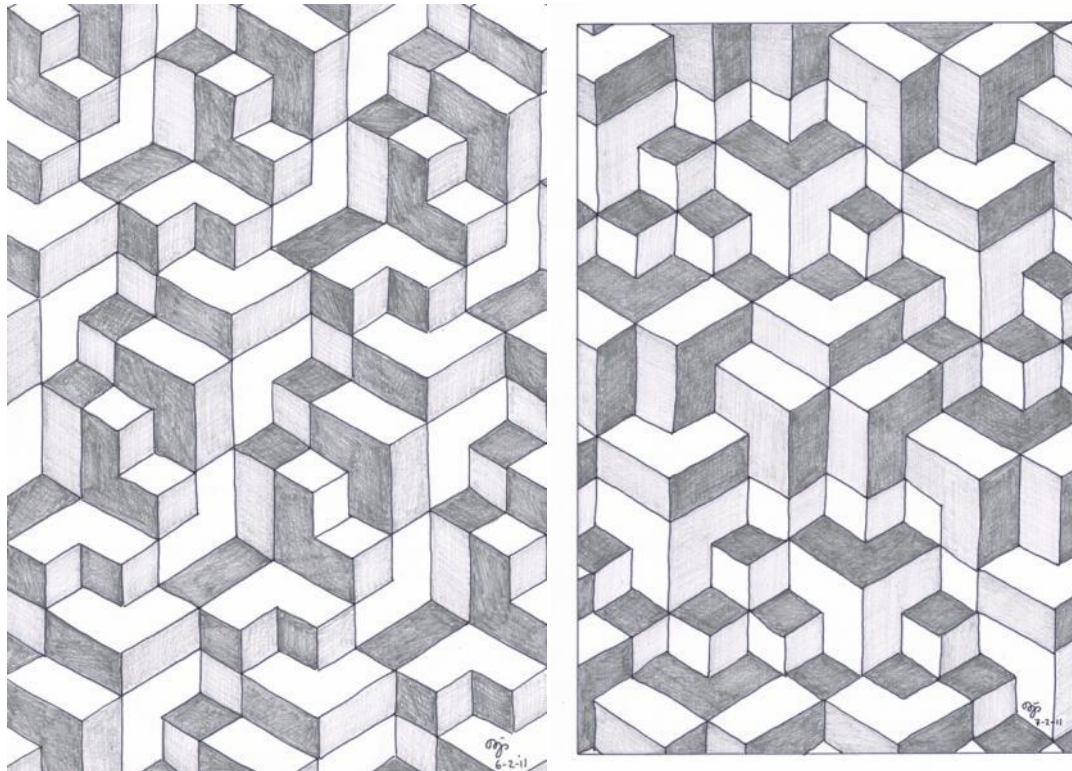
In 2010 houd ik nog een kleine expositie van mijn spirituele wandeltekeningen in de bibliotheek van Venhuizen.

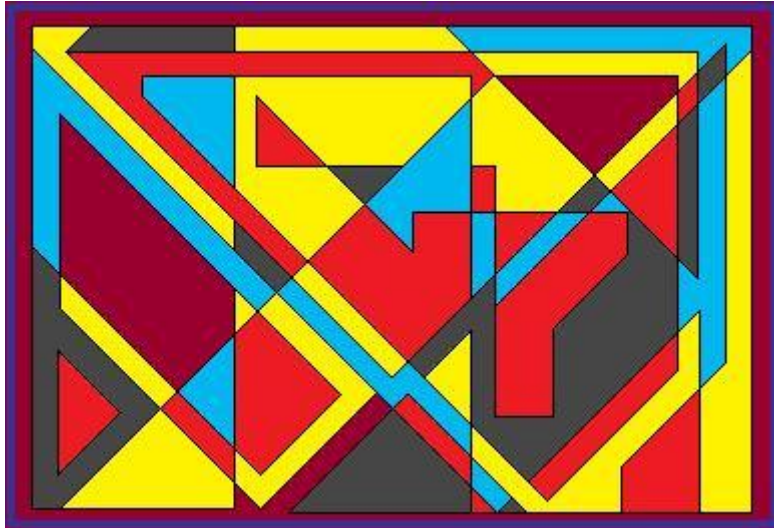
Expositie in Venhuizen, januari 2010.

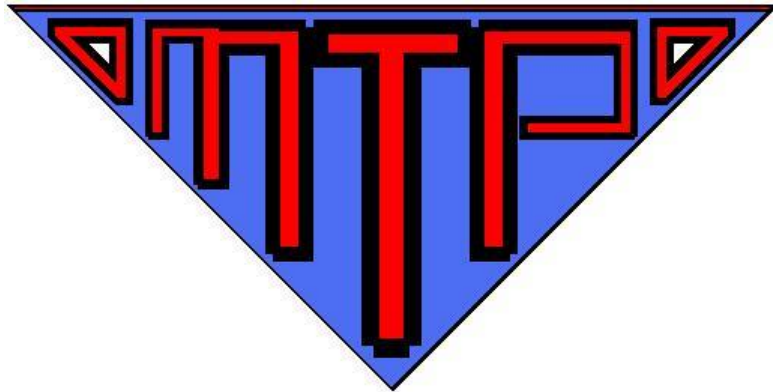
Kaart voor 2010.

Blokjes, potlood, pen, 2011

Paint, print, 2011.

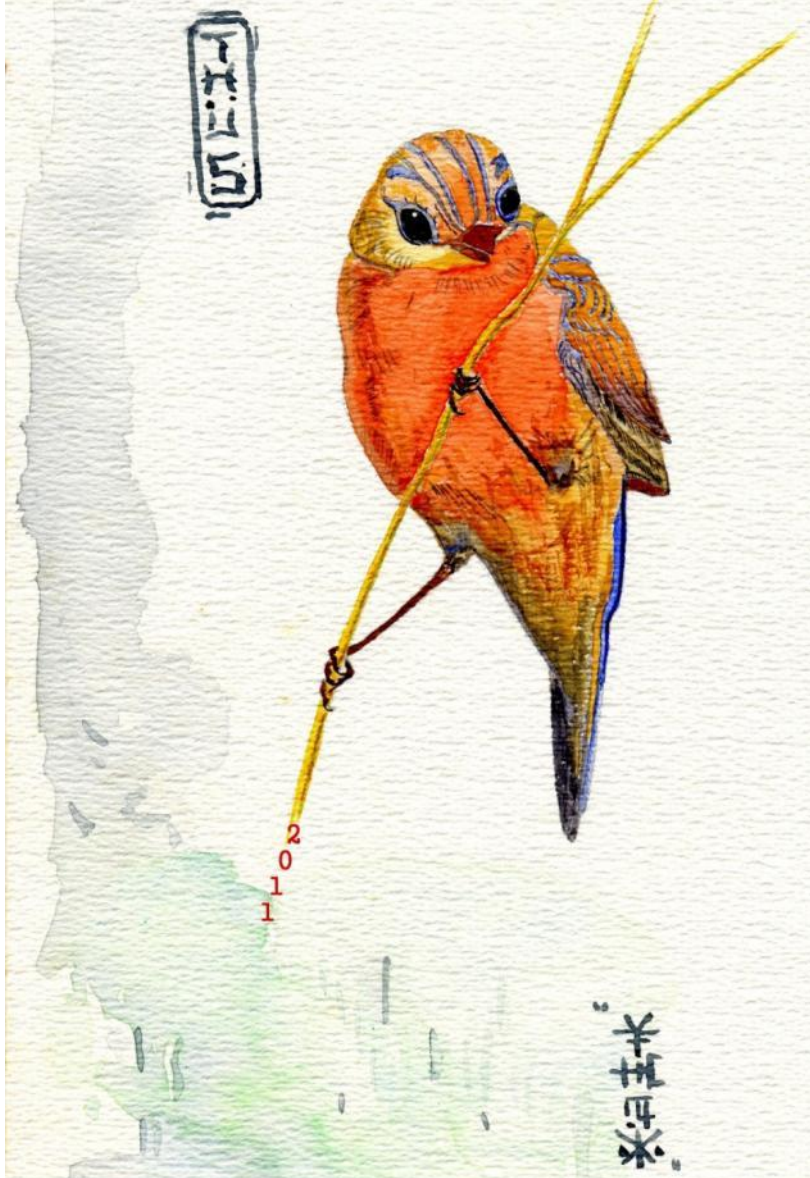
MTP logo, print, 2011.

Signature © Thijs Postma.

Tot zover. Misschien later meer. Dat u mag vinden wat u zoekt.

Gezondheid, Geluk, een Gezellig eind en een Goed begin!

Kaart voor 2011, aquarel, 1980.